

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The happiest ending is just to survive.

hero

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Claire Kent

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rentey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HERO

CLAIRE KENT

İÇİNDEKİLER

[Hero Hakkında](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Sonsöz](#)

[Claire Kent Hakkında](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2022 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

HERO HAKKINDA

Asteroid çarptığında üniversitedeydim ve gezegenin yarısından fazlasıyla birlikte tüm hayallerim ve tutkularım da yok oldu. Şimdi geriye kalan yalnız ve vahşi dünyada haince bir varoluş sürdürmeye çalışıyorum. Beni seven herkes gitti ve ben de eski üvey babamın küçük kardeşi Zed'e muhtaç kaldım. Ondan hiç hoşlanmadım ama o ve dört yaşındaki kızı sahip olduğum tek insanlar.

Son beş yılda kendimiz için kurduğumuz küçük dünya kenarlarından çatırıyor. Yiyeceklerimiz tükeniyor. Çok yakında evimizi terk etmek ve artık var olmayabilecek bir güvenlik arayışıyla tehlikeli bir yola çıkmak zorunda kalacağız. Daha da kötüsü, Zed'e karşı yeni duygular beslemeye ve ondan asla sahip olamayacağım şeyler istemeye başladım.

Umudumu romantik hayallere bağlamaktan daha iyisini biliyorum. Burası kahramanların olmadığı bir dünya haline geldi ve en mutlu son sadece hayatta kalmak.

Not: Kahraman kısa, ateşli bir kıyamet sonrası romantizmidir. Bu başlık aslında Mack ve Anna'nın kitabı olarak tasarlanmıştı, ancak onların hikayesi serinin ilerleyen bölümlerine ertelendi. Kahraman'da farklı bir çift yer almaktadır.

PROLOGUE

ETKİ SONRASI BİRİNCİ YIL

KULÜBE ÇOK KALABALIKTI, BEN DE SABAH YÜRÜYÜŞÜNE ÇIKTIM-
Yiyecek arama bahanesiyle.

Ben daha çok huzur içinde birkaç nefes almak istiyorum.

Orman eskisi gibi değil. Ağaçlar geçtiğimiz yıl yaşanan iklim değişiklikleri yüzünden zorlanıyor. Asteroid çarptığından beri hava durumu kaosa sürüklendi. Sincaplar, kuşlar, tavşanlar ve geyikler de tıpkı bitkiler gibi geriliyor, zayıflıyor ve acıkıyor.

Son zamanlarda sadece leş yiyenler memnun.

Ama gri bir sabahta ölmek üzere olan ormanda yürüyüş yapmak bile tek odalı bir av kulübesinde bir sürü insanla oturmaktan daha iyidir. Sadece dört kişiye - ben, kız kardeşim, annem ve üvey babam - kalabalık hissediyorduk. Şimdi on kişiye.

Yalnız kalmanın tek yolu uzaklaşmaktır.

Bir buçuk yıl önce Esther Hamilton'dım. Akademik bursla üniversiteye giren bir birinci sınıf öğrencisiydim. Tüm derslerimden A alıyordum ve NASA ile özel bir yaz programına kabul edilmiştim. 12 yaşımdan beri astronot olmak hedefimdi. Bunu başarmak her zaman zor olacaktı ama ilerleme kaydediyordum.

Sonra, o yıl bahar tatili için evdeyken, büyük bir asteroidin Avrupa'ya doğru ilerlediği haberi geldi. Felaket düzeyinde bir olay değil, insanlık tarihindeki en kötü küresel felaketti.

Üniversiteye hiç geri dönmedim. Kimse dönmedi. Ailem yaşadığımız küçük Missouri kasabasına kapandı ve hayatta kalmaya çalıştık. Kasabamız iyi bir çaba gösterdi, ancak yağmacılar yiyecek ve malzemelerin çoğunu yok etti ve çeteler oluşmaya başladı, geriye kalanların kontrolünü ele geçirdi.

Biz de kaçtık. Yağmacıların hedefi olamayacak kadar ıssız olan üvey babamın kulübesine çekildik. Burada nehirde balık tutabiliyor, yiyecek avlayabiliyor ve bir bahçe yetiştirmeye çalışabiliyoruz. Kasabada kalmaktan çok daha güvenliydi. O kadar güvenli ki geniş ailemiz bize katılmaya geldi.

yüzden şimdi çok kalabalık. Şikayet etmemeye çalışıyorum çünkü en azından hepimiz nüfusun yarısının yaşamadığı bir dünyada hayatta kalıyoruz.

Ama yine de...

İnanılmaz kalabalık.

Umutsuzca biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kulübeden ayrılırken annem silahımı getirmemde ısrar etti. Küçük ve Zed'in benim için hazırladığı kemer kılıfında taşınması kolay. Artık nasıl kullanacağımı biliyorum ama pek sevmiyorum. Hiçbir zaman bir silah insanı olmadım. Bir geyik ya da tavşan görsem bile, onu vurup öldürmek içimden gelmiyor.

Yeterince acıkırsak avlanma isteğini toplayabileceğimi sanıyorum ama henüz o noktada değiliz. Derede hâlâ bir sürü balık var, yani şimdiye kadar idare ettik.

Umarım bu şekilde kalırız.

Yürürken yerdeki yaprakları tarıyorum ama yenilebilir bir şey bulma şansım çok az. Ben bir ormancı, botanikçi ya da otlar ve kökler hakkında bilgi sahibi bir bilge kadın değilim. Eğer yaprak ve mantar toplamaya çalışırsam, tüm ailemi zehirleyebilirim.

Birkaç ay sonra 20 yaşında olacağım. Hâlâ üniversitede olmalıydım. Sonunda birkaç arkadaş edinmeye başlamıştım ve profesörlerimin çoğunun gözdesiydim. NASA ile çalışma şansım vardı. Astronot olmayı hayal ediyordum. Hayatım güzeldi.

Şimdi hayattaki birincil amacım birkaç saatimi yalnız geçirmek.

Uzun bir süre etrafta dolanıyorum, ne yapacağım ya da nereye gideceğim konusunda sadece belirsiz bir fikrim var. Kulübenin doğusunda olduğumu biliyorum. Yapabildiğim sürece

Güneşi görürsem, eminim dönüş yolunu bulabilirim.

Sonunda alçak bir gümbürtü duyuyorum. Bunun nehir olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Buraya kadar geldiğimi fark etmemiştim ama önemli değil. En azından bu bana takip etmem için bir işaret veriyor.

Nehrin sesi yükselirken, beklenmedik bir şekilde ağaçların arasından çıkıyorum. Zemin ayaklarımın altına çöküyor.

En azından öyle hissettiriyor. Kayalar ve toprak beklediğimden daha gevşek ve ayağım keskin bir düşüşle akan suya doğru kayıyor.

Nehre balıklama atlamadan önce kendimi yakalıyorum ama bileğim bükülüyor ve kendimi desteklemek için sertçe oturmak zorunda kalıyorum.

Sarsıcı darbe beni sersemletti. Kayalık yamacın kenarına kırımın üzerine oturuyorum ve güvende olmak için açıktaki bir ağaç köküne tutunuyorum.

Bileğim zonkluyor. Kırım ve başım ağrıyor. Tam nefes alamıyor gibiyim.

Bu nehrin kıyısında tek başıma öleceğim.

Zihnim berraklaştığında durumumu daha doğru değerlendirebiliyorum ve aslında iyi olduğumu fark ediyorum. Bileğimi ama çok kötü olduğunu sanmıyorum. Umarım hala yürüyebilirim. Eve topallayarak gideceğim ve bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım.

Kendimi ayağa kaldıracak enerjiyi toplamam beş ya da on dakika sürüyor. Bileğim çok acıyor ama üzerine ağırlık koyabiliyorum. Kırık ya da burkulmuş bile değil. Burkulmuş ve bu dünyanın sonu değil.

Üvey babam, büyükbabam ve Zed bugün balığa çıktılar. Kulübeden ayrılmadan önce onlar gidene kadar bekledim çünkü onlardan biri ya da diğeri

-muhtemelen Zed- tek başıma gittiğim için homurdanırdı. Ama şu anda bunların hiçbir önemi yok. Nehri bir süre takip edersem onlara rastlarım. Bu, ormandan geçip kulübeye tek başıma dönmeye çalışmaktan daha akıllıca olacaktır. Böylece, ağaç dallarına ve gövdelerine tutunarak, kayalık inişten tekrar aşağı kaymamaya dikkat ederek nehir boyunca ilerliyorum.

Sakatlanmaktan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum. Acıdan ziyade çaresizlikten dolayı. Her zaman kendi kendine yeten bir insan oldum ve bir kıyamet bunu değiştirmemeli.

Elbette bir kıyamet, kalabalık bir av kulübesinde sıkılmış ve huzursuz bir şekilde saatlerce oturmayı gerektirmemelidir.

Birkaç dakikadır nehir boyunca topallayarak ilerliyordum - istediğim kadar - o sırada bir şey değişti

Havayı.

Ne olduğu ya da içimdeki içgüdüyü neyin tetiklediğı hakkında hiçbir fikrim yok ama ellerim soğuyor ve kollarımdaki tüyler aniden diken diken oluyor.

Burada bir şey var. Ormanda saklanıyor. Henüz göremesem de onu *hissedebiliyorum*.

Bir adım daha atıyorum, etrafımda gizlenmiş olabilecek her şeyi araştırıyorum ve dikkatim dağıldığı için bir adımı kaçırıyorum. Sağlam ayağım yine kayıyor ve kıyıdan aşağı kaymamak için kendimi yakalamak için çabalamam gerekiyor.

Bir kez daha sertçe
oturdum. Lanet olsun.

Bu çok saçma.

Hiçbir zaman doğal bir atlet olmamış olabilirim - çocukken topluluk spor programlarından hep nefret ettim - ama astronot olmak istediğime karar verdiğimden beri formda kalmaya özen gösterdim. Hiç sevmediğim halde her sabah koşu yapardım. Genelde fiziksel olarak bundan çok daha yeterliyimdir.

Ve hala ormanda gizlenen bir şey var.

Ayağa kalkmadan önce etrafımı bir kez daha tarıyorum.

Bu kez arkamdaki bir hareket dikkatimi çekiyor.

Ne gördüğümü anlayana kadar gözlerimi kısarak ağaçların gölgelerine bakıyorum.

Bu bir çakal.

Kriz içgüdülerim hemen tam alarm durumuna geçti. Normalde bir çakalın yanında hayatımdan endişe etmezdim ama şu anda yalnızım, yaralıyım ve yerdeyim. Ve bu hayvan açıkça beni takip ediyor.

Muhtemelen bu ormandaki diğer canlılar gibi açlıktan ölüyordur.

Belki de beni karşı konulamayacak kadar cazip bir yemek olarak görüyordur.

Silahımı yavaşça çekip çakala doğrultuyorum. Nişan alıyorum.

Hayvan bir köpeğe benziyor. Zavallı bir köpek, açlıktan bitkin düşmüş. Tetiğı çekemiyorum.

Başarısızlığım için kendimden nefret ederek, nişanımı mermi hayvanın yanından geçecek şekilde değiştiriyorum ve ateş ediyorum.

Silah sesi sessiz ormanda yankılanıyor.

Çakal hızlı bir hareket yapıyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

Nefesimi bırakıp silahımı indiriyorum.

Belki zayıfım, belki bu yeni dünyada hayatta kalmak için olmam gerektiği kadar güçlü değilim, ama idare ettim. En azından bir çakal tarafından yenmedim.

Ve kimse öldürmem öldüremediğimi bilmeyecek.

Korkudan kendime geliyor ve ayağa kalkmak için enerji topluyordum ki ormanda bir hareket daha yakaladım.

Lanet olsun.

Çakal geri geldi. Bu sefer daha yakın. Silah sesinden korkup kaçmamış.

Onu öldürmeme neden olacak.

Silahımı tekrar kaldırıyorum. Elim o kadar şiddetli titriyor ki nişan bile alamıyorum.

Belki bir uyarı daha onu korkutur.

Geniş nişan alacak kadar elimi sabit tutmaya çalışıyorum ve henüz bunu yapmamıştım ki arkamdan gelen gürültülü bir silah sesi beni sıcratıyor. Utanç verici bir çığlık .

Çakal düştü. Ölmüş.

Öldü.

Döndüm ve Zed'in yaklaştığını gördüm.

Zed üvey babamın küçük kardeşi. Üvey amcam sanırım.

Ondan gerçekten hoşlanmıyorum ve şu anda en kötü zamanımda onu kesinlikle görmek istemiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Zed her zaman o tembel, rahat, ciddiyetsiz adamlardan biri olmuştur. Annem kardeşiyle evlendiğinde ben on beş, o yirmi iki yaşındaydı. Liseyi bitireli birkaç yıl olmuştu ve yerel bir fabrikada çalışıyordu. İşini kaybetmemek için yeterince çalışıyordu ama onun dışında çok az şey yapıyordu. Televizyon seyrediyor, bira içiyor ve kadınlarla çıkıyordu.

Benimle hep dalga geçerci. Sürekli ders çalıştığım için. Her şey için endişelendiğim için. Okulu ve hayatımın geri kalanını ciddiye aldığım için. Cuma geceleri evde kaldığım için. Çok fazla arkadaşım olmadığı için. Astronot olma hedefime ulaşmak için plan üstüne plan yaptığım için.

Asteroit haberi çıktığında bile, benimle olan etkileşiminin çoğu bana gülmek ve bu kadar endişelenmemem gerektiğini söylemekti.

Merak etmeyin. Söylediği şey buydu. Etrafımızda parçalanan entire dünyası için endişelenme.

Hiçbir şey beni bundan daha fazla kızdıramazdı.

Hamile kız arkadaşı Marie ile birlikte bizimle yaşamak için kulübeye geldiklerinden beri biraz daha iyi. Artık beni çoğunlukla görmezden geliyor, ama bu alay etmekten çok daha iyi.

Ondan hala
hoşlanmıyorum.

Asla da
sevmeyeceğim.

Sadece kötü şeyler olduğunda değil, hayatı ciddiye alan insanları severim.

Zed'in çok kısa saçları, mavi gözleri ve dolgun, geniş bir yüzü var. Yiyecek azaldığından beri biraz kilo verdi - tıpkı herkes gibi. Eskiden daha kalın bir boynu ve yumuşak bir karnı vardı.

Sorusu bana belli belirsiz sinirli geliyor ama kızgın değil.

Ona ne kadar karşı çıkarsam çıkayım asla sinirlenmiyor.

"Bileğimi burktum. Bunu bilerek yapmadım."

"Çakalı neden öldürmedin? Artık onu vurabilecek kadar iyi bir nişancısın."

Belki de bana olan inancından memnun olmalıyım, ama patronluğundan daha çok rahatsız oluyorum. "Onu korkutup kaçıırıyordum."

"Açgözlüydü. Çaresizdi. Yüksek bir ses onu korkutmayacaktı." Şimdi bana ulaştı ve bir elini bana doğru uzattı.

Onu almak istemiyorum, kesinlikle istemiyorum. Hiçbir konuda yardımını istemiyorum. Kimsenin yardımını kabul etmekten hoşlanmıyorum ama onunki en kötüsü çünkü beni dezavantajlı duruma düşürüyor. Ama hala yerde oturuyorum ve bileğim hala zonkluyor ve ona direnirsem kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Uzanıyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Kötü ayak bileğim burkuluyor ve dengemi kaybedip ona doğru düşünüyorum.

Güçlü kokuyor. Ter, kir ve balık gibi. Ama artık herkes kokuyor. Deodorant alabileceğimiz bir dükkan kalmadı. Hala bulup kurtarabildiğimiz bir miktar sabunumuz var ama çok fazla stokumuz yok, bu yüzden gelişigüzel kullanamıyoruz.

Dünya eskiden olduğundan daha çığ, daha kirli, daha kaba. Buna alışıyor olmalıyım çünkü vücut kokusu artık beni rahatsız etmiyor.

Zed'e tutunmama gerek kalmasın diye destek için bir ağaca tutunarak geri çekildiğimde, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kendine ne yaptın sen?"

"Sana söylemiştim. Bileğimi burktum."

"Neden burada tek başınasın?" Sesi hâlâ kızgın değil. Sadece biraz şaşkın. Seçimlerime kızacak kadar beni önemsemiyor.

"Yürüyüşe çıkmıştım."

"Yine tek başına gitme." "Tek başıma gideceğim."

"Artık güvenli değil. Her şey olabilir. Neredeyse bir çakal tarafından parçalanıyordun."

"Neredeyse parçalanmıyordum!" Sinirlerime hakim olmaya çalışıyorum, çünkü eskiden sataşmalarına tepki verdiğimde memnun olurdu. Ama bu çok çirkin. Bunu kabul etmeyeceğim. "Ben halledebilirdim. Ortaya çıkıp kahramanlık yapmaya çalışmana ihtiyacım yoktu."

"Ben kahramanlık yapmaya çalışacak son kişiyim." Ağzı bir kahkaha saklıyormuş gibi yukarı kıvrılıyor.

Bana, şüphesiz.

"Eğer bir kahraman isteseydim, listemdeki son kişi sen olurdun ama beni kurtaracak bir kahraman istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Silah sesi duyduk," diye açıklıyor, "ben de ne bakmaya geldim. Bir dahaki sefere, bir şansın varsa, . Tereddüt edersen, ölürsün."

"Ölmeyecektim. Ve çaresiz hayvanları öldürme konusunda pek hevesli olmadığım için özür dilerim."

"Öyle olduğumu mu sanıyorsun? Avlanmayı hiç sevmedim. Artık bir önemi yok. Artık şeyleri yapmak zorundayız. Artık böyle bir seçim yapma lüksümüz yok."

"Senden ders almaya ihtiyacım yok. Sen hala altı paket birayla koltuğunda uzanırken ben hayatımda bir şeyler yapmak için çok çalışıyordum."

"Elbette. Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi. Hayatınızı ders çalışarak geçirmek artık size yardımcı olmayacak. Hepimiz değişmeliyiz."

"Ben değiştim."

"Yeterli değil." Kolunu bana dolamak için uzanıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Başını sallıyor. Gözlerini deviriyor. "Örnek olarak. Buradan çıkabilmemiz için sana yardım etmeye çalışıyorum ve sen teklif ettiğim yardımı kabul etmeyecek kadar inatçısın."

"Ben-" Sözlerimi yarıda kesiyorum çünkü saçma olduklarını ben bile anlayabiliyorum.

Hiçbir zaman inatçı olmak için inatçı olmadım, ama her zaman kendi ayaklarımın üzerinde durmaya ve işleri yönetmeye kararlı oldum

kendim. Hayatı zorlaştırsa da, yine de bu içgüdüye tutunmaya çalışıyorum.

Alt dudağımı ısırarak onun yanına geri çekiliyorum ve bir kolunu belime dolmasına izin veriyorum. Yürümeyi başaracak kadar ona yaslanıyorum.

Keşke beni bulan o olmasaydı.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum Esther," diyor daha sakın bir sesle. "Bunu bana sürekli kanıtlamak zorunda değilsin."

"Sana bunu kanıtlamaya çalışmıyorum. Ama birinden hoşlanmıyorsan, sırf uygun olacak diye bu sihirli bir şekilde ortadan kalkmaz." Derin bir nefes alıyorum. Olgun ve makul olmaya çalışıyorum. "Daha nazik olmaya çalışacağım."

"Bana iyi davranman umurumda değil. Sadece yardımımı kabul etmediğin için kendini riske atma. Sana kahraman olmadığımı söyledim ama artık hiçbirimiz kendi başımıza başaramayız."

"Tamam. Tamam." Midem sinir, belirsizlik ve garip bir tür korkuyla çalkalanıyor. Bu şekilde huzursuz hissetmekten hoşlanmıyorum. Dünyanın kontrolünün bende olmamasından hoşlanmıyorum.

Artık kontrolüm altında çok az şey var. Elimde kalan birkaç şeyden biri de davranışlarım ve söylediğim sözler.

Birlikte topallayarak ilerliyoruz, Zed ilerlerken ağaç dallarını yolumuzdan itiyor. Zihnim korku ve kaygılarla dolup taşıyor. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey var ki. Olmasını engelleyemediğim o kadar çok şey var ki.

Zed birkaç dakika sonra sertçe, "Kes şunu," diye mırıldandı. Bir sarsıntıyla kaskatı kesiliyorum.

"Neyi durduracaksın?"

"Endişelenmeyi ya da kafanın içinde ne yapıyorsan onu yapmayı bırak. Bundan kurtulmanın yolunu düşünemezsin."

"Bunu biliyorum!"

"O zaman neden deniyorsun?"

"Zihnimin yaptıklarını durduramıyorum. Senin yapabildiğin gibi beynimi kapatamam. Ben öyle biri değilim. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"O zaman daha iyisini yap. Çünkü böyle devam edersen çöküş geçeceksin ve bunun kimseye bir faydası olmayacak."

Ona soğuk, dar gözlerle bakıyorum. Keşke ondan uzaklaşabilseydim ama o zaman düşebilirdim. "Sinir krizi geçirmeyeceğim."

"Göreceğiz."

Burnumdan hava emiyorum ve ona dik dik bakmaya devam ediyorum, ama içgüdüsel olarak verdiğim cevabı ısıırıyorum.

Bu aptalca tartışmaya devam etmek boşuna olur. Beni dinlemeyecek. Beni anlamayacak. Asla denemeyecek bile.

Ne düşündüğü umurumda değil zaten. O şu anda hayatımın çevresel bir parçası çünkü koşullar bizi bir araya getirdi ama benim için hiçbir zaman önemli olmayacak.

Merkezim olması gereken başka şeyler var. Asla o olmayacak.

DARBE SONRASI ALTINCI YIL

BÜYÜRKEN ÇIKMAZ SOKAĞIMIZDAKI ON İKİ EVİN ÇOĞU iki yatak odalı bungalovlar. Küçük, ucuz ve ellili yıllarda inşa edilmişlerdi ama düzenli çimleri, ilkbaharda çiçek saksıları ve Aralık ayında İsa'nın ışıklarıyla bakımlıydılar. Ben onları hep böyle hatırlıyorum.

Şimdi ise, beş yıl önce iki hafta boyunca aralıksız devam eden hortumlar nedeniyle kasabanın geri kalanıyla birlikte dümdüz olmuş, terk edilmiş bir moloz yığını.

Bu, Çarpışma'dan neredeyse bir yıl sonraydı ve o zamana kadar gezegen asteroid çarpmasına tepki olarak aşırı hızlandığından beri garip hava olaylarını beklemeye başlamıştık. Biz de dahil olmak üzere neredeyse herkes o ilk yıl kasaba yerle bir olmadan önce kasabayı terk etmişti zaten.

Güneydoğu Missouri'nin bu bölgesindeki diğer tüm küçük kasabalar gibi burası da artık çorak bir arazi. Yıkılmış binalar. Kırık dökük kaldırımlar. Herkes yiyecek ve güvenlik arayışıyla göç ederken inatla ayrılmayı reddeden birkaç direnişçinin dağılmış iskeletleri. Her döndüğümde eski evime doğru yürür ve annemle üvey babamı düşünürüm. Ablamı.

Şimdi hepsi öldü ve mezarlarını işaretlemek için kullandığımız taşlar dışında onlar için sahip olduğum tek anıt yıkık evimiz.

Bu sabah durup sadece birkaç dakika baktım. Sonbahar havası sert ve günler kısalıyor. Burada işim bittiğinde kulübeye dönmek için üç saatlik bir yürüyüşüm var ve hava kararmadan eve dönmezsem Zed buna izin .

Aileme zihinsel olarak bir kez daha veda ediyorum ve etrafımı otomatik olarak tarayarak ve bir elimi belimdeki tabancaya yakın tutarak ilerlemeye devam ediyorum.

Bu benim büyüdüğüm dünyadan farklı bir dünya. Heceleme yarışmalarını kazanan, saatlerce yıldızlara bakan ve arabanın ön koltuğuna kimin oturacağı konusunda ablamla didişen zeki bir kız olduğum dünyadan. Şimdi, eğer her dakika tetikte olmazsanız, muhtemelen ölürsünüz.

Kulübeye yürüme mesafesinde, aralarında benim olan Givens'in de bulunduğu sekiz eski kasaba var. Ana karayoluna en yakın iki kasaba hortumlardan etkilenmedi ve yıllardır yağmacılar ve leş yiyiciler tarafından tamamen temizlendi. Ama diğerlerinin hepsi dümdüz oldu. Ana seyahat yollarının dışındalar ve geride kalan moloz yığınları yiyecek bulmayı o kadar zorlaştırıyor ki hala bulunacak erzak var.

Son üç yıldır sistematik olarak o kasabalardaki evleri tek tek dolaşıyorum. İlk başlarda bulunabilecek çok şey vardı, hatta hala yenilebilir durumda olan konserve yiyecekler bile. Şimdi ise çok az şey var.

Çok yakında hiçbir şey kalmayacak.

Midem, artık sürekli yoldaşım olan düşük seviyeli bir endişeyle çalkalanıyor.

Onu görmezden gelerek, son ziyaretimde hangi blokta durduğumu hatırlamak için zihinsel haritamı tarıyorum ve oraya ulaşmak için yarım mil yürüyorum.

Bu sokakta yaşayan bir sınıf arkadaşım vardı. Her yıl onun doğum günü partisine giderdim, ancak her zaman bir arkadaştan çok göstermelik bir davetliydim. Artık bir önemi yok. Geçmiş bir anıdan çok bir rüya gibi. Gerçek olamayacak kadar uzak ve yabancı.

Sanırım eskiden astronot olmak isteyen, her şey hakkında endişelenen ve asla popüler olmayan o akıllı, ciddi, sessiz kızdım. En iyi arkadaşı kız kardeşi olan kız. Annesini seven, üvey babasının iyi biri olduğunu düşünen ve sürekli etrafta dolaşan gürültücü, geniş ailesine tahammül eden.

O zamanlar etrafım insanlarla çevriliydi. Huzur ve sessizliği hayal ederdim.

Tüm dünyamın artık sadece ibaret olması ironik.

Birkaç saatimi beş farklı evin enkazını arayarak geçirdim. Çatıları tamamen uçtuğu için ikisini çabucak hallediyorum. Geriye kalan her şey hava şartlarına maruz kalmış, bu yüzden kurtarılabilecek hiçbir şey yok.

Diğerlerinde ise duvarlar içe doğru çökmüş, dolayısıyla içerideki her şey eski yapının altında kalmış. Çürümüş mobilyaları bulmak çok zaman ve zalimce bir çaba gerektiriyor. Küflenmiş giysiler ve perdeler. Kitapların, elektronik eşyaların, duvar resimlerinin ve paslanmış mutfak aletlerinin kalıntıları. İşime yarayan pek bir şey yok.

Bir evde oldukça iyi durumda bir oyuncak bebek buluyorum, bu yüzden onu fırçalayıp çantama atıyorum. Başka bir evin mutfağında ise birkaç konserve fasulye ve sebze buluyorum. Artık o kadar eskiler ki bozulmuş olma ihtimalleri yüksek ama konserveler eskiden üzerlerine basılan keyfi son kullanma tarihlerinden çok daha uzun süre dayanıyor. Yani hala iyi olabilirler. Kesinlikle yanıma almaya değer.

Bir sonraki evde, çocuk giysileriyle dolu ağır hizmet tipi plastik bir saklama kabı bulmayı başarıyorum. İçini karıştırıyorum, birkaç çift neredeyse yeni kız kotu ve bir avuç sevimli üst buluyorum. Küvetin dibinde çeşitli bedenlerde birkaç çift kız ayakkabısı var. Bunlar çantamın geri kalanını dolduruyor ama hepsini yanıma alıyorum. Şimdi Rina'ya uymuyorlarsa bile eninde sonunda uyacaklar.

Buraya kadar geldiğime degecek kadar eşya buldum, ama daha kuşluk vakti olduğu için bir ev daha arıyorum. Bu evde enkaz daha az sağlam, bu yüzden hareket etmek bir risk. Zed bana zahmet etmememi söylerdi ama şu anda burada değil.

Eskiden küvet olarak kullanılan yerde korunan büyük boy şampuan ve banyo sabunu şişeleri ve plastik içinde saklanan iyi bir uyku tulumu buldum.

Şansım o kadar yaver gidiyor ki evi daha fazla aramak istiyorum ama yatak odasına girdiğimde bir duvar neredeyse üzerime yıkılıyor. Zar zor zamanında kaçabiliyorum, bu yüzden risk almaya değmeyeceğine karar veriyorum.

Kafamın içinde Zed'in sesini duyabiliyorum, bana o evi riske atmanın aptalca olduğunu söylüyor.

Zaten yanımda taşıyabileceğim kadar var. Eve gitme vakti geldi.

Yükümü iki kolum arasında dengeleyerek kasabanın terk edilmiş sokaklarında hızla ilerliyor, eski yürüyüş yoluna yöneliyorum.

Kulübeye giden en kısa yol.

Hafif bir ses beni aniden durduruyor. Sesin geldiği yönü bulana kadar dinliyorum ve sonra gözden kaybolmak için yakındaki iş hanlarından birine giriyorum.

Artık kasabada kimse yaşamıyor. Etrafta olabilecek tek insanlar çöpçüler ya da buradan geçen yolcular.

Bildiğim kadarıyla, ben, Zed ve Rina dışında, kulübenin otuz mil çevresinde kalıcı olarak yerleşmiş başka kimse yok.

Gezginler zararsız olabilir, ama zararsız olmama de eşittir.

Sığındığım evden hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden sokağın karşısındaki başka bir eve geçiyorum. Evin arka kısmı hâlâ güvenli olduğundan pencereden dışarı bakabiliyorum.

Üç adam eski yerel bakkalın yakınında kamp kurmuşlardır. Dükkanında hiçbir şey kalmamış. Asteroid çarpmadan önce bile yağmacılar tarafından temizlenmiş.

İlk izlenimim, bu adamların çeteler ya da sürüler halinde hareket eden türden kabadayılar olmadığı yönünde. Onları tanımak genellikle kolaydır. Bu adamlar kasabada her zaman gördüğüm kırklı ellili yaşlardaki iyi çocuklara benziyorlar. Aslında küçük bir kamyonetleri var. Eski ve paslı ama çalışıyor olmalı çünkü kamyonetin kasası erzakla dolu ve ben iki hafta önce kasabaya geldiğimde araç kesinlikle burada değildi.

Bir yıldan uzun süredir çalışan, yakıt alan bir araç görmedim. Bölgede çok sayıda terk edilmiş araç var ama hiçbirinde benzin yok.

Merakla ve hâlâ temkinli bir şekilde izlemeye devam ediyorum. Adamlar yere uzanmış, bira olduğunu tahmin ettiğim şişeleri içiyorlar.

Bira.

Onu nereden buldular?

Kamyon için benzini nereden aldılar? Neden

şimdi buraya geldiler?

Seslerinin mırıltısını duyabiliyorum ama belirgin kelimeler duyamıyorum, bu yüzden kırık bir pencere olduğunu bildiğim diğer arka yatak odasına geçerek büyük bir risk alıyorum.

Ne dediklerini duymak istiyorum.

Pencere aralığından dinlerken, kişiliklerinin kalitesine tahminim dramatik bir şekilde düşüyor.

Dün baskın yaptıkları bir çiftlik evinden ve orada ne kadar çok ganimet bulduklarından bahsediyorlar. Bira oradan geldi. Ve kemirdikleri kurutulmuş et. Ve kamyonun arkasındaki birçok şey.

O çiftlik evinde hayatta kalmaya çalışan insanlara saldırdıklarını ve anlamam uzun sürmedi.

Sadece üç kişi olabilirler ve tanımayı öğrendiğim o suçlu havasını vermiyor olabilirler. Ama onlar eskiden sürüler halinde, bazen bin kişilik çetelerle bir yerden bir dolaşan, buldukları her şeyi öldüren ve yok eden canavarlarla aynı türden canavarlar.

Sürüler, yağmaladıkları yeniden kaynaklar tükendikten sonra birkaç yıl önce çoğunlukla dağıldı, ancak hala zaman zaman gelen çok sayıda çete var.

Bu adamlar üç kişilik bir çete de olabilir.

Dikkatli olmak zorundayım.

Beni burada bulurlarsa, bana da saldırıp öldürecekler. En akıllıca oyun kaçmak olurdu.

Zed de bana böyle yapmamı söylerdi. Aslında, bu ısrar ederdi. Çenesini sıkar ve sinsice uzaklaşıp güvende kalmam için mırıldanarak emirler yağdırırdı.

Ama şu anda burada değil ve belki o kamyonu almamın bir yolu vardır.

Bir saatten fazla izledim ve dinledim. Adamlar birayı hüpletmeye devam ediyor, bu da benim için avantajlı. Daha önce fark etmediğim bir köpekleri de var. Kamplarının çevresinde sinsice dolaşıyor, cılız, gergin ve titrek.

Kederli gözleri ve sarkık kulakları olan bir tür tazı.

Adamlar boş şişelerini köpeğe fırlatarak eğlenirler. Köpeği korkuttuklarında gülüyorlar. İçlerinden biri hayvana çarpıp havlamasını sağladığında, sayı kazanmış gibi seviniyorlar.

Her şişe fırlatışım beni daha da öfkeliyor, neredeyse öfkeden titreyecek hale geliyorum.

O kamyonu onlardan alıyorum. Onu tutmayı hak etmiyorlar.

Konuşmalarına göre, günün ilerleyen saatlerinde ayrılıp yiyecek, gaz ve öldürmek, tecavüz etmek ve yağmalamak için daha fazla insan aramak üzere batıya devam etmeyi planlıyorlar.

Bunu yapmayacaklar. Ben yardım yapmazlar.

Üvey babamın eğitimi sayesinde oldukça iyi bir nişancıyım, yüzden şu anda nişan alıp ateş edebilir ve üçünü de yerden kalkamadan öldürebilirim.

Ama düşman bir dünyada bu kadar uzun süre hayatta kalabildiler, bu da şu anda göründükleri kadar beceriksiz olmadıkları anlamına geliyor. Eğer biri bana net bir atış yapabilirse, en azından yaralanırım.

Küçük bir yaralanma bile ölüm fermanı anlamına gelebilir. Kız kardeşim Impact'ten iki yıl sonra dik bir yokuştan aşağı düştü. O noktada ne doktor ne de hastane kalmıştı, bu yüzden birkaç ay sonra tedavi edemediğimiz bir hastalıktan öldü.

Vurulma riskini almayacağım. Bir kamyon için olmaz.

Ben de beklemeye devam ettim. Bir saat daha geçti. Adamlar hâlâ bira yükleri üzerinde çalışıyorlar. Belli ki buldukları her şeyi bir öğleden sonra içmeyi planlıyorlar.

Yeterince sarhoş olurlarsa, onlardan istediğimi almak için çok fazla çalışmam gerekmeyecek.

Sonunda bir adam tuvalete gitmesi gerektiğini mırıldanarak uzaklaşıyor. Bir diğeri sırt üstü uzanmış, gözleri kapalı. Muhtemelen uyukluyor.

Diğeri hala tetikte, yaklaşması için bir parça kuru et vererek köpeği kızdırıyor ve sonra ona bir şişe fırlatıyor.

Bu benim için bardağı taşıran son damla. Zavallı çaresiz köpek.

Çöpten topladığım eşyaları topluyorum ve evin yan kapısından sessizce geçip kamyona görünmeden yaklaşabileceğim kadar yaklaşıyorum.

Tuvaletini yapmaya giden adamın yönünü kontrol ediyorum ve ondan hiçbir iz göremeyince evin köşesine doğru adım atıp silahımı doğrultuyorum.

Önce köpeğe bir şişe daha fırlatmak üzereyken oturanı vuruyorum.

Hemen ardından uyuklayanı vuruyorum.

Kamyona doğru koşmaya başladım, kamyonun yan tarafına doğru hızla ilerledim ve kapıyı çekip açtıktan sonra içeri daldım.

Öfkeyle bağırان bir ses duydum. Üçüncü adam silah seslerini duymuş olmalı

Yolcu camı açıldı, yüzden camdan görebildiğim kadar aşağı eğildim. Görüş alanıma girdiğinde

Kot pantolonu bacaklarının yarısına kadar inmişken beceriksizce pompalı tüfekte onu da vurdum.

Üçü de öldürücü atıştı. Hiçbirinin vücudu hareket etmiyor.

Hepsi ölmüş.

Sonunda rahat bir nefes alarak kontağı kontrol ettim. Hiç anahtar yoktu. Adamlar düz kontak yapmış olmalı. Motorun dönmesini sağlamak için eski kablolarla oynuyorum ve göstergede yarım depo benzin kaldığını görmekten memnun oluyorum.

Silahımı elimde tutarak motoru çalışır halde bırakıyorum ve adamların silahlarını, kalan birkaç şişe birayı ve yedikleri kurutulmuş etleri toplamak için dışarı çıkıyorum.

Bir inilti duyduğumda başımı çevirip bakıyorum ve köpeğin terk edilmiş bir cipin arkasından çıktığını görüyorum.

Bir parça kurutulmuş et parçalayıp ona doğru fırlatıyorum.

Koşup yiyeceği kurt gibi mideye indiriyor.

Kampı bir kez daha tarayarak başka işe yarar malzeme ya da erzak olmadığından emin oluyorum. Hiçbir şey göremeyince kamyonun direksiyonuna geçiyorum.

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki, ısırıklarını bitiren köpek sürünerek bana doğru geldi ve acınası bir umutla bana baktı.

Kuyruğu zar zor algılanabilir bir şekilde sallanıyor.

Kararsızlık içinde birkaç saniye donup kalıyorum. Bunu yapmamak için o kadar çok sebep var ki. Kendimizi zar zor geçindiriyoruz. Besleyecek bir boğaz daha bela aramaktır. Zed bundan hoşlanmayacak. Hem de hiç.

Son beş yılda değiştiğim doğru. Sertleştım.

Sertleşmiş. Artık ihtiyacım olduğunda tereddüt etmeden öldürebiliyorum. Ama hâlâ inanmak istediğim kadar sert değilim. Yumuşak bir iniltiyle başımla bir hareket yapıyorum ve bir klik sesi geliyor.

Köpek bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Küçük bir havlama sesi çıkarıyor ve kamyonu atlıyor, yolcu koltuğuna ulaşmak için tırmanıyor.

İyi bir çocuk gibi dik oturuyor ve bana bakıyor.

"Eve bir sürü açıklama yapmam gerekecek," diyorum ona, kamyoneti vitese takıp U dönüşü yaparak ters yöne doğru ilerliyoruz. "Bu yüzden geçimini sağlamak için işe yarar becerilere sahip olsan iyi edersin."

Biraz daha pantolonunu indirirken dili ağzının doğru kayıyor.

"Ve gurme yemeklere güvenmeyin. Kendi başınıza çok yiyecek aramanız gerekecek. Bu sizin için kolay bir hayat olmayacak."

Uyarı sözlerime aldırmadan kalçalarını oynatıyor ve başını yana eğiyor.

"Pekâlâ. Sana inanıyorum. Sana verebileceğimiz hayat, daha önce sahip olduğun hayattan daha iyidir. Hadi eve gidelim."

Üç saatlik yürüyüş kamyonla yaklaşık otuz dakika sürüyor. Yollar daha iyi olsaydı, daha da hızlı olurdu, ancak kaldırım zaman ve bakımsızlık nedeniyle parçalanmış ve kulübeye kadar olan patika eskiden çakıllıydı, ancak şimdi çoğunlukla toprak ve çamur.

Araba kullanmayalı neredeyse iki yıl oldu, bu yüzden rotanın dar virajlarını ve dik tepelerini aşmak benim için utanç verici derecede zor.

Ama idare ediyorum. Kamyon oldukça iyi çalışıyor, belli ki birileri ona iyi bakmış. Küçük bir araç -küçük bir kızken nefret ettiğim o kocaman, iğrenç, ego besleyen canavarlardan biri değil- ve kulübenin yanına park ederken memnun ve heyecanlıyım.

Üvey babam burayı av kulübesi olarak kullanırdı. Rustik. Bir yatak odası. Nispeten sağlam bir yapı. Impact'ten bu yana geçen yıllarda iyi dayandı.

Bu kulübe bizim tek güvenli alanımız oldu.

Bir süre için, küçük yapıya on kişi doluştuk.

-Bazılarımız dışarıda çadırlarda ya da barakada uyuyordu. Annem, üvey babam, kız kardeşim ve ben. Anne tarafından büyükannem ve büyükbabam. Zed ve kız arkadaşı Marie. Ve üvey babamın babası ve büyükbabası. Ancak sınırlı yiyecek, ilaç ve acil durumlar için hastane olmadığı için sayımız hızla azaldı.

Şimdi sadece üç kişi var. Ben. Zed. Ve kızı Katrina.

Neredeyse beş yaşında ve Rina ismini kullanmayı tercih ediyor.

Kamyondan indiğimde sesleniyorum ama kimse cevap vermiyor, bu yüzden Zed ve Rina'nın hâlâ nehrin aşağısında balık tuttıklarını varsayıyorum.

Köpeği dışarı çıkararak bahçeyi ve evi koklamasına izin verdim. Zed bu sabah su getirdi, ben de bir kısmını eski bir metal kaseye doldurdum ve köpeğin içmesi için yere koydum.

Sonra kamyonu boşaltmaya başladım.

Pislikler açıkça öldürdükleri ailenin tüm evini temizlemişler. Kıyafetler var. Yatak takımları. Bulaşıklar ve mutfak eşyaları. Tencere ve tavalar. Cam kavanozlarda konserve edilmiş sebzeler ve domatesler. Birkaç tüfek ve iyi miktarda mühimmat.

Bu malzemeler için masum bir aile öldürüldüğü için heyecanımdan dolayı biraz suçluluk duyarak dolaplarımı ve dolabımı ganimetlerle dolduruyorum. Erkek kıyafetlerinden bazıları Zed'e uyabilirdi ve kadın

kıyafetlerinden de işe yarayabilecek olanları seçtim. Hiç küçük kız kıyafeti yoktu ama diğer evde Rina için birkaç tane bulmuştum zaten.

Kıyafetlerini yatağının üzerine serdim ve bebeği biraz daha güzelleştirmek için temizlemeye çalıştım. Tam bitirmiştım ki seslerin yaklaştığını duydum.

Onları tanıdığım için endişelenmiyorum. Bebeği Rina'nın yatağına bırakıp Zed ve Rina'yı selamlamak için dışarı çıkıyorum.

"Ne oldu Essie? Ne oldu?" Rina koşmaya başladı, kızıl-sarı saç örgüleri arkasında uçuşuyordu. Kocaman mavi gözleriyle kamyonu bakıyor.

Benim adım Esther, ama Rina bana hep Essie der.

O zaman aklıma kızın daha önce hiç kamyonet görmediği geldi. Hayatının ilk birkaç yılında çalışan bir ATV'miz vardı, ama benzinimiz bittiğinden beri kulübenin arkasında kullanılmadan park halinde duruyordu.

"Bu bir kamyonet," diyorum ona. "Araba gibi, ama arkasında bir şeyler taşımak için açık bir depolama alanı var."

"Nereden geldi bu?" Sarılmak için bana doğru adım atarken hâlâ kamyonu bakıyor.

Kollarımı kısa bir süreliğine ona doladıktan sonra onu bırakıyorum ve Zed'in gözleriyle buluşuyorum. Daha yavaş bir tempoyla takip ediyordu, kaşları sözsüz bir soruyla hafifçe kalkmıştı. "Onu kasabada buldum. Ve aslında benzini vardı. İçi bir sürü şeyle doluydu. Sahip olduğum her şeyi görene kadar bekle!"

Rina ciyaklar ve araştırmak için içeri koşar.

Zed bana yaklaşıyor, kaşları kalkıyor.

"Yağmacılar kasabada. Bir çiftlik evini bastılar ve tüm eşyalarını çaldılar. Onların icabına baktım."

Onunla ilk tanıştığım yıllardan beri Zed'i iğrenç ve tembel biri olarak görüyordum. Impact'ten sonra bile bazı kötü kararlar aldı. Bu yüzden Rina'nın annesini hamile bırakmıştı, oysa daha iyi bilmeleri gerekirdi. O sırada Marie'yle ciddi olarak çıkmıyordu bile. Sadece . En azından Marie hamile kaldıktan sonra

Hamileydi. Ona bakacak başka kimsesi yoktu, bu yüzden o baktı, bu yüzden onunla birlikte buraya, kulübeye taşındı.

Rina bir yaşındayken ateşten ölmüştür, bu yüzden kızın annesiyle ilgili hiçbir anısı yoktur.

Zed hâlâ iri yarı, geniş omuzlu ve sağlam yapılı, Rina gibi kısa kesilmiş saçları ve mavi gözleri var. Şimdi gözlerini bana dikti.

"Güvendeydim."

"Güvende miydin?"

"Evet. Buradayım, değil mi? Kamyoneti ve tüm eşyaları aldım."

"Ve onlarla yüzleşmeden kaçamazdın.

hiç mi?"

Evet, kaçabilirdim ama bu riske değer düşündüm. Kararlarım karşı çıkmasından hiç hoşlanmadım. Bakışlarıyla karşılaştığımda çenem gerildi.

Risk almamdan hoşlanmıyor, buna degecek olsa bile. Öldürmem gerektiğinde de bundan hoşlanmıyor, çünkü eskiden bu beni içten içe yıpratırdı. Artık öyle değil - bugün vurduğum adamlar gibi ayırım gözetmeksizin başkalarına zarar veren insanları öldürdüğüm sürece - ama Zed yine de bundan hoşlanmıyor. Hoşnutsuz görünüyor ama bir şey söylemiyor.

Zed'in özelliği de bu. Doğası gereği yumuşak başlıdır ve asla çatışma aramaz. Ama çatışma çıktığında, fikrini açıklamak için tek kelime etmesine gerek kalmaz.

Beni bu kadar suçlu hissettiren birini hiç tanımadım. Annem bile.

Ve benim risk ona söylemem gereken en zor şey bile değil.

"Bu arada," diye başlıyorum, ön bahçeye göz gezdirerek. Köpek bir süre önce kaçtı - sanırım biraz keşif yapmak ve yeni bölgesini öğrenmek için.

Haberlere zemin hazırlamak için zamanım yok. Rina içeriden bağırmaya başladı. "Köpekçik! Köpekçik!"

Zed'in kaşları her zamankinden daha fazla havaya kalkıyor. "Bir otostopçum vardı."

Zed bu açıklamaya herhangi bir yanıt veremedi Rina, köpeği peşinden koşturarak kulübeden fırlayıp bize doğru geliyor.

"Bu senin köpeğin mi, Essie?"

"Aslında benim değil. Onu kasabada gördüm ve ona bakacak kimsesi yoktu, o yüzden benimle gelmek istedi. Kalmasının sorun olup olmadığını babana sormamız gerekecek."

Rina iri mavi gözlerini kırpıştırarak babasına bakar. "Tamam mı baba? Benden zaten çok hoşlanıyor, o yüzden zorunda kalırsa üzülecektir."

Köpeğin çocuklarla arası iyi görünüyor. Rina kulaklarıyla oynamak için uzandığında tepki vermiyor ya da geri çekilmiyor. Sanki bir cevap beklediğimizi biliyormuş gibi gözlerini sabit bir şekilde bana dikeyor.

Zed bana konuşur gibi bakıyor - kızgınlıktan çok sabırsız -Sonra bakışlarını önce kızına sonra da köpeğe çeviriyor. "Uslu durur ve sorun çıkarmazsa kalabilir. Şu anda o bir yabancı ve yabancılara karşı her zaman dikkatli olmalıyız."

"Biliyorum." Rina ciddiyetle başını sallıyor. Köpeğin başını biraz daha özenle okşamak için uzanıyor. "Bir yabancıyla yapılacak en iyi şey saklanmaktır. Ama o iyi bir köpek. Bunu biliyorum."

"Göreceğiz."

"Sana birkaç hediye aldım," diyorum kıza, köpeği savunurken dikkatini dağıtmak için. "Onları yatağının üzerine koydum, neden baban köpeği daha iyi tanırken sen de gidip onlara bakmıyorsun?"

"Hediyeler!" Uygun bir şekilde dikkati dağılınca dörtlale kulübeye geri döner. "Bana ne aldın?"

Zed bana bir bakış attı.

"Özür dilerim. Zavallı şeyi aramaya gitmedim. Kasabada o adamlarla birlikteydi ve ona zarar veriyorlardı. Onu orada açlıktan ölmeye terk edemezdin."

"biliyorum."

Benim yerimde olsaydı ne yapardı yüz ifadesinden anlayamıyorum ama bana tavsiyesi her zaman başkalarıyla ilgilenemeyeceğimiz anlamına gelse bile kendimizle ilgilenmek için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmamız oldu.

Yaşamak istiyorsak bazen acımasız olmamız gerekir.

Bu kötü bir tavsiye değil. Impact'ten bu yana dünya bu hale geldi. Ve hayatta kalmak için zor seçimler yapma konusunda daha iyi hale geldim.

Belki de köpeğe karşı daha acımasız olmalıydım ama değildim.

Zed acımasız olmamızı istiyorsa, bunu kendisi yapabilir.

Sanki değerlendirildiğini biliyormuş gibi dimdik oturan köpekle göz hizasında olacak şekilde çömeliyor. Zed sud- den, amaçlı bir hareket yapıyor ve köpek geri çekiliyor ama hırlamıyor ya da saldırmıyor.

Köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyan Zed, "Uslu bir çocuk musun, dostum?" diyor. Köpeğin yüzünü hissediyor. Ağzını açar ve yüzgeçlerini dişlerinin arasına sokar.

Hayvan . Geri bile çekilmiyor.

Sonra Zed ayağa kalkar. "Tamam. Saldırgan görünmüyor ama bir süre gözünüz üzerinde olsun. Kendi yiyeceği için çok fazla yiyecek araması gerekecek."

"Bunu ona zaten söyledim."

Zed'in ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor. "mı?"

"Evet ama ona verebileceğimiz hayat, şu ana kadar sahip olduğundan daha iyi olacaktır."

"Buna inanıyorum. Rina'yla birlikte çalışacağım, böylece onunla fazla yakınlaşmayacak.

Ona ne isim vereceğiz?"

"Bilmiyorum. Rina'nın ne düşündüğünü görelim mi?"

"İşe yaramaması karşı çocuğun adını onun koymamasını tercih ederim."

"Tamam." Zed'in az önce ona ne dediğini düşünüyorum. "Peki ya Buddy?"

Ağzı yine yukarı kıvrılıyor. Bu onun gülme versiyonu. "Bu işe yarar."

Buna karar verdikten sonra, Rina'nın yeni bebeği ve kıyafetleri hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için kulübeye gidiyorum.

Öğleden sonra Zed ve Rina'nın yakaladığı balıkları temizlemek, kılçıklarını ayıklamak ve şeritler halinde kurutmak için oymakla uğraşıyoruz. Zed balıklardan birini akşam yemeği için kızartıyor ve konserve fasulyeyle birlikte yiyoruz. Oldukça güzel bir akşam yemeği oldu ve ben ona akşam banyosu yaptırırken Rina çok mutlu.

Dışarıdayım, balıklar üzerinde yaptığımız çalışmadan sonra bahçeyi temizliyorum, Zed onu yatağına yatırıp geri geldiğinde.

"Buddy'nin onunla yatmasını istedi."

"Eminim öyledir. Henüz yatmaya hazır olduğunu sanmıyorum." Köpek hâlâ bahçede dolaşıyor, yeni kokuları zihninde düzene sokmaya çalışıyor.

"Oldukça iyi huylu birine benziyor."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum." Çimenlerin üzerindeki kemik ve pul kalıntılarını tırmıkla temizliyordum ama şimdi eski tırmığa yaslanıp Buddy'yi izliyorum. "İyi bir arkadaş olacak."

"Fazla bağlanma."

"Bana bunu söylemenin hiçbir yararı olmayacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başını sallıyor. "Bugün iyi bir vurgun yaptın."

"Evet, ama çoğu yağmacılarındı. Temizlenecek pek bir şey kalmadı. Yakındaki kasabaların hiçbirinde."

"Biliyorum." Gözlerime bakıyor. "Balıkların nehirde ne kadar dayanacağını ben de bilmiyorum."

İkimiz de buna bir şey demiyoruz. İkimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz. Burada bu kadar uzun süre idare edebilmemizin tek nedeni, kolay kolay tükenmeyen balık kaynağına sahip büyük bir nehre erişimimiz. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Temizleyecek bir şey kalmadığında ve yaşamamıza yetecek kadar balık bulmak çok zorlaştığında, bu bölgedeki diğer herkes gibi biz de burayı terk etmek zorunda kalacağız.

Çoğu insan batıya yöneliyor. Orada gelişmiş topluluklar olması gerekiyor, hatta bazılarının altyapısı da gelişiyor. Zed, Rina ve ben de eninde sonunda gitmek zorunda kalacağız. Rina şu anda iyi ama yakında başka çocuklara ihtiyacı olacak. Tüm hayatı boyunca ben ve Zed'den başka kimseyle yaşayamaz.

Burada sahip olduğumuz hayatın geçici olduğunu hep biliyorduk.

Ama toparlanıp başka bir yere taşınmak çok tehlikeli olacak. Henüz buna hazır değiliz.

Dışarıda hava kararıyor ve arkamızdaki ormanda bir şeylerin hışırdadığını duyunca başımı çeviriyorum.

Zed hızla önüme geçiyor ve bedeniyle beni orada görünmeden hareket eden her neyse ondan koruyor.

Ne olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum ama sesi kısık bir şekilde, "Geç oluyor. Hadi içeri girelim."

Köpeği çağırıyorum ve kapıya yöneliyorum, içeri adım atmadan önce tırmığı yerine koyuyorum.

Rina çoktan uyudu.

Bundan önceki hayatımda, yatma vakti için çok erken olurdu. Muhtemelen akşam yedi ya da sekizdir. Ama hava karardı ve gün için yapacak bir şey kalmadı. Bu yüzden Rina ile paylaştığım odaya girip elimi yüzümü yıkıyorum ve pijamalarımı giyiyorum.

Köpek benimle geliyor ve ben yorganın altına girdikten sonra yatağıma atlıyor.

Ona hayır diyecek yüreğim yok, bu yüzden yatağımın dibinde bir topun içinde uyuyakalıyor.

BİRKAÇ SAAT SONRA NEFES NEFESE VE TITREYEREK UYANDIM.

Yatakta doğrulup karanlık odada gözlerimi kırpıştırarak nefesimi tutmaya ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum.

Belki bir kabus görmüşümdür. Gördüysem bile ne olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim bir korku dalgasıyla sarsılarak uyandığım.

Gözlerim alıştığında, odanın öbür ucunda Rina'nın küçük yatağının şeklini görebiliyorum. Yorganın altındaki figür hareket etmiyor. Uyuyor. Yumuşak bir horlama beni köpek Buddy'nin de mışıl mışıl uyuduğu konusunda uyarıyor.

Her şey yolunda. Kulübe sıkıca kilitlendi. Zed ve üvey babam, hepimiz buraya taşınır taşınmaz pencerelere ve kapıya ekstra tahkimat eklediler, bu yüzden kulübe mevcut kaynaklarımızla yapabileceğimiz kadar güvenli. Zed ana odada uyuyor ve en ufak bir seste uyanıyor. İkimizin de silahları dolu ve yataklarımızın yanında hazır.

Beni uyandıran aktif bir tehdit değildi. Arada sırada, özümde her zaman gürleyen o düşük seviyeli endişe, belirli bir neden olmaksızın yoğun bir şekilde artıyor.

İşaretleri tanıyorum. Şu anda olan da bu.

Bazen kendimi bundan vazgeçirebiliyorum, bu yüzden tekrar uzanmayı ve derin nefes almayı deniyorum, kendime her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyorum.

Rina, Zed ve ben şu anda güvendedeyiz. Yiyeceğimiz, temiz suyumuz, barınağımız ve kendimizi koruma yeteneğimiz var.

Dünya berbat olabilir ama biz . şimdilik iyiyiz.

Ama *şimdilik* beni hep yanıltan bu. Çünkü nehirde balık azalıyor. Yakındaki kasaba ve topluluklardan bulabildiğimiz neredeyse her şeyi kurtardık. Ve seyahat etmek bu dünyada yapılacak en tehlikeli şey, ama eninde sonunda bunu yapmak .

Sadece ben olsaydım -ya da sadece ben ve Zed- riskleri kabul eder ve harekete geçerdim. Ama Rina sadece beş yaşında. Sahip olduğu tek şey biziz.

Başına bir sürü korkunç şey gelebilir. Ama burada kalırsak, yetersiz beslenmeden ölebilir. Ona elimden geldiğince okumayı öğretiyorum ama bir okula ihtiyacı var. Diğer çocuklara. Bu haliyle o kadar izole oldu ki sosyal becerileri kalıcı olarak zedelenebilir.

Düşünceler tekrar tekrar kafamın içinde dönüp duruyor, ta ki ben tam anlamıyla paniğe kapılana kadar. Daha fazla hareketsiz kalamıyorum. Yataktan çıkıyorum ve sessizce odanın kapısına doğru yürüyorum.

Köpek başını kaldırıyor ama beni takip etmiyor, belli ki rahat yerini terk etmek istemiyor. Rina hareket etmiyor.

Yatak odasının kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum ve mutfaktaki küçük masaya doğru ilerliyorum. Ben sandalyeyi çekerken sandalye usulca yere sürtünüyor ve Zed odanın öbür yatağında sarsılıyor. Tüfeğine uzanmış olmalı çünkü horozunu kurarken çıkardığı sesi duyuyorum.

"Sadece benim," diyorum ona, sesimi alçak tutarak. Rina geceleri pek uyanmaz ama onu rahatsız etme riskini göze almanın da bir anlamı yok.

"İyi misin?" Yatağının yanında tuttuğu pille çalışan feneri açıyor. Sonsuza kadar dayanması gereken pillerden biri ve şu ana kadar pazarlığın kendine düşen kısmını yerine getirdi.

"Tamam. Uyumaya devam et."

Beni görmezden geliyor, ki bu onun için alışılmadık bir durum değil. Feneri masaya taşıyor ve ardından her gün kuyudan su doldurduğumuz testiye koyduğumuz tezgâha gidiyor.

Bir bardağa su doldururken onu izliyorum. Üzerinde beyaz atleti ve serin havalarda genellikle uyuduğu ekose pazen pantolonu var.

Onu ilk tanıdığımda formdaydı ama tembellik etmeyi, yemek yemeyi ve bira içmeyi de severdi, bu yüzden göbeği belirginleşmişti ve yüzü daha dolgundu. Yakışıklı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Gerçi pek çok kadın bunu yaptı. Bu kadar uzun süre hayatta kalan herkes gibi o da kısıtlı yiyecek yüzünden kilo vermiş ve güçlenmek zorunda kalmış. Vücudu hâlâ iri -her zaman çok fazla yer kaplıyormuş gibi hissettiriyor- geniş omuzları ve kalın kalçaları var ama kalçaları ve karnı zayıf.

Gözlerim sırtında dururken bunu neden şimdi fark ettiğimi bilmiyorum ama fark ediyorum. Pantolonu aşağıya iniyor ve kıcının dar kıvrımını fark ediyorum. Omuzlarının ortasına doğru inişini.

Su bardağını masaya getiriyor ve her zaman oturduğu sandalyeye oturmadan önce koyuyor.

Bana neden uyandığımı sormuyor. Neyin yanlış olduğunu sormuyor. Benim için özellikle endişelenmiş ya da kaygılanmış gibi davranmıyor. Hiçbir zaman arkadaş olmadık, hatta o kadar yakın bile olmadık. Artık tamamen alakasız bir aile bağımız vardı. Birbirimizin hayatında olmamızın tek nedeni başka kimsemizin olmaması.

Ona güveniyorum. Tabii ki güveniyorum. Ama bu adam benim yoldaş olarak seçeceğim bir adam değil.

Gerçek şu ki, kimi seçeceğimi hayal bile edemiyorum. Tüm çocukluğumu ve üniversitedeki ilk yılımı çoğunlukla astronot olarak kariyer yapmak için çalışmaya ve hazırlanmaya odaklanarak geçirdim. Birkaç arkadaşım vardı ama hiç erkek arkadaşım olmadı. Hiçbir zaman itici olduğumu düşünmüyorum, ama görünüş hiçbir zaman benim olayım olmadı. Düz kahverengi saçlarım, koyu kahverengi gözlerim, kolayca bronzlaşan bir tenim, düzenli yüz hatlarım ve her yönden orta bir vücudum var.

Bazen bana aşık olan harika bir adamla ilgili hayaller kuruyordum, ama bunun gerçekleşeceğine dair hiçbir işaret yoktu ve şimdi de neredeyse imkansız.

Sorun değil. Kayıplar listemde o kadar alt sıralarda ki artık aklıma bile gelmiyor.

Şu anda asıl mesele hayatta kalmak. Ve bunu daha uzun süre nasıl başaracağımızı bilmiyorum.

Zed'in varlığının kısa süreli dikkat dağınıcılığı, başka bir endişe sarmalının altında kayboluyor. Kollarımı masaya dayıyorum ve yumruk haline getirdiğim ellerime bakıyorum.

Zed hala konuşmuyor. Ama su bardağını ellerimden birine doğru itiyor.

Elimi çektiğimde parmaklarımı ayırıyor ve bardağın etrafına sarıyor.

Ona ters ters bakıyorum uğraşacak havada olmadığım halde ısrarcı davranıyor- ama su bardağı artık elimde, ben de birkaç yudum alıyorum.

Son yudumda neredeyse boğulacakmışım gibi hissediyorum. Nefes nefese kaldım.

"Taşınmamız gerekiyorsa taşınırız," diye mırıldanıyor Zed. Entelektüel bir güç merkezi olmayabilir ama her zaman görüldüğünden daha zeki olmuştur. Gecenin bir yarısı beni neyin uyandırdığını çok iyi biliyor.

"Yolda öldürüleceğiz."

"Belki. Belki de olmaz. Son zamanlarda pek fazla gezgin olmadı ve arka yollarda kalıp insanlardan uzak durabiliriz."

"O kamyonu alsak bile, içinde sadece yarım depo benzin var. Bizi çok uzağa götürmez ve asla daha fazla benzin bulamayız."

"O zaman yürüyelim."

"Rina o kadar uzun yürümek için çok genç." "O zaman onu ben taşıyım."

Böyle bir seyahati hayal etmeye çalışıyorum ama nasıl olacağını aklım almıyor. Çok fazla engel var. Çok fazla tehlike. Ve nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz.

Dünyada güvenli bir alan kalmamış olabilir.

Kalbim yine hızla çarpıyor ve soğuk terler döküyorum. Tam nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

", Esther. Spiral çiziyorsun."

"Bunu biliyorum." Şu anda onu tokatlamak istiyorum, ne kadar mantıksız bir dürtü da. Kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum ve aynı zamanda tüm bunlar onun suçuymuş gibi geliyor.

"Kes ."

"Deniyorum." Hâlâ masaya bakıyorum ama Zed'in bana yaklaştığını, mavi gözleriyle yüzümü taradığını hissedebiliyorum. Lanet olsun bu adama. Tüm vücudunda rahatlatıcı, sempatik bir kemik bile yok.

Annemi istiyorum. Kız kardeşimi. Bana sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birini. Üvey babam bile omzumu ve bizimle ilgileneceğini söylerdi.

Zed sadece *durmamı* söyledi.

Ölen ailemi düşününce duyduğum keder boğazımda sert bir yumru halinde toplanıyor, gözlerimin ve burnumun arkasında yükseliyor. Ama orada hapsolmuş gibi hissediyorum. Solunum yollarımı tıkıyor.

Umutsuzca hava emerken hırıltılı bir ses çıkarıyorum.

"Kahretsin, ne yapıyorsun be kadın? Bayılacaksın." Zed ayağa kalktı ve sandalyemi masadan çekti. Sonra başımı dizlerime doğru itiyor.

Bayılmanın eşiğindeyken yapman gerekenin bu olduğunu biliyorum ama boynumdaki elinin baskısı bir mengene gibi hissettiriyor. Sarsılarak ondan uzaklaşıyorum, tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve sonra kabinin kapısına doğru .

Zed uzun ve hızlı adımlarla beni takip ediyor. Kapı tokmağına uzandığımda, kapalı kalması için elini kapıya dayıyor. "Tabii ki hayır. Dışarı çıkmayacaksın."

"İhtiyacım var." Hâlâ nefes nefese kalıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülüp yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Dışarı çıkmam lazım. Havaya ihtiyacım var."

"Şey, yapamazsın. Şu anda olmaz." Ben tekrar itiraz etmeden önce, "Dışarıda bir ayı var. Pusuda bekliyor ve aç. Karanlıkta oraya gitmene imkan yok."

Ayıdan haberim yoktu. Bana söylemedi ama bu akşam ormanda ne hışırtı duyduğumu artık biliyorum.

"Umurumda değil."

"Biliyorum. Çıkmana izin vermeyeceğim. Rina'ya göz kulak olmalıyım ve bunu sensiz yapamam."

Onunla dövüşürdüm. Kesinlikle. Çünkü onun otoriterliği beni bağlayan zihinsel zincirlerden biri daha. Ama Rina'nın adı beni durdurdu. Çünkü onu seviyorum ve ona bakılması gerekiyor. Ve Zed iyi bir baba, ama bunu tek başına yapmakta çok zorlanır.

Konuşmaya çalışıyorum ama sadece boğuk bir ses çıkarabiliyorum. Ayaklarımda üzerinde sallanıyormuşum gibi hissediyorum.

Zed kısık, hırıltılı bir ses çıkarır ve pencerelerden birine doğru ilerler. Kardeşiyle birlikte ekstra koruma için pencerelerin üzerine yerleştirdikleri panjurları açıyor ve ardından pencerenin kilidini açıp yukarı kaydırıyor.

Durduğum yerden serin havanın hücumunu hissedebiliyorum ve dışarıdaki havayı soluyabilmek için başımı açıklıktan dışarı uzatarak ona doğru .

Çarpışmadan sonra uzun bir süre boyunca havada toz ve döküntü vardı. O kadar ki büyükannem ve büyük büyükbabam kötü havanın neden olduğu akciğer hastalığından öldüler. Ancak son birkaç yıldır hava temizlenmeye başladı ve şu anda gece havası neredeyse taze hissettiriyor.

Yardımcı oluyor. Birkaç kez nefes alıyorum ve sonra artık bayılmanın eşiğine gelmeyene kadar nefes alış ve verişlerimi yavaşlatmayı başarıyorum.

Zed tüm bu süre boyunca yanımda duruyor, sanki yaklaşan bir tehdidi görebilecekmiş gibi başımın üzerinden karanlığa bakıyor.

"Neden bana ayıdan bahsetmedin?" Temel olarak iyileştiğimde soruyorum. Kalp atış hızım hâlâ çok yüksek ve içimdeki endişe sınıksız sarılmış durumda. Ama panik atak sona erdi.

"Sebebi yok."

"Bunun için çok sebep var. Eğer bir tehlike varsa, bunu bilmem gerekir."

"Dışarının tehlikeli olduğunu zaten biliyorsunuz. Tehlikeye belirli bir yüz vermek hiçbir işe yaramaz." Sesi her şeyden çok sinirlenmiş gibi çıkıyor.

Ben de sinirlendim. Arkamı döndüm ve ona dik dik baktım. Benden yaklaşık on beş santim daha uzun. Alnı geniş, çenesi kare şeklinde ve çenesinde derin bir yarık var. İlk kez başının ön kısmının ve elmacık kemiklerinin terden hafifçe parladığını fark ediyorum.

Gergin. Bir çeşit yoğunlukla titreşiyor. Kızgınlık. Sabırsızlık. Öfke. Sinirlilik.

İkimiz de şu anda yatakta uyuyor olmalıydık ve uyumuyor olmamız benim hatam.

Ama ondan kalkıp beni rahatsız etmesini istemedim. Karanlıkta tek başıma da oturabilirdim. Buraya gelip bana patronluk taslamakta ısrar eden oydu.

"Siktir git, Zed." Rina'yı uyandırmamak için sesimi hâlâ alçaltıyorum.

Beni küçümsüyor, üzerime geliyor, çok yakınım, çok büyük, güçlü ve *erkek*. "Ne zaman istersen."

"Ne?" Soru ben durduramadan ağzımdan çıktı, onun beklenmedik yanıtıyla dikkatim dağıldı.

"Ne, ne?" "Sen

dedin ki..."

Ne zaman istersem beni sikebileceğini söyledi. Bu ne ya?

Bu saçma, gülünç bir düşünce. Zed'i bir kez bile bu şekilde düşünmedim. O bir arkadaş, gerçek bir aile ya da gerçek bir arkadaş değil. O daha çok talihsiz bir üniversite oda arkadaşı gibi - birlikte sıkışıp kaldığınız ve koşullar tarafından iyi geçinmeye zorlandığınız biri.

Onu becermeyi hiç düşünmedim ve eminim o da benim için aynı şeyi hissediyordur.

Muhtemelen dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Beni oyunumdan ve endişe sarmalımdan uzaklaştırmaya. Ama şimdi onu becermeyi düşündüğüm için başka bir şey düşünemiyorum.

Aklımda başka hiçbir şeyin var olma şansı yok. Tamamen Zed'le sevişmemizin canlı ve yoğun görüntüleriyle dolu.

Vücudum buna tepki veriyor. Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor ama artık farklı bir nedenle. Daha önceki paniğimden gelen tüm enerji tamamen farklı bir şeye dönüştü.

Bu çok fazla. Kontrol edemiyorum. Sanki yabancı bir varlık bedenimi ele geçirmiş gibi.

Ve o güç -ben değilim, ben olamam- uzanıp Zed'in başının yanlarından tutuyor ve onu sert bir öpücüğün içine çekiyor.

Bu çok gülünç bir şey. Zed'i öpmek.

Şu anda bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Dudaklarının dokunuşu içimi heyecanla dolduruyor. Güç.

Ve cevap vermeye başladığında büyür.

Boğazından kısık bir ses çıkarıyor ve başımın arkasını kavırıyor, öpücüğün içine iterken beni yerimde tutuyor, dilini dudaklarımı ayırmak için kullanıyor.

Onu sadece öpmüyorum. O beni öpüyor.

Ellerimden birini kafatasına doğru kaydırıyorum. Sık kırpılmış saçları avuçlarımın arasında çok lezzetli duruyor ve dokunmaya devam etmek istiyorum. Diğer elim daha aşağıya inerek beline dolanıyor. Vücudu sağlam. Her yeri sert. Sıcak ve saniyeler geçtikçe daha da ısınıyor.

Hâlâ ani şehvet ve ihtiyaç dalgasını sindirmeye çalışıyordum ki bana doğru adım atıp beni pencerenin yanındaki boş duvar boşluğuna yasladı. Başımın arkasını kavrayıp öpücüğü derinleştirirken nazik değil ve aceleciliği beni daha da ateşliyor.

Boynunun arkasını pençeliyorum ve vücudunun uzunluğuna karşı eğiliyorum. Boştaki eliyle kıcımı kavırıyor ve leğen kemiğimi onunkine bastırıyor.

Flanel pantolonunun içinde sertleşmiş. Göbeğime değen şişkinlik bariz. Onu hissedince bir nefes çekiyorum. Amım zonkluyor. Neredeyse acıyor.

Arzunun hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar yoğun ki ağrıyor. "Esther."

Adımı mırıldanırken aptalca bir inleme sesi çıkarıyorum çünkü sadece söylediğini düşünüyorum.

Ama aslında dikkatimi çekmeye çalışıyor. Öpüşmeyi kesmek için doğruldu, hâlâ başımı ona doğru eğik tutuyor. "Bunu yapmak ister misin?"

Göz kırpıyorum. Deli mi bu? Öyle olduğum çok açık olmalı. "Evet. Öyle değil mi?"

"Evet. Sadece emin olmak istedim." Sanki kafasında bir şeyler kurcalıyormuş gibi yatağına doğru bakıyor. Sonra beni kaldırıyor ve odanın diğer ucuna taşıyor. Romantik olmaktan çok amaca uygun. Beni yatağına bırakıyor ve hemen üzerime atlıyor.

Benim için sorun değil. Yumuşak sözler ya da nazik okşamalar aramıyorum. O beni biraz daha öperken ben de pijamalarımı ve külotumu çıkarmaya çalışıyorum.

Şu anda bir görevde ve hiç zaman kaybetmiyor. Atletimi çekip çıkaracak kadar uzun süre öpüşmeye ara veriyor. Sonra bir dakika boyunca aç gözlerle çıplak göğüslerime bakıyor, sonra birini tutup okşuyor ve ağzımı tekrar yakalıyor.

Garip bir şekilde zorlayıcı. Künt ihtiyacı ve neredeyse ilkel aciliyeti. Bu benim hissettiklerimle de uyuyor ve o meme uçlarımla oynarken ve dilini benimkilere doğru kaydırırken ben onun ağırlığının altında kıvranıyorum.

Birkaç dakika sonra göğsümü bırakıyor ve eliyle kalçalarımın arasını yokluyor. Neredeyse öpüştüğümüz andan beri ıslağım ve beni orada parmaklarken küçük bir homurtu çıkarıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sesi normalden çok daha kalın. Başını kaldırdı ve gözleri yüzümü hızla taradı.

"Evet. Yap ." İki parmağı girdiğinde, tarafımı sıkmama neden olacak şekilde pompalarken yukarı doğru kıvrılıyorum. "Siktir!"

Tepkimi görmüş olmalı ki, hızlı ve yoğun bir gaza ulaşana kadar parmaklarıyla beni becerecek kadar uzun süre hızını kesiyor. Vücudum kasılmalarla sarsılıyor ve zevkten ağzımdan uzun, yumuşak bir inilti dökülüyor.

Yerleştiğimde, elini hareket ettiriyor ve sikini pantolonundan çıkarana kadar kemerini kurcalıyor.

İri, kalın ve tamamen ereksiyon halinde. Bacaklarımı birbirinden ayırıp vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirirken nefes nefese ona bakıyorum.

Kalçalarımı vücutlarımızı aynı hizaya getirecek kadar kaldırıyor ve sonra sikini sokuyor. İkimiz de kasıklarımıza bakarken o

yarıya kadar giriyor, sonra çıkıyor, tekrar açıyor ve daha da içeri itiyor.

Bu ana kadar bakireydim. Bilerek beklediğim için değil, hiç fırsatım olmadığı için. Zed içimde

beni geriyor, derinden acıtıyor. Ama bu acı bile istediğim bir şey.

İhtiyacım var.

Omurgamı eğiyorum. Kalçalarımı oynatıyorum. Bu kadar çok hissi aynı anda algılamaya çalışırken neredeyse çocuksu bir hıçkırık sesi çıkarıyorum.

"Bu iyi mi?" Zed de nefes nefese ama kendini hiç kıpırdatmıyor.

"Evet. Evet." Kendimi hareket etmekten alıkoyamıyorum. Kalçalarımı pompalamaya çalışıyorum. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Sözsüz bir sesle boğuluyor ve hareket etmeye başlıyor. Yavaş, sıkı itişlerle başlıyor. İyi hissettiriyorlar ve kısa süre sonra vücudum penetrasyonun etrafında gevşedi, baskıya alıştı. Ama sonra daha fazlasına ihtiyacım oluyor. İtişlerini karşılamak için hevesle kalçalarımı kaldırıyorum, onları hızlandırmak, daha sert hale getirmek istiyorum.

Başka zaman olsa çıkardığım küçük homurtudan utanırdım ama şimdi çıkardığım her ses beni daha da azdırıyor, daha da ateşlendiriyor.

Leğen kemiğimi kontrol ediyor, iki büyük eliyle kıkım tutuyor. Bacaklarım garip bir şekilde sallanıyor. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Bir şeylere tutunmam gerektiği için pazılarını pençeliyorum.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım. "Zed, daha fazla!"

O seksi hırlama seslerinden bir tane daha çıkarıyor ve kalçalarının pompalanmasını hızlandırıyor. Kısa süre sonra beni o kadar sert beceriyor ki, vücutlarımız birleşirken çiğ, tokat gibi sesler çıkarıyoruz. Ayrıca ıslak emme sesi de var. Ve yatak yaylarının yumuşak gıcirtısı.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Gecenin bir yarısı seks yaptığımıza.

"Ne yapıyoruz biz?" Başımı minderin üzerinde bir ileri bir geri savuruyor, kendime net düşünceler üretmeye çalışıyorum. "Bu doğru değil."

"Her şey için endişelenmeyi bırak," diye mırıldanıyor sıkılmış çenesinin arasından. Büyük bir çaba sarf ediyor gibi görünüyor ve bu en ateşli şey. "Bir dakikalığına düşünmeyi bırak."

O anda içime bir his dalgası çarpıyor ve onun tavsiyesine uyarak tüm endişelerimi ve zihinsel sıkıntılarımı bir kenara itiyorum. Şu anda buna ihtiyacım var.

Buna çok ihtiyacım .

Göğüslerim onun hareketinin gücüyle sallanırken bir hıçkırık sesi daha çıkarıyorum. Saçlarım artık yüzümde ve salyalarım akıyor gibi hissediyorum.

"Şşş." Şu anda kadar gergin ki neredeyse titriyor.

Sessiz kalmam gerektiğini biliyorum. Rina diğer odada uyuyor ve onu . Ama içimde düzenli tutmak için çok çalıştığım her şey bir anda dağılıyormuş gibi geliyor. Ve ben bunu istiyorum. Bunun olmasına ihtiyacım var. Başka bir ağlamayı bastırmak için dudaklarımı ısırmaaya çalışıyorum.

Bir eliyle beni bırakıyor, sağ eliyle beni yerinde tutuyor. Sol eliyle de ağzımı kapatıyor.

Bu beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Sonunda ulaşmaya çalıştığım orgazm patlak verdiğinde avucuna karşı hıçkırığa hıçkırığa ağlamak ve inlemek için beni serbest bırakıyor.

Zevk dalgaları ve yeniden kiralama beni ezerken vücudum titriyor ve ürperiyor. Boğuk bir ses çıkarıyor ve ritmini kaybediyor, sarsılıyor ve aniden amımdan çıkıp karnıma birkaç sert fişkırana kadar beni itiyor.

Bunu beklemiyordum ama mantıklı. Adet dönemim son zamanlarda istikrarlı bir şekilde devam ediyor, ancak hamile kalma ihtimalim her zaman var ve bu endişelenmem gereken son şey.

Nefes nefese kalıp bedenimin memnuniyetle yumuşamasına izin vererek çıplak karnımın üzerindeki menisine .

Zed de ona bakıyor. Boğuk iniltiyle nefes veriyor.

Sonunda amımda kalan ağrı beni kıvrandırıyor. Beni bırakıyor ve ben de yatağının oturmak için altından kalkıyorum. Karnımdaki pisliği silmek için çarşafını kullanıyorum.

Boğazını temizliyor ve bacaklarını sallayarak yanıma oturuyor. Onun kıyafetleri hâlâ üzerinde ama ben tamamen çıplığım.

Rahatsız hissetmeye başlıyorum, bu yüzden yerdeki pijamalarımaya uzanıyorum.

Yeniden giyindiğimde, Zed'e hızlıca bakmaya cesaret ediyorum. O da beni izliyor. Üzgün, kafası karışmış, garip ya da herhangi bir şey gibi görünmüyor.

Rahatladım.

"Bu... garipti," diyorum.

Huff diye bir ses çıkarıyor. " de beklenmedik."

"Bana ne oldu bilmiyorum. Neden ben... ama sanırım bunu bir daha yapmasak iyi olacak."

"Bana uyar."

"Şu anda aramızdaki işler yolunda gidiyor ve hiçbir şeyin bunun önüne geçmesini istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de."

"Yani bu..." Onu öptüğümde beri ilk kez midem endişeyle çalkalanıyor. "Yani bu sadece garip bir şans ya da... ya da başka bir şeydi. Ve bir daha olmayacak."

"Benim için çalışıyor."

"Tamam." Ayağa kalktım. Tekrar yüzüne baktım.

İyi görünüyor. Fiziksel olarak rahatlamış ve verdiğim yanıttan dolayı incinmemiş ya da hayal kırıklığına uğramamış.

Beklemediği bir seks dışında bu işe hiçbir yatırımı yok.

Bu iyi bir şey. İhtiyacım olan şey bu.

Eski üvey amcamla garip bir cinsel ilişkiyi de içine katmadan endişelenmem gereken çok fazla şey var.

"Tamam. Şimdi yatmaya gidiyorum." "Biraz uyumaya çalış."

"Sen de."

İşte. İşte bu . Parmak uçlarımda yatak odasına geri döndüm. Rina hala yorganın altında uyuyor, ona aldığım yeni bebeğe sarılmıştı.

Buddy hâlâ yatağımın ayak ucunda kıvrılmış, usulca horluyor.

Yatağında ona katılıyorum ve uykuya dalmam sadece bir dakika sürüyor.

SONRAKI BİRKAÇ HAFTA HEYECANSIZ GEÇTİ. ŞEHİRDEN GETİRDİKLERİM o kadar iyiydi ki başka bir çöp toplama gezisi yapmama gerek kalmadı. Ben bahçemizde çalışıp bu yılın son sebzelerini toplarken, Zed de nehirde balık tutarak kışı geçirmemize yetecek kadar balık yakalamaya çalışıyor. Rina yardım etmeye çalışıyor ve Buddy ile oynuyor ve her zamanki gibi neşeli görünüyor.

En azından benim gibi endişeli değil.

Zed'le seks yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum, ne zaman aklıma gelse bunu bilinçli olarak aklımdan çıkarıyorum. Yine de zor oluyor. Çaba ve yalvarışla bükülen gergin yüzünün görüntüsü zihnimde çok sık canlanıyor. Büyük ellerinin vücudumdaki hissi. İçimde sertçe iten siki. Bedenimi onunkine karşı kullanırken ciğerlerimde ve bacaklarımın arasındaki ağrı.

Oldukça dikkat dağıtıcı ve unutmak için öyle bir zihin jimnastiği yapıyorum ki hafızam sıcak, puslu bir bulanıklığa dönüşüyor.

Zed bundan hiç bahsetmez. Bana karşı farklı davranmıyor. Kardeşi annemle ilk evlendiğinde benimle alay etmekten başka bir şey yapmazdı. Beni en çok neyin kızdıracağını biliyor gibiydi ve sürekli ders çalıştığım, hayatı çok ciddiye aldığım, arkadaşlarımla hiç takılmadığım ve hiç eğlenmediğim için beni sürekli dürtüyordu. Impact'ten sonra, hepimiz bu kulübede bir araya geldiğimizde, Marie'ye bakmak ve bizi bir arada tutmaya yardım etmekle meşguldü.

ama yine de ara sıra benimle dalga geçiyordu - gerçekten değişmediğini anlamama yetecek kadar.

Ailelerimiz ölmeye başladıktan sonra, sataşmalar çoğunlukla durdu. Son birkaç yıldır çoğunlukla otoriter ve pratik davranıyor ve ben de ondan bunu bekler oldum. Seks konusunda benimle dalga geçmiyor. Bahsetmedi bile. Anladığımı kadarıyla, böyle bir şey olduğunu bile unutmuş.

Bu muhtemelen en iyisi. Biz aile değiliz ama aileye şeyden daha yakınız. Ve ailenin seks yapmaması gerekiyor.

O gece bunu neden yapmak istediğimi bile anlayamıyorum. Çaresizlikten ve insani yakınlık ihtiyacından kaynaklanan garip bir dürtü. Belki de doğaldır. Biyolojik. Her ne olursa bir daha olmak zorunda değil.

Bir keresinde duygusal dengem bozulmuştu, yüzden tekrar riske girmek aptallık olurdu.

Zed hala nehirdeyken Rina ve ben bir öğleden sonra bahçede çalışıyoruz. Mevsim normallerinin dışında sıcak bir öğleden sonra ve güneşi engelleyecek herhangi bir bulut yok. Impact'ten beri gökyüzünü kaplayan pus neredeyse dağılmış durumda. Bu iyi bir şey. Gezegen iyileşiyor demek. Ama şu anda terden sıırıslıklamım ve Rina'nın yanakları çok pembe. Hiç güneş kremimiz yok ve annesinin açık tenine ve çilek sarısı saçlarına sahip.

Şu anda eğilmiş, söktüğü yabancı otları sayıyor. "Otuz altı. Otuz yedi. Otuz sekiz. Otuz dokuz."

Ona temel bilgileri öğretmeye çalışıyorum - en azından daha küçük yaştaki bir gartner'ın öğreneceği şeyleri. Oldukça kolay kavlıyor ve pratik yapmayı ve becerisini göstermeyi seviyor.

Onunla aynı anda "Kırk!" dedim. Sonra da ekliyorum, "O otlarla harika iş çıkardın. Sanırım Buddy sıcaklamaya başladı, neden gidip ona biraz su dökmüyorsun ve belki ikiniz bir süre gölgede oturabilirsiniz, böylece aşırıya kaçmaz."

Köpek aşırıya kaçma riski altında görünmüyor. Toprağın üzerine yan yatmış, mümkün olduğunca az şey yaparken gözünü aktiviteden ayırmıyor. Ama Rina sözlerimi ciddiye alıyor ve Buddy'yi su getirmesi için eve çağırıyor.

İkisini içeride koşarken izlerken gülümsüyorum, Rina Buddy'ye çok ısınmanın iyi olmadığını, bu yüzden su aldıktan sonra gölgede oturmaları gerektiğini açıklıyor.

Ben doğuştan anaç bir insan değilim. Küçük bir kızken hiç evcilik oynamadım ya da bebeklerle çok vakit geçirmediğim ve hep anne olmak yerine bir kariyer hayal ettim. Rina'ya muhtemelen ihtiyaç duyduğu kadınsı etkiyi verebilecek en iyi kişi ben değilim, ama şu anda sahip olduğum tek şey benim.

Belki Zed eninde sonunda başka bir kadın bulur. Daha otuz bir yaşında ve belli ki hâlâ cinsel dürtüleri var. Muhtemelen hevesli bir yatak arkadaşı ve kızı için daha iyi bir anne bulmayı çok isterdi.

Bu hayali kadının sahneye çıkıp Zed ve Rina'yı alıp götürmesi fikri boğazımda sert bir yumru oluşturuyor ve beni boğmakla tehdit ediyor, bu yüzden zihinsel manevralarımın bir kısmını zihnimden için yapıyorum.

Son zamanlarda zihnimden birçok şeyi atmaya çalışıyorum. Muhtemelen sağlıklı değil. Ama başka ne yapabilirim ki? Eğer üzülürsem, hayatta kalmak için gerekli olan işi yapamam ve bunun bedelini üçümüz de öderiz.

Ayrıca, etrafta başka bir kadının olması sadece yardımcı olur. Omuzlarımdan büyük bir baskı ve sorumluluk alacaktı.

Bunu istemeliyim ve yanlış.

Son havuçları topraktan çıkarırken, toprağa doğru hırlıyorum. Bu rastgele fikir için heyecanlanmaya gerek yok. Etrafta başka kadın yok ve biz taşınana kadar da olmayacak.

Eninde sonunda bunu yapmamız gerekecek.

Pek çok nedenden dolayı bu fikirden nefret ediyorum. Bir havucu gereğinden fazla güç kullanarak koparıyorum ve sepete atıyorum.

Arkamdaki ağaçlardan gelen bir hışırtı beni donduruyor. Bakmak için başımı yavaşça çeviriyorum ama herhangi bir hareket göremiyorum.

Bekliyorum. Sessizce. Nefesimi tutarak. Sonra hışırtıyı tekrar duyuyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, sepeti kapıyorum ve silahımı kılıfından çıkarıyorum. Zed'in birkaç hafta önce etrafta gizlendiğini söylediği ayıdan hiçbir iz görmemiştik, bu yüzden onun gittiğini varsaydık. Ama belki de gitmemiştir. Silahlı olsam bile, bir ayıyla karşılaşmak istemem.

Evin kapısına ulaşana kadar geriye doğru yürüyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum.

"Ben ve Buddy şimdi dışarı çıkıyoruz," diye anons ediyor Rina. O ve köpek arasında, su kabının yanında yere dökülüyor.

"Bahçede işim bitti, neden içeride kalmıyoruz?" "Ama biz gölgeye gidiyorduk!"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben de bunu önerdim ama aklıma daha iyi bir fikir geldi. Güveç yapmak için şu sebzelerden bazılarını hazırlamama yardım etsene."

Yüzünü buruşturuyor. "Yahni pek iyi değil."

"En sevdiğin yemek olmadığını biliyorum ama azıcık yemek çok işine yarar. İstersen doğrama işinde bana yardım edebilirsin."

"Bıçakla mı?" Gözleri büyük ve yuvarlak.

"Evet, bıçakla. Çok dikkatli olmalısın."

"Yaparım." Bıçak teklifi onu Buddy ile gölgede oturma planından uygun bir şekilde uzaklaştırdı, ben de nefesimi bıraktım.

Rina'yı korkutmanın anlamı yok. Ayı konusunda yapabileceği bir şey yok.

Zavallı hayvan muhtemelen açtır, ancak aç bir ayı kaçınmamız gereken türden bir tehlikedir.

Rina ve ben güveç için sebze doğramaya çalışıyoruz ve Buddy hiçbir şey yapmadan geçirdiği uzun bir öğleden sonradan sonra yorgun düşmüş bir halde kestirmek için yere yığılıyor.

Zed yaklaşık bir saat sonra eve geldi. Kapının kilidini açmayı unutmuşum, bu yüzden başarısız bir şekilde açmaya çalıştıktan sonra kapıyı hafifçe vuruyor.

Rina koşarak babasının kilidini açar, ona kocaman sarılır ve o sabah nehre gittiğinden beri yaptığı her şeyin bir listesini çıkarır.

Zed onu kucaklamak için kaldırıyor ama kızın omzunun üzerinden benim gözlerimle karşılaşıyor. Kapının neden kilitli olduğunu bilmek istiyor ama Rina'nın önünde ona söylemeyeceğim.

"Çok balık yakaladın mı baba?"

"Bugün sadece birkaç ufak tefek var." Buddy'yi çabucak sevdikten sonra odanın etrafına göz gezdiriyor, açıkça bir sorun işareti arıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet, çok güzel. Essie'ye yahni yaparken yardım ettim. Sebzeleri doğramama izin verdi ve ben de bıçağı çok dikkatli kullandım."

"İyi iş çıkardın. Dışarı çıkıp bir şeyler almak ister misin-" Başımı ihtiyatlı bir şekilde sallıyorum.

Zed benim jestim üzerine sorusunu yarıda kesti ve hızla vites değiştirdi. "Unutmadan, koleksiyonun için yeni bir taş buldum." O

elini cebine atar ve cilalanmış gibi görünen parlak, yuvarlak bir taş çıkarır.

"Ooh! Çok güzel!" Rina kayayı kapıyor, hayranlıkla bakarken elinde birkaç kez çeviriyor.

"Neden gidip koleksiyonunuzda kaybolmaması için onurlu bir yer bulmuyorsunuz?"

Rina ciddiyetle başını sallar ve babasının önerdiği şeyi yapmak üzere yatak odasına yönelir.

Zed bana doğru yaklaştı ve nefesinin altından mırıldandı: "Neler oluyor?"

"Bu öğleden sonra ormanda bir şey duydum. Ayının geri dönmüş olabileceğini düşündüm, bu yüzden onu içeride tuttum."

Bana çok yakın duruyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun tanıdık doğal kokusunu .

Birden ona dokunmak istedim, bu yüzden hafifçe geri çekildim, aramıza biraz daha mesafe koydum.

Geri çekildiğimi fark etse bile yorum yapmıyor. "Lanet olsun. Devam ettiğini sanıyordum."

"Ben de öyle. Belki ayı değildi, ama riske girmeyecektim. Bir şey görmedim ama hareket eden bir şey vardı."

"Tamam. Yemekten sonra bakmaya gideceğim. Eğer gizlenmekte ısrar , onu öldürmek zorunda kalacağım."

Zed hiçbir zaman üvey babam gibi bir avcı olmadı. Hayvanları öldürmeyi sevmez ama mecbur kalırsa yapar.

Ayı ölürse daha güvende oluruz ama Zed'in onu aramaya çıkmasına pek hevesli değilim. Av tüfeği ona açık bir avantaj sağlayacaktır, ama yine de...

Tartışmak istiyorum ama bu içgüdüyü bastırıyorum. Zed bir şey yapmaya kararlıysa, söylediğim hiçbir şey onun kararlılığını kıramaz. Rahat olması gereken bir adam için, kesinlikle inatçı.

Söylediklerini onaylarcasına başımı sallayarak odun sobasının üzerindeki tencerede ara sıra karıştırdığım yahniye dönüyorum. "Bugün yakaladığın balıklardan birini yahniye eklemek için kesebileceğimizi düşündüm."

"İkisini de yapsan iyi olur. Gerçekten çok küçükler." Başını sallıyor ve ben bunu bugünkü avdan duyduğu mutsuzluk olarak anlıyorum.

Ne kadar az balık olursa, o kadar çabuk taşınmak zorunda kalırız. Ve ikimiz de bunu yapmak istemiyoruz.

Akşam yemeği neşelidir çünkü Rina güveç için yaptığı hazırlıktan çok memnundur. Yemeğin kendisi doyurucu ama yavan. Geçen yıl tuz ve biberimiz bitmişti, bu yüzden baharat olarak elimizde sadece çeşitli sirkeler var.

Zed normalden daha sessiz. Genelde Rina'yla sürekli sohbet eder ama bu gece oldukça düşünceli. Şüphesiz ayıyı düşünüyor.

Ayı, endişelerimin uzun listesinde sadece bir madde daha, bu yüzden normal bir şekilde etkileşime girebiliyorum, Rina ile birlikte okuduğumuz kitap (*Aslan, Cadı ve Dolap*) hakkında konuşuyorum ve Buddy'nin yeni evi hakkında ne düşünmesi gerektiği hakkında spekülasyon yapıyorum.

Yemekten sonra Zed kızı çabucak yatağına yatırıyor ve ben de onunla birlikte yaklaşık yarım saat kitap okuyorum. Zed'in tüfeğiyle dışarıda olduğunun farkında olduğum için hikayeye konsantre olmak benim için zor.

Şu anda ayıyı arıyor. Ya Zed'i önce o bulursa?

Normal okuma zamanımız bitene kadar panik yapmamayı başarıyorum. Rina iyi geceler öpücüğü istiyor, dokunaklı bir insan olmasam da bunu yerine getiriyorum. Onun duygularını dünyada incitmezdim.

Sonunda yatak odasının kapısını kapatabildim. Kulübenin dışına çıkıp etrafa bakarken silahımı çekiyorum.

Hava neredeyse karardı. Zed ormanda hiçbir şey göremeyecek. Aklından ne geçiyor ki?

Tıpkı bir erkek gibi. Karanlıkta tek başına dolaşıyor, kızını ve beni tamamen yalnız bırakma riskini göze alıyor.

Gidip onu aramak istiyorum ama bu kulübeden ayrılmayacağım. Rina burada tek başına uyurken olmaz.

Buddy benimle birlikte dışarı çıktı ve ne yapacağımı görmek istercesine merakla bana bakıyor.

Gerçekten yapmak istediğim şey Zed'in kafasına vurmaktır. Ya da onu sarsmak. Ya da annemin dediği gibi onu kel kafasından yakalamak.

Kulübenin sağ tarafındaki ormandan çıktığında rahat bir nefes alıyorum. Tüfeğini omzuna dayamıştı. Beni görünce hızlı adımlarla yanıma geldi. "Ne halt ediyorsun sen? İçeri gir."

"Sen içeri ben de gireceğim. Onu yakaladın mı?"

"Hayır. Onu bulamıyorum." Kaşlarını çatıyor, ki bu onun için normal bir ifade değil.

"Bu öğleden sonra duyduğum ayı olmayabilir."

"Öyleydi." Neden bu kadar emin olduğunu açıklamıyor. Gerçek şu ki ben de ayı olduğuna ikna oldum.

Sadece biliyorum. Zed'in bildiği gibi.

"Bakmaya devam edeceğim." Omzumun üzerinden bakıyor. "İçeri gir."

"Sana söyledim zaten. Sen içeri girdiğinde ben gireceğim." Gözlerini kısar.

"Benim de senin gibi bir silahım var."

"Esther."

"Beni zorla hareket ettirmek zorunda kalacaksın." Şu anda neden böyle davrandığımdan bile emin değilim ama üzerimden buldozerle geçmesine izin vermemem gerektiğini hissediyorum.

Ben de en az onun kadar iyi bir atıcıyım. Fiziksel olarak onun kadar güçlü olmayabilirim ama bu iş ayıya karşı bir güreş maçına dönüşmeyecek.

Ya onu vururuz ya da ölürüz.

"Beni kışkırtma," diye mırıldandıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp ormana doğru uzaklaşıyor.

Onu takip etmek istiyorum ama yapamıyorum. Birimiz Rina ile kulübede kalmalı.

Zed öldürülürse, benden başka kimsesi kalmaz.

bile değmez. Karanlıkta daha da karanlık ormana bakarken bu düşüncenin aklımdan çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum. Birkaç dakika. Sonra ani bir silah sesi beni sarsıyor.

Kalbim boğazımda ve kulaklarımda çarpıyor. Ormanda bir hareket var. Aniden ağaçların arasından bir figür çıkıyor.

Zed'in vücudunun şeklini tanımama yetecek kadar ay ışığı var. Hızla yürüyor. Bana ulaştığında neredeyse titriyordum.

"Anladım," diye mırıldanıyor.

Muzaffer görünmüyor. Hasta gibi görünüyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Özür dilerim. Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Evet." Zed içeri girmek için bir hamle yapmadı. Ön sahanlıkta yanımda duruyor. Bir dakika sonra boğazından garip bir ses çıkıyor ve başını yana sallıyor.

Bir soru ısırdım. Ona iyi olup olmadığını sormak şu anda aptalca olurdu.

Öldürmek istemediği bir canlıyı öldürmek zorundaydı. Aç ve çaresiz bir hayvanı. Henüz bize karşı bir hamle yapmamış bir hayvanı.

Bazı nedenlerden dolayı, ikimizin de yıllar boyunca öldürdüğü vahşi adamlardan daha kötü hissettiriyor.

En azından adamlar ahlaki bir seçim yapabilir ve karar verebilirlerdi.

Kulübenin hemen dışında uzun süre birlikte sessizce duruyoruz. Öğleden beri esinti soğumuştur. Beklediğimden daha hızlı. Çıplak kollarımla neredeyse üşüyeceğim.

Sonunda Zed başını hafifçe sallar. "İçeri girebiliriz." "Temiz hava iyi hissettiriyor."

Bana dar gözlerle bakıyor. "Üşümüştün."

"Üşümüyorum-"

"Kes ."

Gözlerimi dikip bakıyorum, çünkü bana açıkça durmamı söyleme şekli beni her zaman rahatsız etmiştir. Ama bakışımın ardında fazla bir sıcaklık yok. Şu anda ona gerçekten kızgın değilim. Hatta özellikle kızgın da değilim.

İstemediği halde o ayıyı öldürdü. Rina'yı korumak için yaptı. Ve beni.

Şu anda ona çok kızamıyorum.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, kabinin kapısını açıyor ve ben içeri girene kadar kapıyı tutuyor.

"Ne bakışı?"

"Şu an yüzündeki ifade."

"Muhtemelen benim iğrenç bakışımdandır."

"Hayır, öyle değil. Bu ifadeyi iyi bilirim. Bu başka bir şey."

Yapmak zorunda kaldığı şey için kötü hissettiğimi ona söyleyecek değilim.

Bundan her şeyden çok nefret ederdi. Onun yerine, "Hayal görüyorsun." diyorum.

"Hayır, değilim." Kapıyı kilitliyor ama kullandığımız büyük metal çubukla barikat kurmuyor. Henüz erken ve yatmadan önce birimizin ya da ikimizin de dışarı çıkıp tuvalete gitmesi gerekebilir.

"Evet, ."

"Şu anda neden benimle tartışıyorsun? Daha iyi bildiğimi biliyorsun." O da kızgın değil. Çoğunlukla sabırsız. Ama benden daha gergin.

olmasını beklerdim. Bunu omuzlarında görebiliyorum. Boynunu tutuşundan.

Nedense beni etkiliyor. Nefes alışım hızlanıyor. "Öyle bir şey bilmiyorum. Eğer sana tek düşündüğümün senin iğrenç olduğun olduğunu söylersem, o zaman budur. Bana inanmaktan başka seçeneğin yok."

"Boş ver onu. Bana söylediklerinin yarısına inanmıyorum."

Bu beni ürkütüyor ve üzüyor. "Bu da ne demek oluyor?" "Tam olarak görüldüğü gibi. Gerçekten ne hissettiğini saklıyorsun. Çoğu zaman. İyi olmadığın zamanlarda bana iyi olduğunu söylüyorsun. Yardıma ihtiyacın olduğunda bana her şeyi hallettiğini söylüyorsun. Dağılmak üzereyken bana gitmemi söylüyorsun."

Bu öfkeli açıklama karşısında o kadar şaşırıyorum ki ağzım açık kalıyor. Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Bu kadar ciddi ya da duygularla bağlantılı bir şey. Ya da derin. Şimdiye kadar onun dünyaya gösterdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordum ama bu kadar derin ve karmaşık içgörülere sahip olduğunu bilmiyordum.

Benim hakkımda.

Gerçek olanlar, olduğu gibi.

"Şu anda dağılmıyorum." Bunu söylemek için bir sebep yok. İma ettiği şey bu bile değildi. Ama çok yaklaştı. Kalbimin derinliklerine indi. Ve benim buna tepkim her zaman savunmamı yükseltmek oldu.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Bana nasıl hissettiğin konusunda doğruyu söylemediğini söyledim ve şu anda bana doğruyu söylemiyorsun. İçeri girdiğimizde benim hakkımda bir şeyler düşünüyordun ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Şey... zor. Her şeyi bilemezsin."

Bana doğru adım atıyor ve beni kapalı kapıya doğru itiyor. "Anlat bana," diye mırıldandı.

Cüssesi korkutucu. Gözlerindeki, duruşundaki, sıkılmış çenesindeki hissedilir gerginlik de öyle.

Ama ondan korkmuyorum. Zed'den hiç korkmadım. O bana asla zarar vermez.

"Lanet , Esther."

"Bana böyle *lanet şeyler* söyleme. Kardeşin annemle evlendiğinde bir kız olabilirdim ama artık sinir bozucu bir çocuk değilim."

Bunu söylemek aptalca. Kelimeler ağzımdan çıkarken bile biliyorum.

Tam da beklediğim gibi tepki veriyor; boğuk bir öfke sesiyle. "Seni bir çocuk olarak görmüyorum ve bunu sen de biliyorsun." Yaklaşıyor. "Elinde bunun somut kanıtı var."

Hızlı hızlı nefes alıyorum. Parmaklarım yanlarımda kenetleniyor. Zed'i yakalamak üzereyken ellerimi geri çekmeye zorluyorum.

Yine oluyor. O ani şehvet dalgası. İhtiyaç. kadar inen bir açlık.

Kendimi bunun bir kerelik bir şans olduğuna ikna etmeye çalışıyordum, ancak bu sıcak tepki bu zayıf inancın yalan olduğunu açıkça kanıtlıyor.

Ve şimdi Zed seks yapmamızı ima ettiğine göre, aramızdaki hava yine değişti. O kalın, sızlayan arzu.

Kahretsin, beni eziyor. Beni yutuyor. "Esther."

"Yapma."

Bana dokunmuyor, ama yaklaşık iki santim uzakta ve yine de her yerimdeymiş gibi hissettiriyor. "Neyi?" diye soruyor kalın bir sesle.

"Biliyorsun."

"Hiçbir şey söylemedim ve sana dokunmadım. Eğer geri çekilmemi istiyorsan, söyle."

Yutkunuyorum. Konuşmaya çalışıyorum. Konuşamıyorum.

"Geri çekilmemi istiyorsan, bana o şekilde bakmayı kes." "Nasıl... nasıl bakıyorum?"

"Sanki bunu yapmamı istiyorsun."

Beni öpüyor. Sert. Yırtıcı. Sertliğin sınırında. Ve bu tam da onu hissetmek istediğim şekilde.

Başının arkasını kavrayıp tutunuyorum ve dudaklarımı dilinin ilerlemesine açıyorum.

Birkaç saniye sonra, mırıldanacak kadar uzaklaşıyor, "Durmamı söyle. Eğer bunu istemiyorsan, durmamı söyle."

Tırnaklarımı ensesine geçiriyorum. "Sakın durayım deme."

Memnun, gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer beni kapıya doğru itiyor.

Sertleşmiş. Şimdiden. Ortama doğru bastırırken ereksiyonunun şeklini hissedebiliyorum. Bu his karşısında amım kasılıyor ve ağzına doğru inliyorum.

Belki de çıkardığım çaresiz sestem, ama Zed birden ateşleniyor. Hırıltılı bir ses çıkarıyor ve bir eliyle kıçımı avuçlayarak beni hızlı, cinsel bir hareketle kapıya doğru kaldırıyor.

Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, kısmen denge için buna ihtiyacım var ve kısmen de onun kalın formunu uyluklarımın arasında hissetmek istiyorum. Dili ağzımın derinliklerinde ve bana karşı kamburlaşma hareketi yapmaya başlıyor.

Gülünç derecede sıcak. Kıvraniyorum, nefes alıyorum ve onu bacaklarımın arasına sıkıştırmaya çalışıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor sonunda. "Aklımı başımdan alıyorsun." Tekrar yere kaymama izin veriyor ve pantolonunun düğmesi ve fermuarıyla uğraşmaya başlıyor. "Soyun."

Açık talimatlara göz kırpyorum ama onun iyi düşüncesine karşı çıkmak için bir neden göremiyorum. Üstümü başımın üzerinden çıkarıyorum ve sütyen giymediğim için göğüslerim serbest kalıyor.

Bana açgözlülükle bakıyor, kısa bir süreliğine dikkati sikini almaktan uzaklaşıyor. "Pantolon da. Bu kıyafetlerle pek bir şey yapamam."

Pantolonumu ve külotumu sıyrıyorum ve sonra tekrar üzerime atıyor. Beni sertçe öpüyor ve göğüslerimden birini avuçluyor, meme ucunu beni nefessiz bırakacak şekilde çimdikliyor.

Sonra ilk seferinde yaptığı gibi bacaklarımın arasını yokluyor.

"Kahretsin, ıslanmışsın." Başını eğdi ve bacaklarımın Boğazım.

Bu his karşısında tüm vücudum zevkten kasılıyor. "Güzel. Beklemek zorunda değiliz. Acele et, Zed. Hareket et."

Bir huff sesiyle bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve sonra sikini hizalamak için dizlerini büküyor. Kıçımı tutuyor ve içime iterken bir eliyle beni kaldırıyor.

İçime tamamen girerken beni kapıya doğru bastırıyor. Garip ve dengesiz bir pozisyon. Tamamen onursuzca. Ama vücudum yine de zevkten vızıldıyor.

Buna ihtiyacım var. Ona. Hem de çok.

"Becer beni, Zed," diye bağırdım. "Yap . Sert yap."

Yine gırtlaktan gelen bir sesle kalçalarını pompalamaya başlıyor, her sert hamlesinde bedenimi kapıya doğru itiyor. Aleti içimde hareket ediyor, kalın, sert ve dolgun.

Her şey ağrıyor. Ve çok iyi hissettiriyor.

Her ıkındığında homurdanıyorum ve çok geçmeden o da homurdanmaya başlıyor.

Onunki yumuşak ve alçak sesle, ama benimki gittikçe daha yüksek .

"Esther."

Hıçkırır gibi bir ses çıkarıyorum ve öne doğru eğilerek omzunun kıvrımını ısıyorum, çıkardığım çaresiz sesleri bastırmak için kullanıyorum.

Şimdi beni sert ve hızlı bir şekilde alıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bacaklarımla onu sıkıştırıyorum, tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve basınç sonunda yoğun his dalgaları halinde serbest kalırken omzunu sertçe ısıyorum.

Üstüne, etrafına sert ve dağınık bir şekilde boşalıyorum ve sonunda ritmi düşene kadar beni beceriyor.

"Yüce İsa." Hızlı bir hareketle sikini içimden çekip ayaklarım yere değecek şekilde beni bırakırken kelimeleri yutkunuyor. Göğsüme ve karnıma doğru birkaç hamlede boşalırken yüzü buruşuyor.

Hâlâ omuzlarına tutunuyorum. Bacaklarım beni desteklemek için henüz çalışmıyor. Birbirimize bakarken ikimiz de yüksek sesle ve düzensiz nefes alıyoruz.

Bir şey söylemek istiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ben de bir şeyler söylemesini istiyorum ama ne duymak istediğime karar verecek durumda değilim.

Tam o sırada Rina'nın yatak odasından gelen küçük sesini duyuyorum, aramızdaki kapalı kapı yüzünden boğuk. "Babacığım? Babacığım!"

"Kahretsin." Zed kendini toparlamadan önce bir an için sersemlemiş görünüyor. Pantolonunu yukarı çekip hızla bağladı. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Sesi korkmuş gibi geliyor. Git ona bak."

Yatak odasına doğru adım atmadan önce bana bir kez daha bakıyor.

Menisini vücudumdan silmek için bir havlu buluyorum ve sonra kıyafetlerimi tekrar giyiyorum.

Rina kâbus görmüş ve odada yalnız kalmamak için benim yatağa gelmemi istiyor. Ben gece için hazırlanırken Zed de onunla oturuyor ve içeri girerken ona iyi geceler diliyorum.

Ayağa kalkarken uzun süre bakışlarımı tutuyor. Rina'ya bir kez daha iyi geceler diyor ama bana tek kelime etmiyor.

Ben de bir şey söylemiyorum.

İkimizin de ne söyleyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

ERTESİ SABAH ERKENDEN UYANDIM, GERGIN VE HUZURSUZDUM, ve başka bir çöp toplama gezisinin zamanı geldiğine karar verdim.

Beni bu tür gezilere iten genellikle kaygıdır, ancak bugünkü farklı bir tür. Beni harekete geçmeye zorlayan, güvenliğimiz için duyduğumuz normal korku ya da yiyecek ve erzakla ilgili endişeler değil.

Zed ve ben dün gece yine seviştik ve kendimi iyi hissetmiyorum. Midem sıkı bir düğüm ve sürekli sıcak ve soğuk dalgalarıyla yıkanıyorum.

Bunu neden yaptım ki? Ne düşünüyordum ki? Bunu bir kerelik bir tesadüf olarak açıklamak artık mümkün değil. Seks artık ilişkimize girdi ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Kafamdaki karmaşayı bir türlü düzene sokamadan on beş dakika kadar karanlıkta yatakta uzandım ve bugün erzak almaya gitmeye karar verdim.

Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkabilirim, bu yüzden kalkıp kot pantolonumu, dar bir tişörtümü ve sabah hava serin olacağından kapüşonlumu giyiyorum.

Rina hâlâ uyuyor. Onu rahatsız etmeden bırakıyorum ve kulübenin ana odasına giriyorum.

Zed de yeni uyanmış olmalı. Yatağının kenarında oturuyor ve feneri açmış, böylece oda loş bir ışıkla doluyor.

yapay ışık. Örtüleri buruş buruş ve bu manzara midemi daha da bulandırıyor.

Bütün gece o yatakta uyudu. Dün akşam beni kapıya karşı sertçe beceriyordu.

"Hey," diyor iki eliyle yüzünü ve kafa derisini ovuşturarak.

"Merhaba." Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum.

tuvalete gitmek için dışarıda.

Kulübede normal bir banyo var, ancak fosseptik tankını bakım ve kimyasallar olmadan uzun süre çalıştırmanın bir yolu yoktu, bu yüzden üvey babam arka bahçeye basit bir dış ev inşa etti. Gece yarısı odanın köşesindeki bir tencereyi, gündüzleri ise müstemilatı kullanıyoruz.

Bu artık günlük hayatın pek çok sıkıntısından biri.

İşim bittiğinde, yüzümü ve ellerimi yağmur varillerinden birinden aldığım suyla yıkıyorum. Saçımı dün öğleden sonra yıkadım ve iki uzun Fransız örgüsü şeklinde sıkıca ördüm. Hâlâ yeterince düzgün ve yüzümden uzak, bu yüzden olduğu gibi bırakıyorum.

Zed kuyudan su pompalıyordu ama kabı bırakıp yanıma geldi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Başka bir kasabaya gidip biraz yiyecek arayayım dedim."

"Şu anda hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

"Biliyorum ama yapacak daha iyi bir şeyim yok. Zaten kış için stok yapabildiğimiz kadar stok yapmalıyız."

"Eğer bir kış daha kötü geçerse, yeterli stokumuz olmayacak." Bu kasvetli sözleri kesin bir dille söylüyor. Gerçeğin basit bir ifadesi. İki yıl önce, bir ay süren bir buz fırtınası yüzünden kulübede mahsur kalmış ve zar zor hayatta kalmıştık. Zed, babası ve ben yiyeceğimizin çoğunu Rina'ya verdik. Zed ve ben yoksunluktan kurtulmaya çalışırken haftalarca hasta kaldık ve babası öldü.

Hâlâ bir kâbus gibi geliyor. Sanki gerçekten başımıza gelmemiş gibi.

"Biliyorum ama en azından denemeliyiz. Bugün yapacak hiçbir şeyim yok, o yüzden faydalı bir şeyler yapabilirim."

Bana yakından bakıyor. "Neden

bugün?" "Neden olmasın?"

"Üzgün müsün?"

"Üzgün değilim."

"Üzgün

görünüyorsun."

"Kızgın değilim." Bu sefer kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum çünkü gerçekten de artık sinirlenmeye başladım. Neden her şeyi olduğu gibi bırakamıyorum?

Normalde öyle mi?

"Kaçmak yardımcı olmayacak-"

". Daha önce onlarca kez yaptığım şeyi yapıyorum. Bu sabah derdin ne senin?"

Başını iki yana sallıyor, bana hâlâ yan gözle bakıyor. "Bir şeyler ters gidiyor."

"Kapalı olan tek şey beni rahatsız etmen." "Hangi kasabayı vuracaksın?"

"Sanırım yine Givens. Araştırmam gereken sadece birkaç blok daha var, o yüzden bu işi bitirmek istiyorum."

"O yağmacılar geçen sefer de oradaydı."

"Bunu biliyorum. Bir daha orada olmayacaklar. Onları ben öldürdüm."

"Bunu yapmamalıydın. Eğer başka birini görürsen, saklanıp oradan çıkmalısın."

Alt dudağımı ısıyorum, yükselen öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Bu sabah neden bu kadar otoriter davranıyor? "Yapmam gerekeni yapacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Ne yapmak istiyorsan onu yapacaksın."

"Ne istiyorsun? Ben bir yetişkinim. Kendi kararlarımı kendim veririm." "Ama kararların sadece seni etkilemiyor."

Neredeyse bir öfke dalgasıyla boğulacaktım. "Kararlarımla seni ya da Rina'yı asla tehlikeye atmadım. Bir kere bile!"

Tüm vücudu kenetleniyor. Gözle görülür bir şekilde. Dişlerinin arasından mırıldanıyor, "Bahsettiğim şey bu değildi."

"Neden *bahsettiğinizi* anlamıyorum. Neden böyle davranıyorsun? Çöp aramaya çıkmak için bütün bir engizisyona katlanmak zorunda değilim."

Cevap verecekmiş gibi görünüyor ama kendini tutmayı başarıyor. Hızlı bir hareketle benden uzaklaşıyor, omuzları birkaç yavaş nefesle yükselip alçalıyor.

Nedense bu beni daha da sinirlendiriyor. Bana karşı öfkesini kontrol etmek için bu kadar çaba sarf etmesi gerekiyor. Daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Her şey farklı. Seks.

Seks yüzünden olduğunu biliyorum.

Bu her şeyi değiştirir.

"Neden kamyonu almıyorsun?" diyor daha doğal bir tonda ve arkasını dönüyor.

"Neden kamyonu alayım ki?"

"Çünkü oraya çok daha hızlı ve güvenli bir şekilde gidip gelebiliyorsunuz."

"Ben her zaman güvende oldum ve hızlı olmak önemli değil. Gazı boşa harcamanın bir anlamı yok."

"Bu kısa yolculukta çok fazla benzin kullanmayacağız. Çok daha güvenli olacak-" "Kamyoneti almayacağım. Benzin kullanmıyorum. Ben gidiyorum."

Her zamanki gibi yürüyeceğim. Daha önce bununla ilgili bir sorunuz olmamıştı. Eğer şimdi bir sorunun varsa, bana iyi bir sebep göstermelisin."

Bakışlarımız sözsüz bir meydan okumaya dönüşüyor. Ta ki sonunda gözlerini devirip sabırsız bir inilti çıkarana kadar. "Peki. En azından Buddy'yi al." Buddy ben çıktığımda evden çıktı ve sabah araştırması için etrafta dolaşıyordu. Ama adını duydu ve koşarak geri geliyor, mutlu bir şekilde nefes nefese bana bakıyor. "Buddy'yi ben alırım."

"Öğleden sonra dönmüş ol."

"Döndüğümde dönerim."

"Öğleden sonraya dön yoksa kamyonu alıp seni aramaya gelirim."

Kaşlarımı çatıyorum ama tartışmaya zahmet etmiyorum.

İstediğimi yapmaya iznim varsa, Zed'in de var. Geri dönmek için verdiği son tarihe uymazsam gelip beni bulmak istiyorsa, o zaman yapacağı şey budur.

Öğleden sonra dönmüş olurum.

Benzini boşa harcamak aptallık olur.

Buddy ve ben güneş doğmaya başlar başlamaz yola koyuluyoruz. Biz yürümeye başlarken Zed kulübenin kapısında duruyor ve arkamdan bana bakıyor.

Onu görmezden geliyorum, ancak kılları beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Daha önce kararlarım konusunda hiç mantıksız davranmamıştı. Belki de beni becermek, benim üzerimde bir hakkı olduğunu düşünmesine neden oluyordur.

Bu bazen olur, değil mi? Erkekler penisleri bir ilişkinin parçası haline geldiğinde sahiplenici ve dolandırıcı olurlar. Zed'in öyle biri olduğunu düşünmüyordum ama ne bilebilirim ki? Ona hiç fazla para ödemedim.

Marie'yle olan ilişkisine dikkat çekmek istiyorum. Keşke onunla nasıl olduğunu daha iyi hatırlayabilseydim.

Ondan o kadar hoşlandığından emin değilim. Aşık gibi görünmüyorlardı. Birkaç tedbirsiz ilişkiden sonra daha çok pratik bir şeydi.

Belki de Zed ve ben artık böyle olacağız.

Bu fikir beni hasta ediyor, bu yüzden silkelenip atıyorum, yürürken kaslarımın hareketine ve her derin nefeste ciğerlerime girip çıkan serin sabah havasına odaklanıyorum.

"Bunu neden yaptım, Buddy?" Yüksek sesle söyledim. "Aptalcaydı. Kendimi kontrol etmeliydim. Birkaç dakikalık seks için her şeyi mahvetmeye değmez."

Buddy omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlak ve ilgili, ama durumumla ilgili verebileceği bir bilgeliği yok.

Bu, eskiden olduğu gibi tek gecelik bir ilişki yaşamaya benzemez. O zamanlar bunun sonuçları olabilirdi, ancak korunma konusunda güvenli olmadığınız sürece tüm sağlığınıza riske . Bu farklı. Zed ve Rina sahip olduğum tek insanlar. Zed'le işleri berbat edersem her şeyi kaybederim.

Her şeyi.

Elimde hiçbir şey kalmayacak.

Felaket tahminlerine kendimi fazla kaptıramam. Bu benim dikkatimi dağıtır ve kulübeden uzaktayken dikkatimin dağılmasına izin veremem. Şu anda Buddy ve ben ormanın içinden geçen eski bir yürüyüş yolundayız ve etrafta başka kimse yok. Ama bu her an değişebilir ve hazırlıklı olmalıyım.

Givens'a doğru yürüyüşün geri kalanında etrafıma odaklanabilecek kadar zihnimi kontrol etmeyi başarıyorum. Kasaba normalde olduğu kadar boş ve geçen sefer bıraktığım bloğa geri dönmeden önce eski evime sadece bir dakikalığına uğruyorum.

Sonraki dört saatimi evleri arayarak geçirdim. Bir miktar konserve yiyecek ve erzak buluyorum ve hepsini yanımda getirdiğim çantalarda topluyorum. Ayrılmadan önce bir evi daha aramaya karar verdiğim için onları eskiden kasabanın ana kavşağı olan bir kaldırıma bırakıyorum.

Zed öğleden sonra dönmemi istiyor, yani hemen yola çıkmam gerekiyor. Güneş gökyüzünde çoktan yükseldi. Öğle civarı olmalı ve geri dönmem üç saat sürer.

Ama gitmeden önce bir ev daha yapmak için zaman ayırabilirim. Zaman ayırdığıma değsin istiyorum.

Belediye başkanının eskiden yaşadığı büyük Viktorya dönemine ait bir binayı seçiyorum. Harabe halinde, odaların hiçbiri sağlam değil ama biraz kazarak eski bodrum katına inmeyi başarıyorum.

Ana damar.

Aşağıda raflar dolusu eşya olmalı. Yatak takımları, giysiler, kitaplar, konserve yiyecekler ve şişelenmiş su buldum. Bunların hepsi, üstündeki evin kalıntıları tarafından dış etkenlerden korunmuş.

Benim taşımam için çok fazla ama kamyonu buraya getirip yükleyebilirim. Bu taşıma, benzin kullanmaya değecek. Hiç şüphe yok.

Buddy'yle birlikte daha önce topladığım eşyaları bıraktığım ara bölgeye geri dönerken memnun ve heyecanlıyım.

Orada duran ve çantalarımı bakmak için eğilen bir adam gördüğümde sarsılarak duruyorum. Sırtı bana dönüktü ama yabancı olduğunu biliyordum. Zed kadar iri ama daha uzun ve koyu renk saçları var. Sırtında bir tüfek var.

Silahımı kaptığım gibi ona doğrultuyorum ve olabildiğince otoriter bir sesle şöyle diyorum. "Geri çekil. Hemen şimdi."

Adam şaşkınlıkla sarsılıyor ve bana doğru ani bir dönüş yapıyor. Silahımı doğrudan ona doğrulttuğum için bunu nasıl başardığından emin değilim ama dönüşü sırasında tüfeğini çekmeyi başardı.

Yani silah doğrultuyoruz.

Muhtemelen onu vurabilirdim. Neden yapmadığımdan emin değilim. Sadece onun bir tehdit olduğundan emin değilim. Sokağın ortasındaki erzak torbalarını merak eden bir yolcu da olabilirdi.

Ama şimdi yüzünü gördüğümde hatamı anladım. Dolgun bir sakalı ve keskin, hesapçı bir bakışı var. Tüm varlığı sertliği yansıtıyor. Güç. Beceri. Yetkinlik.

Bu ne yaptığını bilen ve öldürmekten korkmayan bir adam. Ben de öldürmekten korkmuyorum. Tetikteki elim-
Ver. "O benim. Ondan uzak dur."

Benim onu öldürebileceğim gibi o da beni öldürebilirdi ama belli ki ikimiz de ölmek istemiyoruz. Silahlarımızın namluları üzerinden birbirimize bakıyoruz. Buddy topuğuma doğru usulca hırılıyor.

"Lütfen onu öldürmeyin." Kadın sesi sol tarafımdan geliyor ve beni şaşırtıyor. Hemen tepki veriyorum, nişanımı büyük adam yerine yeni gelene doğru kaydırıyorum.

Bu da başka bir hata. Yaklaşan genç kadın, adam kadar tehditkâr değil. Ufak tefek, ince yapılı, saçları uzun bir örgü halinde toplanmış ve gözleri öyle canlı bir yeşil ki, uzaktan bile görebiliyorum.

İki elini de havaya kaldırmış. Birbiri ardına yavaş adımlar atıyor. "Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece buradan geçiyoruz. Lütfen onu öldürmeyin."

"İkinizi de öldürmek istemiyorum ama o tüfeği hâlâ bana doğrultmuş durumda." Buddy tekrar hırlıyor ve adamdan kadına dönüyor. Köpeğin tam olarak ne olduğunu bilmediği açık ama benim savunma duruşuma içgüdüsel olarak tepki veriyor.

"Cal," dedi kadın. İlk başta düşündüğümünden daha gençti. Belki benden bile genç.

"O seninle uğraşmayı bıraktığında ben de onunla uğraşmayı bırakacağım." Adamın sesi alçak. Sert. Gürlüyor.

Bu fırsatı silahımı adama doğrultmak için kullanıyorum.

Belli ki istediği buydu. Bir elinde tutmaya devam etse de silahını indiriyor. Diğer elini bir teslimiyet jestiyle uzatıyor.

Teslim olmuyor. Bu adam muhtemelen kelimenin anlamını bilmiyor. Gözleri her zamanki gibi inatçı. Eğer yanlış bir hareket yaparsam, hiç tereddüt etmeden beni vurur.

Tabii ki onu da öldüreceğim. İstemiyorum ama .

"Lütfen onu vurmayın," diyor kadın, adamın yanında duracak şekilde yürüyerek. "Sana zarar vermeyeceğimize söz veriyorum. Sadece buradan geçiyoruz."

Ona inanıyorum. Küçük boyuna göre iyi durumda ve belindeki tabancayla ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Ama gözleri ciddi. Bu adam onun için her kimse, onu önemsiyor.

Kendisinden çok onun için endişeleniyor.

Silahımı indiriyorum, ancak onun tüfeğiyle yaptığı gibi elimde tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diyor kadın gözle görülür bir nefes vererek. "Ben Rachel, bu da Cal. Sizi korkuttuğumuz için özür dilerim. Seyahat ediyorduk ve

Etrafa bakmak ve işe yarar bir şey var mı diye görmek için kasabada durduk."

"Burada pek bir şey kalmadı. Son birkaç yıldır burayı neredeyse tamamen temizledim." Az önce ortaya çıkardığım belediye başkanının evinin bodrumundan bahsetmiyorum. Bu insanlar yabancı ve onlara böyle bir şey teklif etmeye niyetim yok. Zed, Rina ve benim buna çok ihtiyacımız varken olmaz.

"Demek bu bölgede yaşıyorsun?"

Rachel soruyor. "Evet."

"Tek başına mı?"

"Tek başıma değil." Daha fazla bilgi teklif etmiyorum. Kiminle yaşadığım bu insanları ilgilendirmez.

"Burada bir halk kavşağı var mı?" Rachel soruyor. O rahatlıyor gibi görünüyor ama Cal kesinlikle . "Biz daha doğuda yaşıyoruz ama burada neler olduğunu görmek için batıya doğru bir yolculuğa çıkıyoruz. Bulduğumuz herhangi bir toplulukla bağlantı kurmak istiyoruz. Ağımızı genişletmek istiyoruz."

Ağ derken neyi kastettiğinden tam olarak emin değilim ama yolculuğun amacı bir şekilde mantıklı ve zararsız görünüyor. Temel hayatta kalma dışında herhangi bir amaçla böyle bir yolculuğa çıkabiliyorlarsa ne tür kaynaklara sahip olduklarını merak ediyorum.

"Buralarda hiç topluluk yok," diyorum ona. "Kilometrelerce uzakta. Ailemden başka kimse yok. Bildiğim kadarıyla. Ve bu bölgede oldukça sık dolaşıyorum."

"Tamam. Bunu bilmek güzel. Batıya doğru ilerlemeye devam edeceğiz. Dışarıda daha gelişmiş topluluklar olması gerekiyor." "Ben de öyle duymuştum." Artık bu insanlarla ilgileniyorum, Ayrıca çevre bölgeler hakkında bana söyleyebilecekleri şeylerle de ilgileniyorum.

Belki de Zed ve benim bilmemiz gereken bir şeydir.

Ben de sordum, "Peki, hepiniz neredeydiniz-" Sağ tarafımda ve biraz arkamda başka sesler duyduğumda soruyu kesiyorum. İçgüdüsel olarak silahımı kaldırıyorum ve yeni seslere doğrultuyorum.

Gözlerim yaklaşan iki kişiye daha sabitlenmiş durumda ama çevresel görüşümden Cal'in tüfeğini yine bana doğrulttuğunu anlayabiliyorum.

"Cal, yapma," diyor Rachel, onun önüne geçerek. "Sayıca üstün. Dikkatli olduğu için onu suçlayamazsın. Mack ve Anna sana zarar vermeyecekler. Onlar bizimle."

Siyah bir adamın yanında başka bir beyaz kadın bize doğru yürüyor. İkisi de temkinli görünüyor ama silah çekmiyorlar ya da ani bir hareket yapmıyorlar.

Dört kişiyken, saldırmaya karar verirlerse kendimi savunmamın imkânı yok. Şanslıysam birkaçını indirebilirdim ama dördünü birden değil.

Ama Rachel'a güvenebileceğimi hissediyorum ve yaklaşan diğer adam kesinlikle kolay lokma değil, ama Cal'in verdiği acımasız hisleri vermiyor.

"Mack," diyor bir elini göğsüne koyarak. "Bu da Anna. Sana zarar vermeyeceğiz."

Belki yapmamalıyım ama ona inanıyorum. Silahımı indiriyorum. Cal da aynısını yapıyor.

"Sonunda birini görmek güzel," diyor Anna sıcak bir gülümsemeyle. Güzel ve çilli, kıvrıkcık kızıl saçlı. "Buralar gerçekten çok boştu. Sanırım etrafta kimsenin olmasını beklemediğin için çok korkuttuk."

"Korkmuyorum." Ona çoğunlukla doğruyu söylüyorum, ancak kesinlikle tetikteyim. "Ama hayır, buralarda kimsenin olmasını beklemiyordum."

"Tek mısın?" Mack soruyor.

"Evet." Sonra ekliyorum, "Şu an için." Dünyada yapayalnız olduğum izlenimini vermek istemiyorum.

"Bu güvenli mi?" Anna soruyor. "Tek dolaşmak?"

Omuz silkiyorum. Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Olağan görünüyor. Kadın beni yargılıyor gibi değil. Her ne kadar yıllardır tek başıma dışarı çıksam da, bu hiçbir zaman tamamen güvenli olmadı. "Yapmamız gerekeni yaparız."

"Sanırım öyle. Hiç vaktin var mı? Bir süre konuşabilir miyiz? Deneyimlerinizi dinlemeyi çok isterim ve size geldiğimiz toplulukları anlatabiliriz. Yiyeceğimiz de var. Aç mısınız?"

Neredeyse her zaman açım ve bu topluluklar hakkında bir şeyler duymak istiyorum.

Zed, Rina ve benim bir yere göç etmemiz gerekiyor ve bunun ne bekleyeceğimizi bildiğimiz bir yer olmasını tercih ederim.

Güneşe bakıyorum. başlıyor, yani öğleden sonra bire doğru gidiyor olmalı. Ama belki otuz dakika daha

Bu insanların bana söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum.
Saat dört gibi dönerim.

Zed'i tatmin etmek için öğleden sonraya yeterince yakın olmalı.

İki saatten fazla bir süre sonra hala Givens'dayım.

Beşimiz eskiden kasabadaki tek yerel restoran olan bir binaya taşındık. Hortumlar tarafından yıkılmamış birkaç yapıdan biri ve muhtemelen geceyi geçirmek için en güvenli yer, diğerleri de bunu yapmaya karar verdi.

Eve ne zaman döneceğimi kara kara düşünürken, onlarla daha uzun süre konuşmak isterken, bir yandan da beni beklediği saatte dönmezsem Zed'in vereceği tepkiden endişelenirken, Mack beni kamyonetleriyle geri götürmeyi teklif etti.

Bu o kadar büyük bir iyilik gibi geliyor ki ilk içgüdüm itiraz etmek oldu ama hiçbirini bunu büyük bir mesele olarak görmüyor. Kamyonlarının arkasında büyük bir aktarma deposu var ve kısa bir yoldan gitmekten endişe etmiyorlar. Ben de ikilemime kolay bir çözüm bulmanın rahatlığıyla sonunda kabul ettim.

Onlarla birkaç saat geçirdim, onlara Impact'ten sonra bu bölgede neler olduğunu anlattım ve ardından yaşadıkları güney-orta Kentucky bölgesini dinledim.

Orada birkaç yerleşik topluluk var. Güçlendirilmiş kasabalar, bir çiftlik ve bir yeraltı sığınağı. Yiyecekleri var. Tıbbi kaynaklar. Bölgedeki çocuklar için okullar bile açmışlar.

Kulağa bir rüya gibi geliyor. Bir fantezi.

Belki de batıya gitmek yerine Zed, Rina ve ben doğuya gitmeliyiz. O kadar uzun bir yolculuk olmazdı ve aklımızda değerli bir hedef olurdu.

Dinledikçe daha da heyecanlanıyorum ve düzinelerce soruyorum. Anna bir kağıt ve kalem çıkarıyor ve Mack ile birlikte bana bir harita çizmeye çalışıyorlar.

El yapımı haritalara göre fena değil ve en azından Zed ve ben yolculuk yapmaya karar verirsek başlangıç için bir şey olabilir.

Nihayet silkinip kendime , Buddy'yi uykusundan uyandırmak için hızlıca sevdiğimde güneş batı gökyüzünde yarıya inmişti.

kestirir ve sonra ayağa kalkar. "Eve dönmeye başlasam iyi olacak. Şu sıralar beni bekliyor olacaklar."

"Elbette," diyor Mack. "Seni geri götüreceğim, sorun değil." Geniş yüzlü ve gerçek bir gülümsemeye sahip, iri yarı, yakışıklı bir adam. Kolayca gülüyor, söylediklerimi dinliyor ve kendimi gerçekten güvende hissetmemi sağlıyor ki bunu artık bir yabancıнын yapabileceğini düşünmezdim.

Erzaklarında ekmek vardı. Gerçek ekmek, ki yıllardır yememiştim. Jöleli sandviçlerden oluşan bir atıştırma yedik ki bu hatırlayabildiğim en iyi şeydi. Ayrıca çok fazla su içtim, bu yüzden yola çıkmadan önce işesem iyi olur diye düşündüm. "Tuvalete gitmek için hemen dışarı çıkacağım, ama bir dakikaya dönerim."

"Sorun değil."

Buddy peşimdeyken, binanın arka kapısından sızıyorum ve eskiden kasaba parkı olan yerdeki birkaç ağacın arkasına olabildiğince hızlı bir şekilde işiyorum.

Binaya döndüğümde bir şeyler değişmişti. Sesleri duymadan önce gerginliği hissediyorum.

"Hangi cehennemde o?" Ses tonundaki vahşilik olmasa da sesi tanıyorum. Zed'in sesi asla böyle çıkmaz. En azından ben onu hiç konuşurken duymadım. "Hemen şimdi söyle. Köşedekiler onun çantaları, o yüzden neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya çalışma. Nerede olduğunu söyle!"

O kadar yersiz, o kadar uyumsuz ki şu anda olanları zar zor algılayabiliyorum. Hepimizin toplandığı odaya geri dönerken kalbim boğazıma düğümlenmiş, nefesimi kesiyormuş gibi hissediyorum.

Bu Zed. Sesini hayal etmemiştim. Elinde bir tüfek ve buz gibi soğuk bir bakışla kapının önünde duruyordu.

Diğerlerini bir şekilde gafil avlamayı başarmış olmalı ki Cal'ın her an tetikte olduğu düşünülürse bu hiç de küçük bir başarı sayılmaz. Zed namıyus birinden diğerine taşıyor ve diğerlerinin hepsi de ellerini evrensel saldırmazlık jestiyle uzatmış durumda.

Zed hırslıyor. "Eğer ona bir şey olursa, hepinizi oturduğunuz yerde öldürürüm."

"Zed, hayır." İlk kez onun dikkatini çekerek odaya doğru adım atıyorum. "Ben iyiyim. Hiçbir şey yapmadılar. Silahını indir."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Zed homurdanıyor. Gözleri yüzümü ve vücudumu hızlıca taramasına rağmen silahını indirmiyor, sanki durumumu kontrol ediyormuş gibi.

"ediyorlar. Sanırım bize yardım edebilirler. O yüzden silahını sallamayı bırak ve medeni bir insan gibi davran ki seni tanıştırabileyim."

"Onlara neden güvenelim ki?"

"Çünkü onlar dört kişi ve ben bir kişiyim. Eğer beni on kez öldürüp kilometrelerce uzağa ." O kadar gergin ki bu beni endişelendiriyor. Normalde şiddet yanlısı biri değildir ama şu anda onda görmeye alışık olmadığım bir gerginlik var. Yanına yaklaşıp elimi koluna koyuyorum, yavaşça onu ve silahı aşağı indirmeye çalışıyorum. Buddy de yanıma geldi ve Zed'in ayak bileklerine sokuluyor. "Zed, yapma. Sana sorun yok diyorum."

"Nasıl iyi olur? Şimdiye kadar evde olman gerekirdi." Silahını indirdi ve belli ki başka derlere daldı. "Bunca zamandır ne halt ediyordun?"

"Sana söyledim. Onlarla konuşuyordum. Ben de tam geri dönüyordum. Mack beni götürecekti."

Zed önce Cal'a sonra Mack'e bakıyor, belli ki hangisinden bahsettiğimi bilmiyor ve her iki seçimden de memnun değil.

Çoğunlukla geri çekildiği için kriz tepkilerim azalıyor. Rahat bir nefes alabiliyorum.

Sonra birden bir şey hatırladım. "Bekle! Burada ne işin var? Kamyonu sen mi aldın? Rina nerede?"

"O güvende."

"Ne demek güvende? Onu tek başına bırakmadın, değil mi?"

"İyi olduğunu söyledim," diye mırıldanıyor Zed, kaşlarını biraz daha çatmadan önce omzumun üzerinden kısa bir süre bakıyor. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Bunu şimdi tartışabiliriz. Rina nerede?"

Zed bir an kararsız görünür ve sonra başıyla binanın kapısına doğru bir işaret yapar.

Mack rahat bir sırıtışla, "Tartışmanız gereken her neyse gidip tartışabilirsiniz," diyor. "Biz sadece burada takılıp kendi işimize bakacağız."

Anna buna kıkırdıyor ve Rachel'in bir gülümsemeyi gizlediğini görüyorum. Cal, Zed'i dikkatle izliyor, bir eli tüfeğinin yanında geziniyor.

Cal bütün öğleden sonra neredeyse hiç konuşmadı ama ben birkaç öğrendim. yaş farkına rağmen o ve Rachel bir çift. Sol eline nişan yüzüğü bile takıyor.

Ve Cal ona silah doğrultan herkesten nefret ediyor.

Buddy ve ben Zed'i binadan çıkarken takip ederken diğer dördüne mahcup bir şekilde el sallıyorum. "Cidden, Zed. Lütfen bana Rina'nın nerede olduğunu söyle. O iyi, değil mi?"

"Evet, o iyi." Koluma giriyor ve beni bir blok aşağıya, yağmacılardan aldığım kamyonetin park ettiği yere doğru çekiyor. Sürücü kapısına dört kez vuruyor ve "Sadece biz varız" diyor.

Rina'nın koltuğun önünde yere çöktüğü görülüyor. Kafasını kaldırdı, parlak bir şekilde sırtıyordu. "Essie!"

"Merhaba." Arabanın kapısını açıp koluyla uğraşırken kıza gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Zed onun için kapıyı açıyor ve dışarı fırlayıp bana sarılıyor. "İyisin!"

"Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Ama babam çok uzun sürdüğünü söyledi, biz de gidip seni bulmak zorunda kaldık. Her şeyin yoluna gireceğini söyledi ama ona inanmadım. Korkmuştu."

Zed kızına başını sallayarak, "Korkmadım," diyor.

"O korkmadı ama ben korkabileceğini düşündüm, bu yüzden ben de korktum." Buddy'ye de sarılabilmek için durakladı ama şimdi onun seviyesine indiğim için bana tekrar sarılıyor. "Ama sen iyisin!"

"Evet, ben iyiyim. İkiniz de endişelenmemeliydiniz. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Rina bu kez geri çekildiğinde, sırtışı düşünceli bir kaş çatmaya dönüşmüştür.

"Ne oldu?" Saçlarını karıştırarak soruyorum. İnce ve örgülerinden kolayca kayıyor.

"Kendi başının çaresine bakabilirsin ama ben ve baban da seninle ilgileniyoruz. Değil mi?"

Nedense boğazım düğümleniyor. Bu iddiaya karşı çıkmak için saçma bir dürtü duyuyorum ama bu mantıksız dürtüyü dizginlemeyi başarıyorum. "Evet, bana çok iyi bakıyorsun."

"Güzel!" Sanki bir ışık düğmesi çevrilmiş gibi parlıyor. "Kamyonete binebilirim!"

"Evet, yaptın. Eğlenceli miydi?"

"Hayır, inişli çıkışlı ve hızlıydı ve karnımı garip hissettirdi. Ama babam daha iyi olacağını söyledi."

"Olacak. Araba kullanmaya alışmak biraz zaman alıyor."

"Artık eve dönebilir miyiz lütfen?" Zed omzunun üzerinden az önce ayrıldığımız eski restorana bakarak soruyor. Diğerlerinden hiçbiri görünürde yok.

"Hayır, yapamayız." Ben de onun sinirli bakışına karşılık verdim. "Sana söylüyorum, o insanlarla konuşmalısın. Onlar iyi insanlar ve tam da ihtiyacımız olan şey olabilecek bir topluluktan ." Başka bir şey söylemiyorum çünkü Rina iri gözlerle beni dinliyor ama Zed'in ifadesinden neden bahsettiğimi çok iyi anladığını görebiliyorum. "Besides, kamyon burada olduğuna göre, buradaki bir evin bodrumunda bir ton eşya buldum. Eve taşıyabileceğimden çok daha fazla. En azından gitmeden önce o eşyaları yüklemeliyiz."

Beklendiği gibi, Zed'i yabancılarla konuşma fikrinden çok erzak vaadi etkiliyor. Boğazını temizliyor ve kamyonu restorana doğru bakıyor.

"Onlara güvenmiyorum," diyor yumuşak bir sesle. Biraz sert.

"Tamam. Güvenmek zorunda değilsin. Ama en azından bana güvenebilirsin." Bu insanların güvende olduğundan kesinlikle emin olmadığım sürece Rina'yı asla riske atmayacağımı biliyor -bilmek zorunda-.

Birkaç saniye gözlerimin içine bakıyor. Sonra nihayet başını salladı. "Tamam."

Bir nefes daha verdim. "Yani gidip onlarla konuşabilir miyiz?"

"Sanırım. Kısa bir süre için. Kamyonu yükleyip hava kararmadan eve dönmek istiyorum."

"Sorun değil. Zamanımız var." Rina'ya gülümsüyorum. "Gidip yeni insanlarla tanışmak ister misin? Hepsi iyi insanlar ve kadınlar gerçekten çok güzel."

"Öyle mi?" Gözleri yine kocaman oldu. "Senin kadar güzeller mi?"

"Oh, benden çok daha güzeller."

Dudakları kısıılır. "Ama kimse senin kadar güzel değil Essie. Değil mi baba?"

Zed boğazını temizliyor. Gözlerime bakmıyor. "Bu doğru."

AKŞAM YEMEĞİNE KADAR KALDIK.

Zed, Rina ve beni öğleden sonra toplamaya çalışıyor ama Rina yeni insanlarla tanışmanın heyecanını yaşıyor ve birkaç saat daha kalmamıza izin vermesi için onu ikna ediyor.

Kulübeye dönmek için kamyonetimiz var, yani hava karardıktan sonra yolculuk etmek o kadar tehlikeli olmayacak. Rina'yı erkenden götürmeye cesaret edemediği için Zed'i suçlamıyorum.

Hayatında tadını çıkarabileceği çok az yeni şey oldu.

Kız yeni gelenlerden çok etkileniyor. Hem kadınlar hem de Mack onunla çok iyi anlaşıyor, ona büyük ilgi gösteriyor ve onunla önemliymiş gibi konuşuyorlar. Cal, kızın sakalı, kollarından birinde nasıl bu kadar çok yara izi olduğu ve neden gülümsemeyi bilmediği hakkındaki sorularına yanıt olarak homurdanmaktan ve mırıldanmaktan başka bir şey yapmıyor.

O kadar iletişimsiz ki Rina'nın duygularını inciteceğinden korkuyorum ama Rina her şeyi anlayışla karşılıyor. Aslında, ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve onun huysuz tavrını bir meydan okuma olarak görüyor.

Çocukların insanlar hakkında oldukça iyi içgüdüleri vardır. Muhtemelen o da benimle aynı hisleri edinmiştir. Cal görüldüğü kadar kötü biri değil.

Akşam yemeğinde ekmek, domuz pastırması, elma ve neredeyse unuttuğum başka bir ikram var.

Yumurtalar.

Topluluklarında tavukları var. Domuzları ve keçileri de. Ve buğday yetiştiren ve ekmek için un öğüten bir çiftlik var. Görünüşe göre inekleri yok, bu yüzden diyetlerinde eksik olan en önemli şey süt ürünleri. Mack daha batıda inek bulmayı umduğundan bahsediyor.

Öğleden sonra ve akşam yemeğinin tadını çıkarıyorum ve Rina'nın bu kadar iyi vakit geçirdiğini görmek beni mutlu ediyor. Zed alışılmadık derecede sessiz ama en azından artık surat asmıyor.

Konuştukça, doğuya gitmemiz ve Ken- tucky'nin o bölgesindeki topluluklardan birine yerleşmeye çalışmamız gerektiği daha açık hale geliyor. Orada kendimiz ve Rina için bir hayat kurabiliriz. Daha fazla yiyeceğimiz olacak. Okul ve doktor gibi sosyal yapılara da. Bu insanlarla tanışmak bizim için her şeyi değiştirdi ve tüm işaretler onların yönünü gösteriyor.

Bunun doğru olduğuna dair içgüdüsel bilgi -ki bu dramatik bir değişimin gerekli olacağı anlamına geliyor- sonunda endişemi tetikliyor ve dakikalar geçtikçe daha da artırıyor.

Sonunda daha fazla oturamıyorum. Buddy hemen ortaya çıkıyor, her zamanki gibi peşimde. Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek kendimi affettiriyorum.

Bilmiyorum. Pek sayılmaz. Sadece hareket etmek ve birkaç dakikalığına uzaklaşmak istiyorum.

Binadan çıkmadan önce, ayrıldığım insanlara bir göz atıyorum. Rina, Mack ve Anna ile bir çeşit taş ve sopa oyunu oynuyor. Cal ve Rachel birlikte uzanmışlar ve oyunu izliyorlar. Cal'in iki kolu da Rachel'in etrafında ve kıskançlık gibi saçma bir duyguya kapılıyorum. Birlikte oldukları o kadar açık ki. Birbirlerine aşık oldukları çok açık.

Zed de maçı izliyordu ama şimdi odağını bana çevirdi. Bir an gözlerimin içine baktı, ifadesi donuktu. Okunamaz.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum ve bu rahatsız edici çünkü genelde bilirim.

Onu becermeden önce her şey çok daha kolaydı. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Kendimi garip, ürpertici ve gergin hissederek Buddy ile birlikte binadan çıkmaya devam ediyorum. Hava serin ve bir esinti var. Saç örgülerimden uçuşan saçları yüzümden uzaklaştırıyorum ve karanlığa göz kırpıyorum.

İşemem gerekmiyor, bu yüzden biraz dolaşıyorum, bacaklarımı esnetiyorum ve gece havasını soluyorum.

Eğer akıllıysak, hava kötüleşmeden ve kış bastırmadan önce eşyalarımızı toplar ve kulübeden ayrılırız. Eski dünyada, yani iyi yolların, mola yerlerinin ve her birkaç kilometrede bir benzin istasyonlarının olduğu dünyada bu bir günlük bir yolculuk olurdu. Ama çok daha uzun sürecek ve kamyondaki yarım depo benzin bizi tüm yol boyunca götürmeyecek.

Yürümek zorundayız. Rina ile birlikte. Ve taşıyabileceğimiz tüm eşyalarla.

Yol boyunca ne tür tehlikelerle yüzleşmek zorunda kalacağımızı kim bilebilir?

Muhtemelen yolda öleceğiz.

"Esther."

Kim olduğunu çok iyi bilmeme rağmen arkamdan gelen yumuşak sesle irkiliyorum.

Arkamı dönmediğimde, Zed adımlarını hızlandırıp önümde duruyor. Bana yakından bakıyor. Bariz soruyu sormuyor.

Sen iyi misin? Neyin var senin?

"Bunu yapmalıyız," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Dışarıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken batıya doğru gitmekten çok daha güvenli olacaktır."

"Biliyorum."

Başımı sallıyorum, titremeye başlıyorum ve durmak için nafile bir çabayla kollarımı sıkıyorum. "Öyleyse yapmalıyız. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Hemen ayrılmak zorunda değiliz. Bir plan yapabiliriz."

"Evet, ama çok gecikmemeliyiz. Ya kış erken gelir ve yine buzlanırsak? Bir kışı daha böyle atlatamayız-"

"Esther, kes şunu."

Gevezeliğimi ısırarak kesiyorum. Biraz daha salla. "bir şey yapmamıza gerek yok."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Yani bu konuda panik moduna girmek için bir neden yok." "Biliyorum."

"Peki neden böyle titriyorsun?" Alnı kırışmış. Kaşları birbirine yapışmış. Sanki yüz ifademden zihnimi okumaya çalışıyormuş gibi başı aşağı eğik.

"Bilmiyorum."

"Peki, kes şunu."

"Deniyorum." Kelimeler boğuk ve zayıf çıkıyor. olmaktan nefret ediyorum. Her zaman kontrollü olmak ve korumak için çok çabalıyorum, ama sonra ara sıra böyle dağılıyorum.

Nefret ediyorum.

", Esther." Uzandı ve beni göğsüne bastırana kadar iki eliyle kendine doğru çekti. İki kolunu da etrafıma doluyor ve titreyen bedenimi sıkıca sarıyor.

Tam da hissetmek istediğim şey. Katı, sıcak ve hareketsiz. başka bir şey yapmayan bir dünyada sarsılmaz bir şekilde mevcut.

Göğsüne yaslanıp nefes alıyorum. Aslında ağlamıyorum. Bunu neredeyse hiç yapmam. Ama onun kollarında bile sakinleşemiyorum.

Beni sıkıca kavriyor. Toprak, ter ve Zed gibi kokuyor. Yüzümü gömleğine gömüp birkaç dakika orada saklanabilirim. Buddy endişeleniyor ve inleyerek ayak bileklerime sokuluyor.

Sahip olmam gereken hayat bu değildi. Üvey babamın tembel, iğrenç küçük kardeşi tarafından bu şekilde tutuldum çünkü kendimi tutamıyorum.

Ama beni daha iyi hissettiriyor. Bunu onsuz yapamazdım.

Ve o eskiden olduğu adam değil. Artık değil.

Hiçbirimiz Impact'ten önce olduğumuz kişi değiliz.

Artık onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Titremem büyük ölçüde durduğunda, uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bana izin vermiyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Doğru olsa da olmasa da söylüyorsun."

"Biliyorum. Ama bu sefer ciddiylim. Biraz daha iyi hissediyorum."

Geri çekildiğimde kollarını gevşetiyor ve yüzüme biraz daha bakıyor.

"Teşekkürler." Boğazımı temizliyorum ve ellerimi birbirine doluyorum. "Arıza için özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Her şeyi kontrol etmek için bu kadar çabalamazsan, senin için daha kolay olabilir."

"Bunu biliyorum. Ama sırf mantıklı bir şekilde sizin için iyi olmadığını biliyorsunuz diye zihninizin işleyişini durduramazsınız."

Başını sallıyor. "Ama belki onları biraz rahatlamaya teşvik edebilirsin." Buna kıkırdadım. Sonra kendimi tutamadım.

"Yine mi sinir krizi geçiriyorsun?"

"Sanmıyorum ama ben ne bilirim ki?"

"Başka bir şey yoksa, başını nasıl belaya sokacağını biliyorsun."

Hafif, alaycı sözler bana bir şey hatırlatıyor. Doğruluyorum ve karanlıkta ona bakıyorum. "Bu arada, bunu bir daha asla yapma."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne yapmak?"

"Peşimden böyle gel. Benim tehlikede olduğumu düşündüğün için kendini tehlikeye atıyorsun. Bunu bir daha asla yapma."

Sinirli bir yüz ifadesi takınmasını ve konuyu kapatmasını bekliyorum ama yapmıyor. "Cehenneme gitmeyeceğim!"

O kadar öfkeli görünüyor ki kendimi suçlu hissediyorum. "Asla demek istemedim. Beni güvende tutmak için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Ama senin asıl sorumluluğun Rina'ya karşı. Bana karşı değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve kendi kararlarımı verebilirim. O yapamaz. Ve bu öğleden sonra benim peşimden gelmen Rina'yı tehlikeye atabilirdi."

"Rina fi-"

"Onun iyi olduğunu biliyorum ama ya sen vurulsaydın? Ya beni kurtarmaya çalışırken öldürülseydin? O zaman yapayalnız kalırdı."

Bunun bir olasılık olduğu gerçeğinin yüzünde titreştiğini görüyorum. Çaresizliğini. Acımasız tuzağı. "Vurulmayacaktım."

"Bundan emin değildiniz. Ne kadar dikkatli olmaya çalışsan da her şeyi kontrol edemezsin. Bu yüzden beni korumaya çalışırken bir daha asla Rina'yı tehlikeye atma. Eğer ikimiz arasındaysa, onu seçmek zorundasın." Bu konuyu açtığımda, bunun Zed'in çoğunlukla omuz silktiği normal azarlamalarımından biri olacağını düşünmüştüm ama bir şekilde yoğun bir sohbete dönüştü. Sesim hafifçe kırılıyor.

Zed'in yüz hatları tekrar bükülüyor. Bastırmak için savaştığı bir tür duygu.

"Berbat olduğunu biliyorum. Adil olmadığını biliyorum. Ama sen bana her zaman zor olsa bile gerekeni yapmamız gerektiğini söylüyorsun. Bu da o şeylerden biri. Rina önce gelir. İkimiz için de. Öyle olmak zorunda."

"Biliyorum," diye . "Ama sana öylece izin veremem-"

"Yapmak zorundasın. Eğer kurtarılması gerekiyorsa, ölmeme izin vermelisin. Sana uzun zaman önce benim kahramanım olamayacağını söylemiştim. Bu acımasız dünya buna asla izin vermez. O yüzden onu seçeceğine söz ver. Ben ve o arasındaysa, her zaman onu seçeceksin." Kelimeler beklemediğim bir anlam kazanırken gözlerini tutuyorum. "Söz ver bana, Zed."

Başını yana doğru sallıyor. Birkaç düzensiz nefes alıyor.

"Zed-"

"Söz veriyorum!" Kelimeler kabaca ağzından döküldü. "Ama sadece beni bilerek bu duruma sokmayacağına söz verirsen."

"Ben olsam asla-"

"Sen asla ne yapmazdın? Yapabileceğini kanıtlamak için tehlikeli bir şey yapmakta ısrar etmez misin? Bana ihtiyacın olmadığını kanıtlamak için mi?"

Kelimelerin acısı karşısında geri çekiliyorum. "Sanmıyorum... O kadar çok şey yapmamaya çalışıyorum... artık."

"Biliyorum. Ama yine de bana güvenmek yerine sadece kendine güvenmeyi tercih ediyorsun."

Gerçekleri söylüyor. O kadar derin ve o kadar anlayışlı ki kalbimi yerinden söküyormuş gibi hissediyorum.

"Yani ölmene izin vereceğime söz vermem gerekiyorsa, sen de beni bilerek bu duruma sokmayacağına söz vermelisin."

Uzun süren gergin bir sessizlikten sonra fısıldadım, "Tamam. Söz veriyorum." "Tamam." O kadar zor yutkunuyor ki boğazındaki düğümleri görebiliyorum. "Söz veriyorum."

"

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sonra nihayet boğazını temizleyerek transı bozuyor.

Yüzümü ovuyorum ve saçlarımı düzeltiyorum. "Tamam. Rina'nın yanına dönmeliyiz. Eğer onu çok uzun süre yalnız bırakırsak, Cal'ın dünyada en sevdiği kişi olduğuna karar verecek ve yolculuklarına katılmayı talep edecek."

Zed usulca kıkırdıyor ve diğerlerini bıraktığımız binaya doğru ilerlerken bir elini sırtıma koyuyor. "Bu konuda hiç şansı olmayacak. Bize takılıp kaldı."

Neden olduğundan emin olmasam da bu kulağa hoş geliyor. "Evet. Sanırım öyle."

Cal, biz ayrılmadan önce yedek depolarından kamyonumuza benzin dolduruyor.

Bu o kadar sıra dışı ve nadir bir cömertlik ki ne Zed ne de ben onlara nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz. Vedalaşırken elimizden geleni yapıyoruz ve hepsi de birbirimizi tekrar göreceğimizi varsayıyor. Onların toplumuna taşınmanın tek makul seçeneğimiz olduğunu biliyorlar.

Haklılar.

Bunu yapmak zorundayız ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu işleri kolaylaştırmıyor. Kulübe güvende olduğumuz tek yer, sahip olduğumuz tek ev.

-Yıllardır.

Rina'nın tüm hayatı boyunca.

Taşınma fikri zihnimde hala o kadar büyük ve ürkütücü ki, bununla ilgili ayrıntıları henüz işleyemiyorum.

Bunun yerine, Rina'nın bugün söylediğimiz ve yaptığımız her şey hakkında saçmalamasını dinliyorum. Kamyonetin ön koltuğunda Zed'le benim aramda oturuyor. Yaklaşık yirmi dakika sürekli gevezelik ettikten sonra patlamış bir balon gibi sönüyor. Kocaman bir esneme sesi çıkarıyor ve başını omzuma yaslayıp iki dakikadan kısa bir süre içinde mışıl mışıl uyuyor.

Onu daha rahat bir pozisyona çekebilmek için bir kolumu ona doluyorum. Zed bize bakıyor, ağzının kenarları hafifçe yukarı kalkıyor.

"Sonunda gücü tükendi," diyorum, aniden rahatsız olduğum için hafifçe yer değiştiriyorum.

"Evet."

Bize küçük bakışlar atıp duruyor ve keşke atmasa. Kıvranmak istiyorum.

Yolculuğun son on dakikası boyunca sessizdik. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve Zed de konuşmaya başlamıyor. Toprak yol boyunca ilerleyip karanlıkta kulübeye ulaşıyoruz. Ürkütücü bir yalnızlık.

-Evin yanına yanaşıp kamyonu park ederken.

Yine de bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. Daha önceki konuşmamız bir şekilde aramızdaki şeyleri değiştirdi. Ama beynim boşalmıştı. Gösterge panelinin ışıklarından gelen aydınlıkta Zed'e bakıyorum.

Kaşlarını hafifçe kaldırır. Bekliyor.

Başımı sallayarak, kafamda hala tutarsız bir karmaşa olan şeyi ifade etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

Motoru kapattı ve kamyonundan indi. Zed yanıma geliyor ve Rina'yı nazikçe peşimden çekip çıkarıyor, uyuyan kızı kabine taşıyor.

Onu yatağına yatırıyoruz ve odadan çıkarken yatak odasının kapısını kapatıyoruz.

Etrafıma bakıyorum, bir şeyler yapmam gerekiyor ama yapılması gereken bariz bir şey bulamıyorum.

Zed boğazını temizler. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor.

Onda hissettiğim her neyse beni daha da gerginleştiriyor. Mutfağa doğru yürüyorum ve tezgahı silmek için bir bulaşık bezi alıyorum. Zaten temizdi. Zed arkasını toplama konusunda daha iyi oldu, ben de düzenli bir insanım ve etrafımı temiz tutmayı severim. Kulübe nadiren dağınık oluyor.

Ama ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor, bu yüzden tezgahı silmeyi seçtim.

"Kamyonu yarın sabah boşaltabiliriz," diyor Zed, ayakkabılarını çıkarmak için eğilerek. "Bu gece uğraşmanın anlamı yok."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Silin. Silin. Sil. Ben bir silme makinesiyim.

Zed suyun bir kısmını leğene döküyor ve pazen gömleğini çıkarıyor. Altında bir atlet var ama ellerini ve yüzünü suyla yıkarken onu da çıkarmıyor.

Onu izlememeye çalışıyorum, tezgâhtaki hayali kirli bir noktayı temizlemeye odaklanıyorum.

Havluyla cildini kurulaması ilgimi çekmeye başlayınca, en akıllıca hareketin binayı terk etmek olacağına karar veriyorum. Tuvaleti kullanmak için dışarı çıkıyorum.

Dışarıda daha uzun süre kalacaktım ama ormandan gelen birkaç ses uyarı içgüdülerimi tetikledi, ben de hemen içeri döndüm.

Zed tek kelime etmeden peşimden dışarı çıkıyor - muhtemelen aynı nedenlerle. Bu seslerden endişelendiğim için kulübenin açık kapısında durup onu bekliyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor döndüğünde, kot pantolonunu yukarı çekiyor çünkü kalçalarından çok aşağı kayıyor.

"Yok bir şey. Sadece bir şey duyduğumu sandım." Ormana doğru başımı salladım.

Kulübeyi çevreleyen ağaçların karanlığına bakmak için döner. İkimiz de durup dinliyoruz ama başka ses duymuyorum.

"Muhtemelen küçük bir hayvan ya da kuş gibi bir şeydi. O ayının çıkardığı sese benzemiyordu."

"Tamam." Sonunda başını hafifçe sallayana kadar geceye biraz daha bakıyor. "Muhtemelen öyle."

Beni içeri sokmak için elini sırtıma koydu. Bu zorlayıcı bir hareket değil. Aslında bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliyim. Ama

Elinin baskısı beni haşlıyormuş gibi hissediyorum. Acımasızca farkındayım.

Görünüşte ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmak için uzaklaşıyorum. Sonra daha önce döktüğü su kabına doğru yürüyorum ve onu ellerimi ve yüzümü yıkamak için kullanıyorum.

Saçlarım hala Fransız örgüsü şeklinde örülü. Yeterince düzgünler, bu yüzden onları yeniden yapmak için uğraşmaya gerek yok.

Zed kulübeyi kilitledi ve gidip yatağının kenarına oturdu.

Ona bakmamaya çalışıyorum. Yatak odasına gidip kendi yatağıma girmeliyim. Hepimiz için uzun bir gün oldu. Yorgun olmalıyım. Belki uyuduktan sonra kendimi daha iyi hissederim.

Yatmak yerine mutfak tezgahına gidip tekrar silmeye başladım.

Ayaklarım çıplak ama kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyorum. Sütyen giymiyorum. Göğüslerim özel bir şey değil ama çok da kötü değiller. Sıkı ve yuvarlaklar ve üstümdeki ince kumaşın altından fark ediliyorlar.

Zed'in onları fark edip etmediğini merak ediyorum. hoşuna gidiyor mu?

Her zaman dolgun kalçalarım vardı ve eskiden çok geniş olduklarını düşünürdüm. Şimdi kıvrımlarını seviyorum. Zed kıcıma bakıyormuş gibi geliyor ama bu muhtemelen benim hayal gücüm. Sadece vücudumun farkındayım.

Ve vücudunu.

Çok güzel bir vücudu var. Şu anda ona dokunmak istiyorum.

Benim neyim var böyle? Aklımı tamamen kaybettim.

Zed aniden patladığında ben hala , "Kahretsın, Esther. Kıcını kaldırıp buraya gelir misin?"

Donup kaldım. Sonra yavaşça arkamı döndüm, bulaşık bezi hâlâ elimdeydi. "Ne?"

"Sadece buraya gel."

Havluyu yere koydum, kuruması için lavabonun üzerine düzgünce yaydım. Sonra ona doğru bir adım attım.

"Neden?" "Nedenini biliyorsun."

"Biraz küstahça, değil mi? Aklımda böyle bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Aklınızda bu olmasaydı, çoktan kendi yatağınızda olurdunuz. Ama değilsin. O yüzden lanet tezgahı silmeyi bırak ve buraya gel ki seni istediğin gibi sikebileyim."

Yutkunuyorum, yanaklarım kızarıyor. "Eğer bunu sadece ben istiyorsam-"

"Sadece senin olmadığını çok iyi biliyorsun. Sana hayır diyeceğimi mi sanıyorsun?"

Nasıl olduğundan emin değilim - bedenimi hareket ettirmek için belirli adımlar attığımın farkında değilim - ama bir şekilde yatağın yanında, Zed'in oturduğu yerin üzerinde duruyorum.

Uzanıp beni belimden tutuyor ve bacaklarının arasında durmam için çekiyor. Bana bakıyor, mavi gözleri sıcak. Garip bir şekilde aç.

"Kıçını kaldırıp doğru düzgün yapamayacak kadar tembelsin," diyorum kuru bir sesle.

Bir kahkaha atar. "Oh, seni iyi yapacağım. Bundan emin olabilirsin." Ben daha uygun bir karşılık veremedim beni yatağa doğru savurdu. Sırt üstü yatıyorum, vücudumun üst kısmı ve popom şiltenin üzerinde, ama bacaklarım beceriksizce yana sarkıyor. Üzerimde hareket ediyor. Beni derin ve sert bir şekilde öpüyor.

Kollarımı ona doluyorum ve öpücüğe teslim oluyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve dilini ağzıma almaya çalışıyorum. İri sıcak ve ağır, yataktan kaymamak için ayaklarımla kendimi desteklemek zorunda kalıyorum.

Sonunda öpüşmeyi kesiyorum. "Bu bana göre doğru bir davranış değil. Yataktan düşüyorum."

Kısık, boğuk bir kahkaha atarak doğruluyor ve vücudumu yeniden düzenliyor, böylece yatakta doğru yönde yatıyorum. Sonra tekrar üzerime tırmanıyor, bu sefer bacaklarıyla kalçalarımın üzerine oturuyor.

Nefesim kesilene kadar beni öpüyor. Altında kıvrana, ağrıyan amımı ulaşabildiğim sert ve sağlam her şeye sürtmeye çalışana kadar.

Kot pantolonunun içinde ereksiyonunun çıkıntısını bulduğumda, bir bacağıma kalçasına doluyorum, böylece ona karşı sürtünebiliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, ağzını benimkinden çekerek. Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve teni terden nemlenmiş. "Muhtemelen genç bir kuru kamburdan daha iyisini yapabiliriz."

"Büyüklik kuruntusu olan sensin. Eğer herhangi bir yeteneğin varsa, onları yüzeye çıkarıp bana göstersen iyi olur."

Kurt gibi sırtarak kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve ardından fermuarını indiriyor, külotumla birlikte yakalayıp hepsini bir kerede soyuyor.

İyi şeylere ulaşmak için sabırsızlanıyorum, üstümü çıkarıp yatağın kenarına bırakıyorum. Artık tamamen çıplaktım.

Bacaklarımın arasına diz çökmüş, vücuduma bakıyor.

"Tamam," diyorum sonunda.

"Tamam ne?" Bakışlarını göğüslerimden ayırıp gözlerimle buluşmayı başarıyor.

"Bana bazı beceriler göstereceğini sanıyordum. Tek yaptığın aval aval bakmak."

"Aval aval için düşünebildiğim en iyi şey."

Hak edilmiş bir göz devirmele başımı sallıyorum ama yanaklarım yine yanıyor. Görünüşümü beğenmişe benziyor. Başka bir şeye inanmam mümkün değil.

"Belki de inanmak istediğin kadar yetenekli olmadığın için oyalanıyorsundur."

"Oyalanmıyorum. Sadece acele etmiyorum." Meme uçlarımdan birini parmaklamak için uzandı. "Geçen sefer işleri aceleye getirmiştik."

"Acele etmek benim için sorun değil."

"Olabilir. Ama şüphecililiğinize rağmen, aslında size göstermek istediğim birkaç becerim var."

"Öyleyse . Göster bana."

Birkaç dakika baktık. Sonra bana o kurt gibi gülümsemelerinden birini daha veriyor. Beni tekrar öpmek için eğiliyor. Üzerinde hâlâ kot pantolon ve tişört var ama aldırıyor gibi görünüyor. Ağzımı kendi ağzıyla yutarken ağırlığının çoğunu bedenimden uzak tutuyor.

Gerçekten çok güzel bir öpücük. Her yerimin kızarmasına ve artan heyecanla nefes nefese kalmama neden oluyor. Kanım damarlarımda zonklıyor ve işler gerçekten iyi gittiğinde her zaman yaptığım gibi boynunun arkasını pençeliyorum.

Tamamen tahrik oldum ve devam etmeye hazırım, bu yüzden başını kaldırına kadar omuzlarını dürtüyorum. "Tamam. Yeteneklerine ikna oldum. Artık beni becerebilirsin."

Küçük bir kahkaha atarak başını boynuma eğiyor. "Daha sana yeteneklerimi göstermeye başlamadım bile."

"Ne?"

Kelimelerle cevap vermiyor. Sadece göğüslerime doğru öpücükler konduruyor. Onlara çok fazla ilgi gösteriyor. O kadar çok ki kendimi tutamayıp kıvrılıyorum ve bir sürü utanç verici inilti çıkarıyorum. Sonunda göğüslerimle işi bitti ama ne doğruldu ne de sikini çekti. Bacaklarımın arasına sokulana kadar vücudumun aşağısına doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Zed!"

"Ne?"

"Bunu... bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı ayırıyor. Sonra amımı öyle bir yalıyor ki nefesim kesiliyor. "Belki de istiyorum."

"Ama... ama..." O kadar tahrik oldum ki başım ileri geri sallanıyor. Yastığa tutunmak için uzanıyorum çünkü yatağın bir başlığı yok ve bir şeye tutunmam gerekiyor. "Ama buna mecbur değilsin."

"Kes şunu, Esther." Başını kaldırır. "Sana bunu yapmak istediğimi söyledim. Bunu yapmamı gerçekten istemiyor?"

"I..." Sertçe yutkunuyorum. "Bilmiyorum. hiç... Kontrolü bırakma konusunda iyi değilim."

Yüz ifadesi rahatlıyor. Bana kendini beğenmiş küçük bir gülümseme veriyor. "Bu senin hakkında zaten bildiğim bir şey. Bence bu hoşuna gidebilir, o yüzden bir deneyebilir miyiz? Eğer seni rahatsız eden bir şey olursa, bana durmamı söyle. Söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Sadece ona

bakıyorum.

"Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam. Ben sadece..."

Bacaklarımın arasına geri dönmek üzereydi ama durdu, bitirmemi bekledi.

"Bu işte iyi olamayacağım."

Tekrar kıkırdıyor ve bacaklarımı dizden bükülü ve birbirinden uzakta duracak şekilde ayarlıyor. "Her şeyde iyi olmak zorunda değilsin Esther."

"Her şeyde iyi olmayı severim."

"Çoğu şeyde iyisin. Her şey olmak zorunda değil." Başını öne eğiyor. "Ayrıca, bu özel aktivite için işin çoğunu ben yapacağım. Sen sadece uzanıp keyfini çıkarabilirsin."

"Yalan söylemekte iyi değilim-"

"Kes şunu."

"Tamam." Gülümseyecek gibi oluyorum, ama iyi bir önlem olarak dilimi ona doğru uzatıyorum ve onu tekrar güldürüyorum.

Kısa süreli dikkat dağınıklığı sinirlerimin bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oluyor, ama beni tekrar diller dillemez tüm uyarılmışlığım tam güçle geri geliyor.

Parmaklarıyla beni açık tutuyor ve diliyle klitorisimi . Sonra diliyle beni beceriyor. Klitorisime dönüyor. Emiyor

Birkaç kez ve dişlerini iç uyluğuma sürüyor.

Sözsüz yalvarışlar ve cesaretlendirmeler mırıldanıyorum. Derin ve sıkı bir doruk noktası oluşuyor. Ellerimi yastıktan altımdaki çarşafa, oradan da Zed'in başına götürüyorum. Parmak uçlarımı kafa derisine sürterek kafatasının şeklini, sık kesilmiş saçlarının dokusunu hissediyorum.

Sonra iki parmağını içime sokup G noktama doğru kıvrıyor. Aynı anda klitorisimi emebilmesi için yeniden konumlandırıyor ve beklemeyi bilmeden önce ayrılıyorum.

Ben zevk dalgalarıyla sarsılıp titrerken amım parmaklarının etrafında hevesle kenetleniyor. İkinci kez boşalana kadar beni parmaklamaya devam ediyor. Bu sefer çok yüksek sesle bağırıp Rina'yı uyandırmamak için yumruğumu ağzıma sokmak zorunda kalıyorum.

Son spazmı da atlattığımda Zed doğruldu ve kasıklarına yatıştırıcı bir vuruş daha yaptı.

Gözlerime bakarken gülümsüyor.

"Sakin söyleme," diyorum ona.

"Neyi söylemeyeyim?"

"Yeteneklerin hakkında hiçbir şey söyleme."

"Yapmayacaktım." Beni dudaklarımdan öpebilmek için yeterince yukarı kayıyor. "Aslında orada yatarak ve tadını çıkararak harika bir iş çıkardığını söyleyecektim."

Oflarken onu şakacı bir şekilde itiyorum, ama gerçek şu ki ben de kendimden memnunum. Daha önce kendimi hiç seksi biri olarak görmemiştim ama şu anda öyle hissediyorum.

Zed kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarabilmek için ayağa kalktı. Altında eski bir boxer var ve onu da çıkarıyor.

Onu ilk kez çıplak görüyorum.

Vücudunun görünüşünü beğendim. Çok beğendim. Göğsünde ve kasıklarında kıllar var. Aleti dik ve sağlam, hareketleriyle hafifçe zıplıyor. Kalçaları kalın. Karnının yan tarafında bir yara izi var. Nereden geldiğinden emin değilim.

"Eee?" diye soruyor ben ona öylece bakarken. "Peki ne?"

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

"Pek sayılmaz. Bence üzerinde kıyafet yokken çok güzel görünüyorsun. Şimdi beni becerme zamanı değil mi?"

"Kesinlikle seni becerme vakti geldi."

Bacaklarımmın arasına diz çöküyor ve sikini girişime hizalayana kadar kalçalarımı kaldırıyor. Sonra içeri itti ve ikimiz de inlemeye başladık.

penetrasyon.

Kalçalarını pompalamaya başlarken bana bakıyor. Hızlı ve sıkı bir şekilde itiyor, göğüslerimi sallamaya ve gevşek tüylerin yüzüme uçmasına neden olacak kadar sert.

Kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum ve bu benim için yeni, baş döndürücü bir duygu. Altımdaki yatağı avuçluyorum ve çıkardığım çaresiz inlemelerden dolayı alt dudağımı ısırıyorum.

"Doğru," diye mırıldanıyor Zed, gözleri yüzümden sikinin içime girip çıktığı yere kadar vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Çok iyi yapıyorsun. Çok iyi alıyorsun. Bırak gitsin. Bırakabilirsin."

"Ben... deniyorum." Başımı ve ellerimi sallıyorum. Duyguların yoğunluğundan boğulacakmışım gibi hissediyorum. "Bırakmak istiyorum. Çok kötü."

"O zaman . Benim için yap."

Orgazm zirveye ulaşırken hıçkırık sesleri çıkarıyorum. Sonra kırılıyor ve paramparça oluyorum, başımı hızla çeviriyorum, böylece çığlıklarımı yastığa gömebiliyorum.

"Bu doğru. Bu çok iyi. Benim için böyle gel. Çok iyi yapıyorsun."

Doruğa doğru ilerlerken titriyorum ve sallanıyorum ve sonunda aşağı inerken nefesim kesiliyor ve kavurucu bir sıcak hissediyorum. Şimdi bitmesini , yanılıyorum. Çekiliyor ama belli ki boşalmak üzere değil. Bunun yerine beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor, yukarı kalkan bedenimi aşağı itiyor, böylece sadece popom havada kalıyor.

Sonra amıma ulaşabilmek için kıç yanaklarımı ayırıyor ve sikini tekrar içime sokuyor.

Bu pozisyonda farklı hissettiriyor. Daha derin. Daha kalın. Tekrar itmeye başladığında inliyorum ve çarşafa doğru nefes alıyorum.

Bu sefer daha sert giriyor, kıkımın etini avuçluyor, böylece itmek için iyi bir kaldıraç elde edebiliyor. Ağrıyor ama hoşuma giden bir şekilde. İhtiyacım var. Çıkardığım utanmaz sesleri duyuyorum ve bunların benden geldiğine inanmıyorum.

Hayvan gibi konuşuyorum. O da öyle. Homurdanıyor, itiyor ve etlerimizi birbirine vuruyoruz, ta ki ben yastığa saklamayı zar zor başardığım bir çığlıkla tekrar boşalana kadar.

Bu sefer kendisi doruğa ulaşmaya çalışıyor. Çıkardığı seslerden ve vücudundaki gerginlikten anlayabiliyorum. Aşağı indim.

İşaretleri tanıyacak kadar, bu yüzden omzumun üzerinden ona bakıyorum, böylece kasıklarımı kıcıma doğru çekerken yüzünün buruştuğunu görebiliyorum.

Sonra aniden sikini çıkardı ve kıcıma ve sırtımın küçük kısmına boşalırken sıkı.

Daha sonra yanıma düşüyor ve beni aşağı çekerek yan yatmamı sağlıyor. Birlikte yatıyoruz, soluk soluğayız ve hala ara sıra seğiriyoruz. Neredeyse hiç yaşamadığım türden bir gerilim boşalmasıyla yıkandım.

Kontrolü bırakmanın bu şekilde hissettireceğini bilmiyordum. Bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum.

Bu ihtiyacım olacağını bilmiyordum.

Zed beni kaşıklamıyor. Sırt üstü yatıyor. Ama uzanıp saçımı okşuyor. Kolumu. "İyi misin?"

"Evet. Güzeldi. ." "Evet, öyleydi."

Bunu söylemek bizim için yeterli görünüyor. Uzun bir süre sessizlik içinde uzanıyor, rahatlıyor ve doyunluğun tadını çıkarıyoruz.

Tam uykuya dalmak üzereyken bir uyarı sesi beni uyarıyor. Yumuşak bir iniltiyle kendimi oturur pozisyona itiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Zed halsiz bir sesle soruyor.

"Yatağıma dönüyorum."

"Neden?"

"Çünkü orası benim yatağım."

"Burada kalabilirsin."

"Rina nerede olduğumu bilmeyecek."

"Rina uyuyor."

"Oh. Evet." Uygun bir itiraz ya da tartışacak bir neden bulamıyorum. Gerçek şu ki, taşınmak istemiyorum.

Sadece burada kalmak istiyorum. Zed'in yatağında. Gecenin geri kalanında.

Zed boxer'ını bulana kadar yerde debelenir. Oturmadan onları giyiyor. Sonra giydiği atleti bana fırlattı.

Üzerime geçiriyorum. Onun gibi kokuyor ve ben çıplak uyumak istemiyorum.

Sonra yorganını indiriyor ve beni yanına yatırıyor, çarşafı ve battaniyeyi ikimizin üzerine çekiyor.

Ona sarılmak için içimde çok saçma bir dürtü var ama bu dürtüyü dizginlemeye çalışıyorum. Bunun yerine, Zed feneri kapatıp oda karanlığa gömüldüğünde gözlerimi kapatıyorum.

Genellikle zihnimi uyuyacak kadar sakinleştirmem neredeyse bir saatimi alır ama bu gece sadece birkaç dakikamı alıyor.

Uyandığımda oda hâlâ karanlıktı ve Zed'e sımsıkı sarılmıştım.

Onun Zed olduğunu biliyorum, aksi halde uyku sisi yüzünden yönümü şaşırmış olacağım. Yine de Zed'in büyük, sıcak bedeninin bana yaslandığına şüphe yok. Onun kokusu etrafımı sarıyor ve bana sarılmış kolunun hissini tanıyorum.

Bu Zed.

Zed'den başkası olamaz.

Akşam olanlar daha zihnimde canlanmadan, yatakta birlikte olduğum kişinin Zed olduğundan eminim.

Onunla yatmayı seviyorum. Samimi hissettiriyor. Ev içi. Hâlâ üzerimde olan tişörtü göğsümün etrafından dolanıyor ve çıplak bacaklarımdan biri onunkinin üzerine asılıyor. Bacağımı onunkine sürttüğümde kalçasındaki kılları hissedebiliyorum.

Homurtu ile horlama arasında bir ses çıkarıyor ve gülünç bir şekilde ben de bundan hoşlanıyorum.

Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım. Neden hâlâ onunla yatıyorum ki? Onunla sevişmek bir şey -ve zihinsel sağlığım için yeterince tehlikeli- ama onun yanında uyuyakalmak tamamen farklı bir şey.

O bana aşık değil. Biz bir çift değiliz. Biz Cal ve Rachel gibi, birbirlerine gözden kaçırılması imkânsız derin bağlarla bağlı değiliz. Birbirlerine dokunmadıkları zamanlarda bile dokunuyorlarmış gibi hissediyordum. Aralarındaki havada bir şey vardı.

İşte aşık bir çift. Zed'in benimle olduğu gibi değil. Artık beni anlıyor ve beni becermekten mutlu oluyor. Neden olmasın ki? Başka kimsesi yok. Ama ben şans ve kolaylık ortağım. Birlikteyiz çünkü şartlar bizi bu şekilde bıraktı.

Daha fazlasını -daha derin bir şeyi- hayal etmek sadece bana zarar verir. Ve ben her zaman bu tür şeyler için fazla akıllı ve pratik oldum.

Kendime bu inkâr edilemez gerçekleri hatırlatarak, Zed'den uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Kolunu sıkıp beni geri çekmeden önce sadece birkaç santim uzaklaşabiliyorum.

Mırıldanıyorum ve tekrar deniyorum. Gitmeme izin vermiyor. "Zed."

"Hmm." Benim kadar uyanık değil ama onunla konuştuğumu duyacak kadar bilinci yerinde olmalı.

"Zed." Bir kez daha yuvarlanmayı denedim.

O da bir oflayıp bir puflayarak karşılık veriyor, ben de sırtüstü yatıyorum, o da .

Vücudunun tüm ağırlığı üzerimde. Ve bu hoşuma gidiyor.

Gerçekten istiyorum.

"Zed." İçimde derinlerde bir şey nabız gibi atmaya başladığında nefesim kesiliyor.

"Hmm." Bu kez mırıltısını uzun, boğuk bir iniltiye dönüştürüyor. Boynuma sokuluyor. Bana beceriksizce bir öpücük veriyor.

"Zed, uyanık mısın?"

"Seni öpüyorum."

"Evet, ama bunu yaparken uyanık ?"

"Seni öpmek istediğimi bilecek kadar uyanığım."

bir cümleyi tamamlayabildiğine göre uyanık olmalı. okşayabilmek için ellerimi yukarı kaydırıyorum, saçlarının dokusunu avuçlarımın altında hissediyorum.

"Mm-hmm. Bunu sevdim." Mırıldanmalarının arasına küçük öpücükler serpiştiriyor. Sadece birkaç tanesi ağzıma konuyor. Çoğu çeneme ve boynumun yan tarafına.

"Başını okşamamdan hoşlanıyor musun?"

"Mm-hmm. İyi hissettiriyor." Karnımın alt kısmına doğru dikleşiyor. İnce boxerının altında penisinin sertleştiğini hissedebiliyorum. "Durma."

Nasıl hissettirdiğini sevdiğim için, o boynumun kıvrımını öper ve kemirirken ben okşamaya devam ediyorum. Sonra kendini bacaklarımın arasına atıyor. Amımı hissediyor ve yeterince ıslak olduğumu keşfederek kendini içeri kaydırıyor.

Vücudum onun etrafında gerilirken usulca inliyorum. Bir elini kalçalarımın birinin altına sokup bacağımı kaldırıyor. Hâlâ ağırlığını bana veriyor ve ben hâlâ bunun verdiği hissi seviyorum. Hatta o zaman bile

kalçalarını sallamaya başlıyor, itişler hızlı ve kolay ve benim doğal ritmime uyuyor.

Karanlıkta böyle sevişiyoruz, beceriksizce ve aceleyle ve sessiz ve uykudan çok uzak değil. Vücudum sürtünmeye ve çalkantılara tepki veriyor ve içimde daha derinlerde bir şey bu yakınlığa karşılık veriyor. "Zed," diye soluduğumu duyuyorum orgazm merkezimde kıvrılırken. "Zed."

"Evet." Sikişirken her zaman çıkardığı homurtuları çıkarıyor ama daha yumuşak, daha kısık. "Evet. Bu benim. Benim... seni beceriyorum."

"Zed." Ellerimden biri hâlâ başını okşarken diğeri onu belinden kavıyor.

"Evet. Evet, benim. Bu benim."

Bunu neden söylediğini tam olarak bilmiyorum ama yine de kulağa hoş geliyor. Sanki onun için bir anlamı varmış gibi. Beni bu şekilde beceren adamın o olduğunu biliyorum.

Başka kim olabilir ki?

Benim için her şey o.

Şimdi doruğa doğru ilerliyor, itişleri gittikçe sertleşiyor ve hızlanıyor. Kendi orgazmım beklenmedik bir şekilde kırılıyor ve titreyip sarsılıyorum ve tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum.

Çaresiz bir ses çıkarıyor ve aniden kalçalarını geri çekiyor, sikinin içinden çıkmasına izin veriyor ve sonra tekrar üstüme bastırırken bedenlerimizin arasına katlıyor.

Böyle geliyor, seğiriyor ve boynuma doğru inliyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en seksi şeydi.

"Zed," diye bir kez daha soluyorum, spazmlar azaldıkça bedenimin gevşediğini hissediyorum.

"Evet." Boğuk bir fısıltıyla konuşuyor. "Benim."

Uzun süre bu şekilde birlikte yatıyoruz. Onun ağırlığı altında rahatsız olmalıyım ama değilim. Kapana kısılmış gibi hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Güvende hissediyorum. Korunmuş. Hayatımın neredeyse sürekli bir parçası olan içimdeki kaygı çalkantısı neredeyse fark edilmiyor çünkü hissedebildiğim, algılayabildiğim ve düşünebildiğim tek şey Zed.

Ama gerçek dünya bu değil. Şu anda böyle hissediyorum. Gecenin bir yarısı uykulu, beceriksiz bir seks.

Hayatımla ilgili hiçbir şey değişmedi ve değiştiğine inanmaya başlarsam başım belaya girer.

Bu dünya yumruk atmaz. Mucizeler yağdırmaz. Sihirli bir şekilde kendini düzeltmez.

Biraz kıpırdandım ve çalıştım.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor Zed, başını hafifçe kaldırarak. "Yatağıma gitmeliyim."

"Neden zahmet ediyorsun?"

"Ya Rina erken uyanırsa?" Neden tartıştığımı bilmiyorum. Şu anda yataktan çıkmak istemiyorum.

"O zaman açıklarız. Seks hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bunun kötü bir şey olduğunu düşünmeyecektir."

Bu doğru. Dünyanın geri kalanından o kadar kopuk ki Rina'nın seks, aşk ya da romantik ilişkiler hakkında hiçbir önyargısı yok. Ona yetişkinlerin böyle yaptığını söylesek bize inanırdı.

Ama bizi yatakta birlikte görmesini istemiyorum. Kendimi inandırılmaya çalıştığım bir şekilde gerçek olur.

"yatıyorsun, Zed." "Hareket etmemi istersen ederim."

Yapacak. Bundan eminim. Bu yüzden kendime beni bırakmasını söyletmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Bir süre daha böyle güvende hissetmek istiyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Zed. "İğrençleşme."

"İğrençliğin temel özelliklerimden biri olduğunu söylediğini sanıyordum."

Onun kuru ses tonuyla eğlenerek ofluyorum. O haklı. Bu sözleri ona daha önce de söylemiştim. Hem de birden fazla kez. "Öyle."

"Peki iğrenç olmayı nasıl bırakabilirim? Kendim olmayı bırakmalıyım." "Biraz yumuşatabilirsin."

Vücudu yine eğlenceyle titriyor. Bana karşı verdiği hissi seviyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Vücudu neredeyse yumuşamış gibi. Doymuş. Benimki kadar rahatlamış. Sonra birdenbire, "Sence hareket etmeli miyiz?" dedi.

"Evet. Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum." "Benim de."

Derin bir nefes alıyorum, her zaman başa çıkılamayacak kadar korkutucu olan endişe düğümünü çözmeye çalışırken vücudunun ağırlığından memnunum. "Zor olacak, ama hiçbir şey yapmazsak, sanırım pişman olacağız."

"Ben de öyle düşünüyorum." Duraksıyor. "Kentucky'nin bahsettikleri kısmına gitmek ister misin?"

"Sence de öyle değil mi? En azından orada bizi daha iyi bir şeyin beklediğini biliyoruz. İyi insanlar. Daha fazla destek. Rina için daha iyi bir hayat. Daha batıda iyi bir şeyler olabilir ama nerede olduğunu, ne kadar uzakta olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyoruz."

"Evet. Belli bir varış noktası olmadan gitme fikrinden hoşlanmıyorum." "Yani sence biz de mi gitmeliyiz?"

"Evet. İstiyorum. Ama sen kabul etmedikçe bunu yapmak istemiyorum. Sonuna kadar."

Yutkunuyorum. "Katılıyorum. kadar."

Başıyla baş sallar gibi bir hareket yapıyor. Sonra boğazımın kenarını bir kez daha okşuyor. "Tamam. Yakında, sence?"

"Evet. Hazır olur olmaz. Kışın ne zaman gelip bizi buraya hapsedeceğini bilmiyoruz."

"Tamam. Güzel. Toplanmaya başlayalım ve bir plan yapalım."

"Pekâlâ." İçim biraz titriyor ama titremiyorum. Zed bu şekilde üstümdeyken titreyebileceğimden bile emin değilim. "Bir plan yaparız."

Derin bir nefes alıyorum. "Ve sonra ."

ÜÇ GÜN SONRA, ŞAFAK SÖKMEDEN HEMEN ÖNCE kulübeyi terk et.

İyilik için, büyük .

Zihnimde o kadar büyük, belirsiz ve riskli ki bu düşünceyi kafamda tutmakta zorlanıyorum. Ama Zed ve ben o gece bir karar verdik ve bu son kararımız. İkimiz de bundan şüphe etmedik ya da sorgulamadık.

Bu zor bir seçim, ancak bir dizi kötü seçenek arasından en iyisi.

Rina'dan korku ve endişelerimizi saklamayı başardık, bu yüzden yeni macera için çok heyecanlı. Neler görebileceğimiz, neler yapabileceğimiz ve nereye varabileceğimiz hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmıyor. Beklentilerinin çok yüksek olmaması için elimden geleni yapıyorum ama umudunu da kırmak istemiyorum.

Böyle bir umut beslemeyeli uzun zaman olmuştu. Bu öyle kolayca göz ardı edilecek bir şey değil. Böyle bir dünyada değil.

Geçtiğimiz günler toparlanmak, hazırlanmak ve ne getirip ne getirmeyeceğimize karar vermekle geçti. Benzinimiz yettiği sürece kamyonu alacağız ama bizi oraya kadar götürmeyecek. Şansımızın yaver gitmesi ve yol boyunca benzin bulma şansımız o kadar az ki düşünmeye bile değmez. Bu yüzden eninde sonunda kamyondan ineceğimizi ve yolun geri kalanını yürüyeceğimizi varsayarak plan yapmak zorundayız.

Zed işe yaramaz ATV'nin parçalarını ve birkaç paslı bisikleti kullanarak malzemelerimiz için bir el arabası yapıyor, böylece sahip olduğumuz her şeyi sırtımızda taşımak zorunda kalmayacağız. Yola çıkmadan önceki akşam Zed dolu arabayı kamyonun kasasına itiyor ve güvenli olduğundan emin olmak için .

Sabah yüklememiz gereken son birkaç şey daha var ama onun dışında gitmeye hazırız.

Zed ve ben o gece yine seks yaptık. Bunun hakkında konuşmadık bile. Rina'yı uyuttuktan sonra beni yatağına doğru çekti ve yorganın altında sessiz, acil ve muhtaç bir şekilde seviştik. Ertesi sabah ayrılmaktan o kadar korkuyorum ki, kendi yatağımda uyumak için kendimi sürükleyemiyorum. Bütün gece onunla kalıyorum, gece boyunca her uyandığında onun yuvarlandığını ve beni kollarına geri çekip sıkıca sıktığını keşfederek rahatlıyorum.

Belki de ihtiyacım olduğunu biliyordur. Ya da belki onun da ihtiyacı vardır.

Şafaktan önce kalkıyoruz ve sessizce bulaşık yıkama, giyinme ve güne hazırlanma gibi basit rutinlerimizi yerine getiriyoruz. Sonra Zed Rina'yı uyandırıyor ve yapacak pek bir şey kalmıyor.

Zed son eşyalarımızı kamyonu yüklerken, ben de Rina ve Buddy ile birlikte kulübeyi ve bahçeyi dolaşıyor ve her şeye veda ediyoruz. Yatak odası. Yatağı. Masadaki sandalyesi. Kışın bizi sıcak tutan odun sobası. Bahçedeki yağmur varilleri. Dışarıdaki ev. Bize balık veren nehre inen yol. Çok çalıştığımız bahçemiz. Ormanın kenarındaki en sevdiğimiz ağaç.

Her şeyle vedalaşıyor ve onlara güzel bir veda ediyoruz. Rina her şeyi ciddiye alıyor, son yıllarda hayatımızı oluşturan her şeye ayık bir şekilde teşekkür ediyor. Ağlamıyor. Daha önce hiç bir yerden ayrılmadığı için muhtemelen bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyor.

Yine de anlıyorum. Bu kulübe uzun zamandır bizim evimizdi, bizi güvende tutuyordu. Ön kapıyı son bir kez kapatıp ahşabı sıkıca okşayarak vedalaşırken gözyaşlarımla savaşıyorum.

Gitmek istemiyorum. Keşke zorunda olmasaydık.

Zed kamyonun yanında bizi bekliyor. Kız ona doğru koştuğunda Rina'nın sarılmasına karşılık veriyor ama ben daha yavaş yaklaşıırken yüzümü kızın omuzları üzerinden tarıyorum.

"Burası bizim için iyi bir yuva oldu," diyor görünüşte kızına. Hâlâ bana bakıyor. "Başka bir tane buluruz."

"Belki daha da büyük!" Rina diyor ki. "Kendi odan olabilir!" Zed kıkırdıyor ve saçlarını karıştırarak onu serbest bırakıyor. Sıkı örmüşüm-

Bu sabah saçlarını iki örgü haline getirmiş ama şimdiden uçuşan saçları var. "Odasız da idare ederim. Ne bulursak onunla idare edebiliriz, değil mi?"

"Doğru. Birlikte olduğumuz sürece! Buddy bile!"

Köpek bizi takip , topuklarımla burnu arasında ancak birkaç santim bırakıyor. Belli ki bir şeyler olduğunu biliyor ve geride kalmaktan çok endişeleniyor.

Kamyonetin yolcu kapısını açtığımda, başımla işaret edip tıslama sesi çıkarıyorum ve o da mutlu bir havlama sesi çıkarıp içeri atlıyor.

Kamyonun kabininde dördümüz de sıkışık olacağız, ancak sürüş sırasında Buddy'nin kamyonun kasasında serbest kalması fikrinden hoşlanmıyorum. Yaralanma riskini göze almaktansa kalabalık olmayı tercih ederim.

Rina onun arkasından tırmanıyor ve benimle Zed'in arasındaki koltuğun ortasına oturuyor.

Zed direksiyonun arkasına tırmanıyor ve motor dönene kadar kablolarla oynamak için eğiliyor. Neredeyse dolu bir benzin depomuz var, bu yüzden bizi iyi bir mesafeye götürmeli. Bizi günlerce yürümekten kurtarır.

Beklemediğimiz bir lütuf bu.

"Herkes hazır mı?" Zed soruyor. Sesi sıcak ve rahat -Rina'yla her zaman konuştuğu gibi- ama gözleri yüzümde keskin bir şekilde duruyor.

"Ben hazırım!" Rina haykırıyor.

"Hazırım," diyorum Zed'e başımı sallayarak.

Gerçekten hazır olup olmadığımı bilmiyorum ama bu gerçekleşiyor. Ve içimde bunun yanlış bir şey olduğunu düşünen hiçbir şey yok.

Biz de öyle yaptık. Zed kamyoneti çalıştırdı ve çok geçmeden toprak yolda ilerlemeye başladık, kulübeyi ve hayatımızın sınırlarını belirleyen küçük araziye geride bıraktık.

Gün, seyahatin olabileceği kadar olaysız geçer.

İyi asfaltlanmış bir otoyol boyunca düz bir atış değil. Yerleşim yerlerinden ya da diğer yol arkadaşlarından kaçmak umuduyla daha küçük arka yollardan gidiyoruz.

Yolcular ve kaldırım çok bozuk olduğu için saatte otuz beş milden hızlı . Ama şikayet etmiyoruz. Yürüyerek gidebileceğimizden çok daha güvenli ve hızlı.

Mack ve Anna'nın bizim için çizdiği haritayı kulübede bulunan eski bir kağıt yol haritasıyla karşılaştırdık, böylece konumumuzu oldukça doğru bir şekilde takip edebiliyoruz. Öğleden sonra, eski eyalet sınırından Kentucky'ye geçtik ve tek bir kişiyle bile karşılaşmadık.

Çarpışma'dan sonraki yıllar boyunca yollar kalabalıktı. Çeteler ve sürüler yeni yağmalar peşinde dolaşıyordu. Aileler ve topluluklar daha güvenli yiyecek ve emniyet kaynakları aramak için göç ederlerdi. Diğerleri ise yol kenarlarına atılmış arabalarda benzin ve terk edilmiş evlerde konserve yiyecek aramak için basitçe dolaşırdı.

Ama artık orada neredeyse hiç kimse yok. Sürüler dağıldı, çeteler kaleleri ele geçirdi ve düzgün insanlar ya öldü, ya bölgeden taşındı ya da kendilerine terk etmek zorunda kalmayacakları evler yaptı.

Ürkütücü. Bomboş. Felaketin yalnız kurtulanlarının eskiden var olan dünyanın yanmış közlerini keşfettikleri bir kıyamet sonrası filmi gibi.

Ne zaman bir evin, bir mağazanın ya da bir benzin istasyonunun önünden geçsek, durup malzeme arıyorlar, ama hepsi başkaları tarafından temizlenmiş, muhtemelen uzun zaman önce.

Günün sonuna doğru benzinimiz bitiyor.

Zed ve ben benzin göstergesine bakıyorduk. Yaklaştığını biliyoruz. Bir mucize olmaz ve deposu dolu terk edilmiş bir arabaya rastlamazsak, kamyonu bırakıp yarın sabah yürümeye başlamamız gerekecek.

Daha uzun sürecek ama belki de iyi olacak. Bütün gün en ufak bir tehlike belirtisi görmedik. Hiç kimseyle karşılaşmadık.

Kamyon teklemeye başladığında güneş gökyüzünde alçaktadır. Zed tepki vermiyor. Sadece aracı yoldan çekiyor ve içinden geçtiğimiz eski meranın uzun otları arasında hafif bir açıklığa doğru manevra yapıyor.

Açıklıkta birkaç ağaç var. Buralarda bulabileceğimiz en iyi barınak onlar.

Zed rahat ve doğal bir sesle, "Bugünlük bu kadar," diyor. Rina'ya gülümsüyor. "Kamyon bizi uzun bir yola götürdü."

"Bu iyi bir kamyon!" Rina etrafına bakıyor, büyümüş otlar ve yabani otlardan oluşan garip ve sinir bozucu manzaraya ve batan güneşin üzerinde hızla hareket eden bulutların değişen gölgelerine bakıyor. "Burada mı uyuyacağız?"

"Evet. Burası iyi bir yer." Zed'in bunu olduğundan daha iyi göstermeye çalıştığını söyleyebilirim. Gece kamp yapmak için eski bir bina ya da en azından korunaklı bir orman bulabilseydik iyi olurdu. Daha az açıkta ve savunmasız bir yerde.

Rina'nın gözleri çok yuvarlak. "Tamam. Çişimi yapmam lazım."

Daha sonra kamyonundan inip ona yardım ettim. Sonra bir nebze mahremiyet için ağaçlardan birinin arkasına geçiyoruz. Buddy araçtan inerken mutlu bir havlama sesi çıkarıyor, etrafımızda dolanıyor ve çevremizin her santimini kokluyor.

En azından köpek burada olmaktan mutlu. Başka kimse değil.

Oturmamız için bir battaniye sererken ve konserve fasulye, kuru et ve birkaç domatesten oluşan basit bir akşam yemeği hazırlamaya başlarken karnımdaki endişe düğümünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Zed kamp ateşi yakmaya çalışıyor. Sonra tüfeğiyle kampın çevresinde dolaşiyor, gergin ve huzursuz.

Endişeli. Doğal olarak. Burası gece kalmak için pek de güvenli bir yer değil. Ama yemeğini yemek için oturmuyor bile. Etrafta dolanırken yemeği kapıp ısıyor. Rina açıkça onun sinirlerini bozuyor.

Ona verdiğim yemeği yiyor, suyu içiyor ve babasının ileri geri yürüyüşünü izliyor.

Günün büyük bölümünde mutlu ve rahattı. Zaman geçirmek için, yolda giderken eskiden okuduğum kitaplardaki hikayeleri tekrar anlattım, mümkün olduğunca çok detaya değindim ve kızın sayısız sorusunu cevapladım. Kilometreler geçtikçe bu üçümüzü de meşgul etti. Ama şimdi babasının gerginliğini anlıyor ve korkmaya başlıyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde ortalığı toparlıyorum ve Zed'in sırtına sinirli bir bakış . Sırtı bile gergin görünüyor, omuzlarındaki kaslar sınıksız sarılmış ve omurgası .

Ruh halini tamamen anlasam da, bu Rina'yı korkutmaktan başka bir işe yaramıyor.

Etrafta hiç kimse ve hiçbir şey yok. Hayaletler pusuya yatmış gibi.

"Belki birkaç şarkı söyleyebiliriz," diyorum elimden geldiğince parlak bir ses tonuyla. "Eğer istersen, belki baban senin için bir tane söyler."

Bana şaşkın ve sinirli bir bakış atarak hızla arkasını döndü. Şu anda yapmak isteyeceği son şey şarkı söylemek. Bakışlarımı sessiz bir anlamlılıkla Rina'ya doğru kaydırıyorum.

Yanımda dizlerini göğsüne çekmiş, büzüşmüş durumda. Sanki canavarları saklıyormuş gibi kararan manzaraya bakıyor. "Şarkı söylemek ister misin baba?" diye soruyor titrek bir ses tonuyla.

Zed'in ifadesi yumuşar. Etrafına bir kez daha hızlıca göz attıktan sonra silahını bırakıp kızının yanına diz çöküyor. "İstersen birkaç şarkı söyleyebiliriz. Hangisiyle başlamak istersin?"

Rina hemen neşeleniyor ve Zed'in bazen ona söylediği eski country şarkılarından en sevdiklerinden birkaçını seçiyor. Müzisyen değil ama oldukça iyi bir sesi var ve tüm sözleri hatırlıyor.

Hiç country müzik dinlemedim ama artık bu şarkıların hepsini biliyorum, bu yüzden şarkılara eşlik ediyorum.

Belli ki kızının iyileşen ruh halinden cesaret alan Zed de rahatlıyor. Rina'yı ayağa kaldırmasını ve onunla birlikte iki adım atmasını izlerken gülümsüyorum.

Kıkırdıyor, tökezliyor ve şarkının sözlerini avazı çıktığı kadar söylemeye çalışıyor.

Güvende olmak için çevremizi düzenli olarak tarıyorum ama dünya yirmi dakika önce olduğu kadar boş.

Tamamen yalnızız.

Şarkıyı bitirdiğimizde Rina ellerini çırpıyor ve heyecanla küçük bir jig yapıyor.

Zed gözlerimi yakalıyor, gerçekten gülümsüyor. Sıcak, içten ve samimi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Bir tane daha, baba? Bir tane daha yapabilir miyiz?"

"Evet. Bir tane daha, sonra yatağa gitmelisin."

"Benim yatağım yok."

"Bu gece kamyonun koltuğunda uyuyabilirsin. Neredeyse bir yatak gibi olacak."

Kamyonun kapıları kilitlenebildiği için bu fikir hemen hoşuma gitti, bu da orada başka bir yerden daha güvende olacağı anlamına geliyor.

Rina bu plan karşısında heyecanlanmış görünüyor. "Oh, bu iyi olacak! Ama önce bir şarkı daha!"

"Evet, bir şarkı daha. Hangisini istersin?"

Bir dakika düşünür, iyi bir tane seçmeye kararlıdır. Sonunda patladı, "Yaşlı adamlar hava durumu hakkında konuşur!"

Her zaman en sevdiği şarkılardan biri olan eski Randy Travis şarkısına verdiği doğaçlama isme kıkırdıyorum.

Zed ciddiyetle başını sallar. "Bu iyiydi." Rina'yla tekrar dans edebilmek için ellerini uzatır ve Rina da memnuniyetle kabul eder. Şarkının ilk yarısı boyunca dans ederler.

Sonra Rina aniden geri çekilir ve "Şimdi Essie ile dans ediyorsun!" diye bağırır.

Dans etmek bana göre olmadığı ve kız çok eğlendiği için itiraz etmeye başlıyorum. Ama Zed hiç tereddüt etmeden oturduğum yere geliyor. Bana doğru bir el uzattı.

"Sen de dans et, Essie!"

İç çekip başımı sallayarak Zed'in beni ayağa kaldırmasına izin verdim, sonra bir elim belimde, diğer elim benimkine kenetlenmiş halde beni olduğum yerde salladı.

Rina alkışlar ve tezahürat yapar.

Zed onun bıraktığı yerden şarkıyı söylemeye başlıyor ve beni dansın adımlarına götürüyor. Elimden geldiğince onu takip ediyorum ve kısa süre sonra doğru şekilde hareket edip etmediğimi bile umursamıyorum.

Bana bakıyor, gözlerinde bir gülümseme var. Ateşin titrek ışığında yüzü el gibi ve tanıdık, ama aynı zamanda tamamen yeni hissettiriyor. Sanki bana doğru şarkı söylüyor. Beni sonsuza dek seveceğini ve bana sadık kalacağını söylüyor.

Buna tepki olarak gerçekten eriyip gidebilirim.

Şarkı bittiğinde Rina ayağa fırlıyor, hala alkışlıyor ve koşarak ikimizin de kalçalarına aynı anda sarılıyor.

Gülüyorum, az önce hissettiklerimden uzaklaştığım için bu durumdan memnunum.

Rina'nın elini yüzünü yıkamasına, pijamalarını giymesine ve sonra da battaniye ve yastıkla bagajdaki koltuğa yerleşmesine yardım ederken Zed'in hâlâ beni izlediğinden şüpheleniyorum.

Nedense endişem artıyor, göğsümü dolduracak kadar yükseliyor ve boğazımı sıkıyor. Rina'nın gece için güvenle saklandığı yolcu tarafındaki kapıya vuruyorum ve sonra kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Nöbeti sırayla turalım mı?" Çoğunlukla sessizliği dolduracak bir şey olsun diye soruyorum.

"Biraz dinlensen iyi olur. Bu gece uyumayı planlamıyordum." Sanki basit bir açıklama yapıyormuş gibi

gerçek. Tartışamayacağım bir gerçek.

Kelimeler kadar ses tonuna da kaşlarımı çatıyorum. "Bütün gece ayakta kalamazsın. Tehlike riski her zaman var ama ikimizden birinin nöbet ve tehlikeyi gözetlemesi yeterli olacaktır. Dönüşümlü olarak ikimiz de biraz uyuyabiliriz."

"Uyuyabileceğimi varsayıyorsun."

"Evet, öyle tahmin ediyorum. Çok yorulmuş olmalısın." "Ben iyiyim."

İyi görünmüyor. Yine gergin görünüyor - daha önceki yumuşak şefkat sadece geçici bir ara.

Kaygının bir insana, hatta mantığı ve rasyonel düşüncesi aksini söyleyen birine bile neler yapabileceğini anlıyorum. Çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. Ama Zed'in böyle davranmasına alışık değilim. O her zaman sakindi. Soğukkanlı. Bir kaya kadar sağlam.

Hayal kırıklığımı bastırarak yumuşak bir sesle, "Ben de iyiyim. Ve üzerime düşen sorumlulukları yerine getirmeyi seviyorum. O yüzden neden ilk vardiyayı sen almıyorsun, ben de biraz uyuyayım. Gecenin yarısında beni uyandırabilirsin, böylece birkaç saatliğine gözlerini kapatabilirsin."

Beni rahatlatan kısa bir baş sallamasıyla gözlerime bakıyor. Her şeye rağmen mantıklı .

"Tamam. Güzel." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Bugünün oldukça iyi geçtiğini düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet. Umabileceğimiz kadar iyiydi."

"Ve yarın yürümeye başlayacağız. Açıkçası, yürüyerek daha yavaş gitmemiz gerekecek, ancak bugün karşılaştığımızdan daha fazla sorunla karşılaşacağımızı düşünmek için bir neden yok."

"Doğru." Sesi pek ikna edici gelmiyor ama ben de tam olarak ikna olmuş değilim.

Olan oldu. Bu yolculuk asla güvenli olmayacak. Yine de yapmak zorundayız.

Dans ederken gözlerindeki o bakışı özlüyorum. Tekrar görmek istiyorum. Ama aynı zamanda gittiği için biraz rahatladım çünkü anısı beni hâlâ heyecanlandırıyor. Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve Zed'in de pek konuşacak hali yok. Bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Tamam. Sanırım biraz uyuyacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

Kamyonun kasasında benim için bir yer açmaya yardım ediyor. Kabin kadar güvenli değil ama yerden daha iyi. Uykuya daldım-

ve başımı yastığa koyuyorum. Buddy her zamanki gibi ayaklarımın dibine kıvrılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Dünya göz kapaklarımın ardında, çocukluğumdaki uzun yolculuklardan sonra bazen olduğu gibi dönüyor. Nefes alıyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Sonunda uykunun beni yakalayacağı kadar yorgunum ve dans ederken Zed'in yüzündeki ifadeyi hayal ederek dalıp gidiyorum.

Uyandığımda neredeyse şafak
söküyordu. Zed beni
uyandırmadı.

Bu sabah için iyi bir başlangıç değil ve gün ilerledikçe de düzelmiyor. Zed gergin ve sessiz. Rina yorgun ve biraz huysuz, ki bu kıza hiç yakışmıyor ve kesinlikle tanımlanmamış sinirlerinin bir belirtisi. Buddy bile oldukça üzgün görünüyor. Belki yoruluyor, belki de bizim olumsuz hislerimizi algılıyor. Neşeli kalmak için elimden geleni yapıyorum ama diğer ikisini neşelendiren kişi olmaya alışık değilim. Kuşluk vakti, sesimi neşeli tutma ve sohbet konuları bulma çabasından bitkin düşünüyorum.

Sonunda pes ettim.

Dün araba kullanmıyor olsaydık bu yürüyüş daha az cesaret kırıcı olabilirdi. Bugün ne kadar yavaş gittiğimizin zıtlığı kesinlikle moral bozucu. Dün takip ettiğimiz arka yollara sadık kalıyoruz ve rotamız kasabalardan ve diğer insanlardan aynı derecede boş.

Sanki dünyada tamamen yalnızmışız gibi.

Rina çabuk yoruluyor, bu yüzden Zed arabadaki eşyalarımızın üzerine binmesine izin vererek ona mola veriyor. O ve ben sırayla arabayı itiyoruz, diğerinin elinde de dan- ger'le karşılaşma ihtimalimize karşı bir silah var. Arabayı bir araya getirirken iyi iş çıkardı. Bu kadar ağır bir şeyin hareket edebileceği kadar kolay itiliyor ve zor olan çoğunlukla yokuş yukarı çıkmak. Birkaç kez o kadar dik tepelere çıkıyoruz ki, arabayı ikimizin birden çıkarması gerekiyor ama çoğu zaman sorun yaşamadan idare ediyoruz.

Öğleden sonra Zed ve ben haritamızı incelerken mola verip bir şeyler atıştırıyoruz. Yol üzerinde küçük bir kasaba var.

Bu bölgedeki diğerleri gibi terk edilmiş olması muhtemel, ancak bu da boş evler olacağı anlamına geliyor. Barınak.

O kasabaya gitmeye ve ayakta kalan yapılar varsa geceyi orada geçirmeye karar veriyoruz.

Bir hedefin olması yardımcı oluyor. Rina orada ne tür bir ev bulabileceğimizden ve uyuyacak bir yatak olup olmadığından bahsedip duruyor. Onun konuşma akışına ayak uyduruyorum çünkü Zed hâlâ çok sessiz.

Hoşuma gitmiyor. Beni endişelendiriyor. Ara sıra dağılan benim. O hiç olmadı. Bir kere bile.

Gün batımından hemen önce kasabaya ulaşıyoruz ve hava sıcaklığı hızla düştüğü için rahatlıyoruz. Çok küçük bir kasabaydı. Birkaç blok ev ve bir postane, bir çamaşırhane ve bir Dollar General'in bulunduğu bir ana cadde. Binalar bakımsız olsa da hepsi hala ayakta. Tıpkı evlerdeki yiyecek ve malzemeler gibi mağaza da temizlenmiş. Ancak evlerin mobilyaları hâlâ duruyor ve iki katlı bir evin üst katındaki odalarda hâlâ yataklar var. Pencereleler ve kapılar sağlam, yani hava koşullarından korunmuşlar ve geceyi geçirmemiz için son derece rahat olacaklar.

Kapıyı kapatıp ve belki o zaman hepimiz biraz uyuyabiliriz.

Rina keşfimiz konusunda çok heyecanlı, sadece babası onunla pek konuşmadığı için morali bozuluyor. Dün gece yaptığım gibi ona anlamlı bakışlar atmaya çalışıyorum, ruh halinin Rina'yı üzdüğünü belirtiyorum. Ama bu gece daha da gergin ve gözlerimle zar zor buluşuyor.

Ona kızmamaya çalışıyorum. Endişelerim kontrolden çıktığında bunca yıl boyunca bana ceza verdi. Çok zor bir durumda birkaç kötü gün geçirmesine izin verdi.

Ben de Rina'ya odaklanıyorum, masa ve sandalyeleri hazırlamak, evde bulduğumuz eşyalarla masayı güzelleştirmek ve akşam yemeğimizi hazırlamak üzerine bir oyun yaratıyorum. O ve ben iyi vakit geçiriyoruz ve Zed de bizimle birlikte yemeğe oturmaya tenezzül ediyor.

Ancak Rina müzik istediğinde, ona bu gece olmayacağını söyler. Ayağa kalkar ve evden dışarı çıkar.

Sinirden titreyerek, ne yaptığını görmek için pencereden dışarı bakıyorum. Çok uzağa gitmemiş. Elinde silahıyla ön kapının yanında duruyor ve kararan çevreyi tarıyor.

Salak herif dün gece hiç uyumadığı için yine bütün gece nöbet tutmayı planlıyor.

Onu sarsmak istiyorum. Gerçekten istiyorum.

"Babam iyi mi?" Rina soruyor. Beni pencereye kadar takip etti ve o da benim gibi dışarı bakıyor.

"Evet, o iyi. Sadece nöbet tutmaya odaklanmak istiyor."

"Dışarıda kötü insanlar mı var?" Ellerimden birini tutmak için uzandı.

Sıkıyorum. "Kazara kötü insanlarla karşılaşma ihtimalimiz her zaman var ama yolculuğumuzda henüz hiç görmedik. Dışarısı oldukça sakın görünüyor. Baban sadece dikkatli olmak istiyor. Senin her zaman güvende olduğundan emin olmak istiyor."

"Senin de güvende olmaya ihtiyacın var." Neredeyse yalvarırcasına bana bakıyor.

"Evet, hepimizin güvende olması gerekiyor. O hepimizi güvende tutmaya çalışıyor." "Bu yüzden mi üzgün?"

"Gerçekten üzgün olduğunu sanmıyorum."

"O üzgün. Evde bu kadar üzgün değildi."

"Biliyorum. Ama biz seyahat ederken işler değişiyor. Hepimiz için biraz daha zor. Böyle kalmayacak."

"Belki de evde kalmalıydık."

"Hayır. Daha fazla yiyecek ve daha fazla insanın olduğu bir yere gitmekle doğru kararı verdik. Baban da bunu biliyor."

"Tamam." Burnundan derin nefes alıyor. İçeri ve dışarı. Nefes alıp veriyor. "Yukarı çıkıp yatağımı güzelleştirebilir miyim?"

"Evet, bu harika bir fikir. Git ve yatağınızı güzelleştirmek için bulabildiğiniz en güzel battaniyeleri ve yastıkları bul. Baban ve ben birazdan seni yatırmak için kalkacağız."

"Tamam." Her zaman gibi ruh hali hızla değişti. Merdivenlerden yukarı, bu gece uyumak için seçtiğimiz odaya doğru koşarken gülümsüyor.

O yukarı çıkana kadar izliyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Zed'in gergin bir şekilde durduğu yere doğru yürüyorum.

"Rina'yı üzüyorsun."

Zihninin odaklandığı yere geri dönmesi bir dakika sürmüş gibi gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Rina'yı üzüyorsun. Bu kadar gergin, soğuk ve gergin olman. Bunu görüyor ve bu onu endişelendiriyor. Biraz rahatlamayı deneyebilir misin?"

Yüzünü buruşturuyor ve ilk içgüdüünün bana kızmak olduğunu açıkça görebiliyorum, ama bunu yutmaya çalışıyor. "Rahatlamanın zamanı değil."

"Dikkatli olmamız gerektiğini biliyorum ama zavallı Rina'yı ölümüne korkutmamıza gerek yok. Senin de kendini düğümlemene gerek yok."

"Rina'yı korkutmuyorum. Ve kendimi düğümlere bağlamıyorum." Gözleri kısıldı. Bana olan kızgınlığını bastırmakta artık daha az başarılı.

"Bir şey yapıyorsun ve bu hiç sana göre değil. Endişeli olanın ben olmam gerekiyordu. Senin ise-"

Sözlerime ara verdiğimde "Ne olmam gerekiyor?" diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum. "Genelde bu kadar gergin olmazsın. Tetikte olmanı anlıyorum ama en azından Rina için daha iyi bir yüz ifadesi takınmayı deneyebilir misin? Belki bu gece biraz uyuduktan sonra kendini-"

"Bu gece uyumayı planlamıyorum."

"Kahretsin, Zed! Neyin var senin? Biraz dinlenmen gerek."

"Güvende olduğumuzda dinleneceğim."

"Güvende olmayabiliriz! Bir süre için değil. Bize, yani Rina'ya bakabilmen için hâlâ kendine dikkat etmen gerekiyor. Üst kattaki odada iyi olacağız. Kapıya barikat kurabilir ve biri gelirse kendimizi savunabiliriz."

Bir dakika boyunca yüksek sesle nefes alıyor, bakışlarımı tutuyor ve açıkça benden hoşnut değil. "Birinin nöbet tutması gerekiyor."

"Tamam. Sırayla yaparız. Dün gece beni uyandırma zahmetine bile girmedğin için bugün ilk nöbeti ben alacağım."

"Sana izin vermeyeceğim-"

"Benim adıma karar veremezsin. Özellikle de şu anda kendin için iyi kararlar veremediğin için. Her anksiyete sarmalına girdiğimde bana kendi tavsiyelerini vermelisin. Elinden geldiğince kendini bırakmaya çalış."

"Şu anda gitmesine izin veremem," diyor kalın bir sesle. "Bu aynı şey değil."

"Belki değil, ama hâlâ kontrol edemediğimiz bir durumdayız ve sen öyle sıkı tutunuyorsun ki bu her şeyi daha da kötüleştirecek." Elimi uzatıp göğsüne koyuyorum, ona ulaşmaya çalışmak için neredeyse çaresiz hissediyorum. "Lütfen, Zed."

Garip bir adımla geri çekiliyor.

Bu gerçekten duygularımı incitiyor ama tepki vermemeye çalışıyorum. "Zed-" "Kes şunu."

O kadar kızgın ve üzgünüm ki kollarımı göğsüme sımsıkı sarıyorum. Bir dakika boyunca konuşamıyorum. Sonunda yavaşça, "Rina uyumak için yatağını hazırlıyor. Onu yatırmamızı istiyor."

"Bunu yapabilirsin."

"Senin de yapmanı istiyor."

"Yapamam-"

"En azından kendi kızına iyi geceler öpücüğü verebilirsin," diye çıkışıyorum. "Senin derdin ne be?"

Zed şaşkınlıkla bana bakıyor.

Normalde böyle öfkelenmem. Sözlü olarak bile. Ama şu anda beni deli ediyor. Nefes alıyorum. "Bacaklarımı esneteceğim. Birkaç dakika içinde dönerim."

"Dolaşıp duramazsın-"

"Birkaç ev aşağıya yürüyorum. Silahım yanımda. Aptalca bir şey yapmıyorum." Ona hırladım. "Şu anda yaptığından aptalca bir şey yapmadığın kesin."

Uzaklaşırken bu son şeyi mırıldandım.

Öfkeme rağmen, kesinlikle beni, Zed'i ya da Rina'yı riske atacak bir şey yapmayacağım. Bu yüzden sözümde duruyorum ve etrafta kimseden iz olmamasına rağmen evlere yakın durarak bloğun bir kısmından aşağıya doğru yürüyorum.

Yalnız geçirdiğim zaman duygularımı kontrol altına almama yardımcı oluyor ve tekrar başladığımda kendimi daha sakin ve makul hissediyorum.

Eve yaklaşıp yaklaşmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. Havada hissedebiliyorum.

Zed'i bıraktığım yeri gördüğümde nedenini anladım.

İki adam aniden ortaya çıktı. İkisinin de silahı var ve Zed'e doğrultmuşlar. Zed de tüfeğini omzuna dayamış ve nişan almış durumda, ama ikiye karşı bir, yani açıkça dezavantajlı.

"Sadece ben varım," diyor, sesi kısık ama kararlı. "Yalnızım. Sadece buradan geçiyorum ve isteyebileceğiniz hiçbir şeyim yok."

"Konuşmaları duyduk. Yalnız değilsiniz."

"Kendi kendime konuşuyordum. Etrafta başka birini görüyor musun?"

Rina'nın yukarıda kalması ve neler olup bittiğini görmek için koşarak dışarı çıkmaması için sessiz bir dua ediyorum. Bunun olduğunu hayal edebiliyorum.

ve görüntü beni o kadar hasta ediyor ki neredeyse .

Eğer Rina'ya kötü bir şey olursa, Zed ve ben çoktan ölmüş oluruz. Bu kesin ve değiştirilemez bir gerçek.

Şu anda tek bir avantajımız var, o da adamların burada olduğumu bilmemeleri. Zed'in durduğu yere en yakın evin etrafından dolanıyorum, böylece diğer taraftan fark edilmeden yaklaşabiliyorum.

Zed onları konuşturmaya devam ediyor. Onun sesini ve onların sert cevaplarını duyabiliyorum. Aslında neyi beklediklerinden emin değilim ama silahlı olması muhtemelen tereddüt etmelerine neden oluyor.

Onu öldürseler bile, önce o onlardan birini öldürebilir.

Yerimi aldığımda silahımı çıkarıp bana en yakın adama doğrultuyorum. İkisi beni görmüyor ama Zed görüyor. Gözleri bana doğru zar zor kayıyor ama ne yaptığımı tam olarak anlamış olmalı.

Nişanını yavaşça diğer adama çeviriyor.

Sonra başıyla kısa bir selam verir.

Görüş alanımdaki adama ateş ediyorum, o da diğerine ateş ediyor.

İkisi de tetiği çekmeden düşüp ölüyorlar.

Tuhaf bir hıçkırıkla tabancamı indiriyorum ve tökezleyerek cesetleri kontrol etmek için eğilen ve her ihtimale karşı tüfekleri uzaklaştıran Zed'in yanına gidiyorum.

Ona ulaştığımda bir koluyla beni tutuyor ve sert bir şekilde sarılıyor.

Aslında o kucaklaşma için koştüğümü bilmiyordum ama .

Yüzümü gömleğine gömüyorum, onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve beni sıktığı kadar sert bir şekilde onu sıkıyorum.

"Nereden geldiler ki?" Sonunda uzaklaştığımda soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Oraya varıp bana silah doğrultana kadar varlıklarına dair hiçbir ipucum yoktu. Tanrıya şükür ki bana kızdın ve öfkeyle çekip gittin, yoksa ne yapardık bilmiyorum."

Yarı kıkırdama, yarı hıçkırık gibi garip bir ses daha çıkarıyorum. Sonra geri çekilmeden önce onu bir kez daha sıkıyorum.

Eve geri döndüğümüzde, Rina görünürde yoktu. Cevap vermeden önce ikimiz de birkaç kez seslendik.

Silah seslerini duymuş ve babası tarafından iyi eğitildiği için banyoya koşup eski küvette bir battaniyenin altına saklanmış. Korkmuş ama onun dışında iyi. "Sen ve Essie kötü adamların icabına baktınız mı baba?"

"Evet. Yaptık. Artık her şey güvende ve yatma vakti geldi."

"Benimle yatar mısın, baba?" Rengi iyi ve titremiyor ya da gergin değil. Ama gözlerinin hâlâ endişeli olduğu belli.

"Tabii ki yapacağım."

Rina'yı yatağa yatırıyoruz ve Zed yanına tırmanıyor, hala kirli ve terli olduğu için yorganın üstünde kalıyor. Onunla yumuşak, yatıştırıcı bir mırıltıyla konuşuyor. Onlara gülümsüyorum, kalbim göğsümde rahatça çarpıyor.

Hüzünlü duygular çok güçlendiğinde, Zed'le göz göze geliyorum ve dışarı çıkacağımı bildirmek için kapıya doğru bir baş hareketi yapıyorum.

Sabah evden çıktığımızda hala orada olmamaları için cesetleri sürükleyerek uzaklaştırıyorum. Sonra silahım hazır bir şekilde etrafı kolaçan ediyorum ama etrafta başka bir canlı olduğuna dair hiçbir belirti yok.

Sonunda eve geri dönüyorum ve yatak odasını kontrol etmek için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Rina mışıl uyuyor, başını babasının omzuna yaslamış.

Zed de mışıl mışıl uyuyor, kollarından biri kıza sarılmış.

Daha önce yaşadığım aynı hassasiyet göğsümde sıklaşıyor, yükseliyor. Uzun bir süre onlara bakıyorum.

Son derece yorgunum ve odadaki ikinci ikiz yatağın cazibesine kapılıyorum ama bu dürtümü dizginliyorum.

Merdivenlerin üstündeki odanın dışındaki koridorda pozisyon alıyorum. Bir saldırganın bize ulaşabileceği tek yol orası. Gecenin yarısından fazlası bitene kadar nöbet tutuyorum.

Zed'in dün gece yaptığı gibi sabaha kadar uyanık kalabilirdim ama aslında gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Bu yüzden onu sabahın erken saatlerinde uyandırıyorum, böylece birbirimizden uzaklaşabiliyoruz.

Gözlerini açtığında bana halsiz bir şekilde gülümsüyor.

Uzun bir gün ve daha da uzun bir gece oldu ama iyi bitti.

ERTESİ SABAH, GÜNEŞ DOĞDUKTAN KISA BİR SÜRE SONRA YOLA ÇIKIYORUZ.

Hava bir gün öncesine göre çok daha soğuk, bu yüzden paketlerimizdeki kıyafetlerden paltolarımızı çıkarıyoruz. Şu ana kadar gökyüzü parçalı bulutlu ama yağmur yok. Umarım bu şekilde kalır.

Yolculuğumuzun yaklaşık dörtte üçünü pikapla yapabildik, ancak Rina ve eşyalarımızla çok hızlı bir tempoyu sürdüremediğimiz için en az üç veya dört gün daha yürümemiz gerekiyor.

Yağmur ya da sulu kar başlarsa da yavaşlarız.

Gün yorgun, kasvetli bir aynılıkla geçiyor. Rina'yla iyimser bir sohbet sürdürmeye çalışıyorum ama onun bile tanışmayı umduğu arkadaşları ve bulmayı umduğu güzel evle ilgili gevezelikleri tükeniyor gibi görünüyor. Ona özetleyebileceğim başka kitaplar düşünmeye çalışıyorum ama hikâye anlatmak yorucu ve zihinsel olarak yıpratıcı, bu yüzden uzun süre devam edemiyorum.

Öğleden sonranın büyük bir kısmı Rina'nın arabanın üstünde uyuklaması ve Zed ile benim olabildiğince hızlı yürümeye odaklanmamızla sessizlik içinde geçti.

Tek şansımız yerleşim yerlerinden ve diğer yolculardan uzak durmak oldu. Sadece iki kez başka insanlarla karşılaştık ve her ikisinde de bizim yaptığımız gibi silahlarını çeken ama kibarca bize yol veren zararsız yolculardı.

Aksi takdirde, yollarda sadece biz varız.

Ertesi geceyi geçirmek için eski bir çiftlik evi buluyoruz ve ertesi gün de aynı şekilde geçiyor. O gece uzun bir ormanlık tepenin ortasındayız ve etrafta ne bir ev ne de bir bina var. Bu yüzden kamp yapmaktan başka seçeneğimiz yok.

İssız bir yerde olduğumuz için, kazara ya da kasıtlı olarak herhangi birinin bize rastlama ihtimali pek yok. Yani ana tehlike kaynağımız ormandaki aç yırtıcılar olacak.

En azından hayvanlar sadece için öldürmezler.

Zed kulübeden ayrıldığımızdan beri olduğu gibi gergin ve tetikte ama Rina'yla sohbet etmek ve onu güldürmek için çaba sarf ediyor. Kamp ateşinin etrafında güzel bir akşam geçirdikten sonra Rina'yı küçük çadırımızda yatırdık.

muhtemelen uyuyabilirim ama henüz uyumak istemiyorum. Fransız örgülerimi çözüyorum ve saçlarımı tarıyorum çünkü kulübeden ayrıldığımızdan beri bunu yapmamıştım.

Zed yerde oturuyor, yaşlı bir meşenin kalın gövdesine yaslanmış. Silahını sağ elinin yanında hazır tutuyor ve gözleri etrafımızdaki ormanın derin gölgelerinde geziniyor.

Belki o benden daha iyi görüyordur. Ben karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Üniversiteden beri kullandığım saç fırçasıyla saçlarımı tararken soruyorum. Her şeye rağmen oldukça iyi dayandı. "Bana öyle geliyor ki yarın Mack, Rachel ve onların bahsettiği bölgeye girebiliriz."

"Evet. Elimizde tam bir kilometre yok ve çizdikleri harita da tam olarak doğru olmayabilir ama bana da öyle geliyor."

"Her zaman bir şeyler için endişelenmem gerektiğini söyleyeceğinizi biliyorum ama ya bizi kabul etmezlerse diye düşünmeden edemiyorum. İnsanlar savunmacı ve bölgeci oldular. Yabancılar iyi tepki vermiyorlar."

"Bunu ben de düşündüm. Ama tanıştığımız insanlar kesinlikle dost canlısıydı ve eğer bazıları bile onlar gibiyse, bize bir şey olmaz." Zed başını sallıyor ve gözlerini ormana dikeyor. "Her şeyi olduğu gibi kabul etmemiz gerekecek. Her halükarda bir yolunu buluruz."

"Herhangi bir fikrin var mı? Bizi kendi topluluklarına almak istemezlerse bir çözüm bulma konusunda?"

"Farklı bir tane deneyeceğiz. Bölgede birkaç farklı yerleşim yeri varmış gibi görünüyor."

"Evet. Kiminle anlaşılabileceğimiz konusunda biraz çeşitlilik olmalı. O gün sen gelmeden önce bana insanlara yardım etmek için seyahat eden bir grup kadın savaşıdan bahsediyorlardı. Hem Anna hem de Rachel bir süre o grubun parçası olmuşlar."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onlara katılmakla ilgileniyor musun?"

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Seni ve Rina'yı bırakmamın imkanı yok. Sadece kulağa hoş geldiklerini düşündüm."

"Evet. Buralarda iyi insanlar varmış gibi görünüyor. olacağız."

Yüzünü inceliyorum. Sakin, açık vermiyor ama ses tonu kendinden emin olmaktan çok yeniden işaret ediyor. "Hiç endişeleniyor musun?" Çok yumuşak bir şekilde soruyorum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaydırıyor. "Sen ciddi misin? Ödüm bokuma karıştı."

Nefesimi bırakıp biraz gülümsedim. "Ben de."

"İlk birkaç gün Rina'yı korkuttuğumun farkındayım, bu yüzden duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Ama hala aynı şekilde hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

Belki mantıklı değil ama itirafı beni çok daha iyi hissettiriyor.

Yanına doğru kayıyorum. Saçlarımı henüz yeniden örmemiştim ama saç fırçamı bırakıp kolunu sıkmak için uzanıyorum. "Ben de."

Sol kolunu bana doluyor, sağ kolunu ise gerekirse silahını almak için serbest bırakıyor. "Bununla başa çıkma konusunda benden daha iyisin."

"Çok komik." Başımı omzuna yaslıyorum, onun sıcaklığıyla, hissiyle, toprak kokusuyla rahatlıyorum. "Uzun zamandır pek çok şey hakkında endişeliydim, başımıza gelmesi muhtemel her şeyi anlamaya çalışıyordum. Ama şimdi bunu gerçekten yaptığımıza göre, biraz daha iyi olabilirim. Benim için en zor şey her zaman büyük kararı vermektir. Bir kez karar verdikten sonra, zihnim kararın etrafına yerleşiyor. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum."

Parmaklarıyla gevşek saçlarımdan bir tutamla oynuyor. "Biz farklıyız. Kulübede kendimi hep çok iyi hissedirdim. Sanki her şey çoğunlukla kontrolüm altındaydı ve Rina'ya bakmayı ve ikinizi de güvende tutmayı başarabiliyordum. Belki orada her şey o kadar da farklı değildi ama öyle hissettiriyordu. Burada her şey kontrolümden çıkıyor. Yapabilir miyim bilmiyorum." Sesi yumuşak ve doğal. Ama son birkaç kelimedede kalınlaşıyor ve kırılıyor.

Göğsüm ağrıyor. Ona doğru sokuluyorum. "Ne yapacaksın?"

Yüzüme bakmak için kayıyor, sesi biraz şaşkın, "Sana iyi bak. Sizi korumak... ikinizi de. Sanki bu benim işimmiş gibi geliyor. Benim ana sorumluluğum. Ve ben bu fikre katlanamıyorum..." Başını sallar ve cümlesini bitirmez.

Birkaç titrek nefes alıyorum, duygularım o kadar yoğun ki onları zar zor işleyebiliyorum. "Bu benim de sorumluluğum. Kendime bakmak. Ve Rina'ya yardım etmek. Bunu tek başına yapmıyorsun, Zed."

"Evet." Şimdi gözlerini ormana dikmiş, ama yanağını saçlarıma sürtmek için başını eğiyor. "Biliyorum. Eğer bunu tek başıma yapıyor olsaydım, kesinlikle sinir krizi geçirirdim."

Kuru ses tonuna kıkırdıyorum ve daha da sokuluyorum. Onunla böyle oturmayı seviyorum. Birlikteymişiz gibi hissettiriyor.

Gerçekten.

Sadece isteksiz oda arkadaşları

değil. Ama ortaklar. Bir çift.

Bunu istediğimi daha önce hiç bilmiyordum

ama . *İstiyorum*.

"Henüz o noktada değiliz ama işlerin daha iyiye gitmesi için makul bir şansımız var. Eğer o topluluklardan birine yerleşebilirsek, artık yalnız olmayacağız. Başka insanlarla birlikte oluruz. Belki düzgün bir hayatımız olabilir."

"Evet. Ben de bunu umuyorum."

"Eğer bunu yapabilseydik, nasıl bir hayat isterdin?" Bu soruyu soracak cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum. Sadece şu anda dünyanın geri kalanının giremediği güvenli, samimi bir balonun içindeymişiz gibi geliyor.

"Ne tür bir hayat?"

"Evet. Kendin için ne istersin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum bile. Hiçbir zaman çok hırslı olmadım. Impact'ten önce bile istediğim en önemli şey sevdiğim insanlarla ilgilenebilmek ve hayattan olabildiğince keyif alabilmektir."

Gülümsüyorum, garip bir şekilde sevecen. "O zamanlar spor seyredip bira içerek çok vakit geçirdiğin kesin."

Gülüyor. "Hayattan zevk alıyordum. Ve çok fazla sorumluluğum yoktu. İşimde çok çalışıyordum."

"Yaptığını biliyorum. Artık biliyorum. Ve sen... hayatını paylaşacak birini arıyordun. Öyle değil mi?"

"Evet." Boş boş saçlarımı okşuyor. "Bir eş ve aile istiyordum. O zamanlar bu konuda pek şanslı değildim ama

sadece ."

"Bunu daha önce fark etmemiştim ama şimdi bir araya getirdim." Bu çok zor. Çok, çok zor. Ama kendime hafifçe "Belki hala buna sahip olabilirsin" dedirtiyorum.

Hareketsizleşiyor. Çok hareketsiz. Hemen cevap vermiyor ve ben çok mu ileri gittim, çok mu fazla varsayımında bulundum diye düşünmeye başlıyorum.

Şu anda Zed'in hayatındaki kadın olmak istiyorum. Ailesinin bir parçası. Ama o da aynı şekilde hissettiğini ima eden hiçbir şey söylemedi. Yaptığımız seks bile cehennem kadar sıcaktı ama tatlı ve samimi değildi.

Onun hayatındaki kadın olabileceğimi ummak için hiçbir nedenim yok.

"Sen...?" Sesi o kadar yumuşak ve gergin ki zar zor duyabiliyorum

o.

Yüzünü görebilecek şekilde ayarlıyorum. "Ne yapayım?" "Bunu istiyor musun?"

Donup kalma sırası bende.

sinirler ve duygular.

Kolunu geri çekiyor. "Her zaman çok bağımsız görünüyordun. Sanki bir erkeğe ihtiyacın yokmuş gibi. Ya da gerçekten kimseye. O zamanlar bile."

Dudaklarımı yaladım. "Sanırım öyleydin. Hiçbir zaman rahat bir ev hayatının hayalini kuran kızlardan olmadım. Ben istedim ki..." Sebepsiz yere boğazımdaki sert yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Astronot olmak istiyordum."

Garip bir nefes sesi çıkarıyor ve beni tekrar yarı sarılmış bir şekilde kendine çekiyor. "Yaptığını biliyorum. Artık bunu asla anlayamayacağın için üzgünüm."

Sebepsiz yere ağlamanın eşiğindeyim. Bunun yıllar öncesine ait bir kayıp olduğunu sanıyordum ama şu anda beni çok etkiliyor. "Sorun değil. O zamanlar bile hep uzak bir ihtimaldi."

"Hala."

"Yine de." İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Altı yıl önce asteroit çarptığında herkesin hayalleri ve hayat planları yerle bir oldu. Yok ettiği pek çok şeyden biri de buydu. Pek çok umut ve hayal. Ama biz hâlâ buradayız. Sen, ben ve Rina buraya kadar gelebildik. Yani tek yapabileceğimiz farklı bir hayat kurmak. Bu kötü olacağı anlamına gelmiyor."

"Peki o zaman kendin için ne görüyorsun? Güvenli bir yere yerleşebilir miyiz?" Zed saçımın birkaç teliyle oynamaya geri döndü.

"Bilmiyorum. Yapacak bir iş bulurum. Birkaç şeyde iyiyimdir."

"Pek çok şeyde harikası. Çöp karıştırmada harikası. Ve bahçede çalışmakta. Ve Rina'ya öğretmekte." Duraklıyor. "Belki de sen

öğretebilir mi? Her zaman çok zekiydin. Bu hoşuna gider miydi?"

"Ben... Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama eminim ki Okullar kurdular, zaten öğretecek insanları var. Temel işleri yapmak benim için sorun olmaz. Katkıda bulunmak istiyorum. Bir daha asla kendi kendime yetemeyebilirim ama en azından bu kadarını yapabilirim."

"Evet." Duraklıyor, böylece aramızdaki sessizlik biraz fazla uzuyor. "Bir... erkek istiyor musun?"

Yutkunuyorum. "Ben..."

Bu değişir." "Neye bağlı?"

Zed'in o adam olmak isteyip istemediği konusunda. Tam olarak ne zaman zihnimde bu kadar somut bir şekilde netleştiğinden emin değilim ama netleşti. Ben Zed'i istiyorum. Ve eğer Zed'e sahip olamazsam, o zaman tek başıma daha mutlu olacağım.

"Ne olacağı üzerine," diye garip bir şekilde bitiriyorum. Boğazını temizliyor. "Tamam. Sanırım anladım."

Öyle mi? Çünkü burada ne olduğunu anlamadığıma eminim.

"Eğer daha büyük bir topluluğa yerleşebilirsek," diye devam ediyor kalın bir mırıltıyla, "o zaman seçenekleriniz olacak. Aceleye gerek yok. Ne istediğinize karar verme özgürlüğüne sahip olursunuz."

Yüzüne bakmak için dönüyorum ama ne hissettiğini okuyamıyorum. Bakışları ormanı tarıyor, tehdit arıyor.

Kelimeler bana anlamlı geliyor, ancak konuşmaya dikkatle odaklanmış gibi görünmüyor.

Muhtemelen bana bir mesaj veriyordur.

Beni becerme şeklinden çok fazla anlam çıkarma. Bir yere yerleştiğimizde ikimizin de başka seçenekleri olacak ve etrafımızdaki tek kişiye takılıp .

Mantıklı. Belki etrafımda Zed'den başka erkekler olduğunda gerçekten değişir.

Çoğum bundan şüphe duyuyor ama kendime şu anda hissettiklerimin sonsuza dek hissedeceğim şeyler olduğunu varsaymamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Impact'ten beri çok değiştim. Birçok yönden değiştim.

Değişmeye devam edeceğim.

Belki de Zed'e her zaman şu anda olduğum gibi aşık olmayacağım.

Ertesi gün yavaş yavaş bölgede yaşayan insanlara dair daha fazla kanıt görmeye başlıyoruz. Yolda birkaç kişinin yanından geçiyoruz; hepsi de yaya ya da bisikletli. Silahlarını çekiyorlar ve bizim onlara yaptığımız gibi onlar da bize yol vermiyorlar, bu yüzden onlarla konuşmak için durmuyoruz. Ama suçlu değil, sıradan insanlar gibi görünüyor ve davranıyorlar.

Dördüncü küçük grubu geçtiğimizde garip bir rahatlama hissediyorum.

Bu dünyada hayatta kalmaya çalışan tek iyi insanlar biz değiliz - ki kulübede de uzun süre böyle hissettik.

Belki artık yalnız olmayacağız. Belki tanıştığımız her yabancı bir tehdit olmak zorunda değildir.

Rina da neşeleniyor. Karşılaştığımız her insan ve tüm yeni manzaralar onu büyülüyor. Sonunda evleri dolu gibi görünen küçük çiftliklere ve yakın zamanda hasat edildiği belli olan tarlalara rastlamaya başlıyoruz.

Birkaç domuz, keçi ve tavuk bile var. Rina ellerini çırpıyor ve hayvanlara bakıp kıkırdıyor.

Eski bir ilçe yolunu takip ediyoruz. Eski kaldırım çatlamış ve çukurlarla dolu, ancak yer yer onarılmaya çalışıldığı belli, bu yüzden bu bölgedeki insanlar tarafından hala kullanılan bir yol olmalı. Yol bakımı da bir başka iyimser işaret. Bu tür bir işi yapmak için hem istekleri hem de kaynakları olmalıydı.

Devam ederken Zed bile gözle görülür şekilde rahatlıyor. Öğleden sonra, ruh halimiz düpedüz umutlu.

Bu nedenle bir tepenin zirvesine ulaştığımızda ve yolun aşağısını gördüğümüzde, yol kenarındaki eski bir karavanın yanında takılan bir grup insanı görünce hemen geri çekilmeyiz.

Tehlikeli görünmüyorlar. Çim sandalyelerde oturuyorlar ve gülerek sohbet ediyorlar. Yakındaki dereye oynayan birkaç çocuk ve birkaç köpek var. Buddy onlardan birinin havladığını duyunca kulaklarını dikeye dikey ve kuyruğunu belli belirsiz sallıyor.

Zed'e bakıyorum. " edelim mi?"

Gruba yakından bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Silahını dışarıda tut ve fazla yaklaşma, ama bela arıyor gibi görünmüyorlar."

Ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden yaklaşıırken tetikteyim ama özellikle korkmuyorum.

Yeterince yaklaştığımızda, orta yaşlı bir kadın bir çim sandalyeden bize el sallıyor. "Merhaba! Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yardım teklifi de iyiye işaret. Zed'e hızlı bir bakış atarak, "Biz iyiyiz, teşekkürler." diye sesleniyorum.

"Belirli bir yere mi gidiyorsun? Seni daha önce buralarda görmemiştim." Kadının sesi dostça geliyor. Rahat. Doğal.

Burada yaşıyorlarsa, muhtemelen yakınlarda oturan diğerlerinin çoğunu tanıyorlardır. Tabii ki biz yabancılar olarak göze çarpıyoruz.

"New Haven Çiftliği mi?" Mack'in hedeflememizi önerdiği yerlerden biri olduğu için seslendim. "Ya da Halbrook adında bir kasaba?"

"Elbette." Kadın ayağa kalkıyor ve bize birkaç adım daha yaklaşıyor. Kadının silahı yok ve diğerlerinin hiçbir sandalyelerini terk etmiyor ya da silahlarına uzanmıyor. "Çok uzakta değilsiniz. Birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde. Yaya olduğunuz için kestirmeden gidebilirsiniz. Bir ya da iki mil boyunca bu yolda devam edeceksiniz ve sonra sapacaksınız. Bulması biraz zor, o yüzden isterseniz birkaçımız sizinle birlikte sapağa kadar yürüyebiliriz. Oradan New Haven'a dümdüz gidersiniz ve Halbrook da çok uzakta değil."

"Yoldan çıkmanıza gerek yok," diyorum hemen, Zed'e sorgulayan bir bakış daha atarak. "Eminim onu bulabiliriz."

"Hiç sorun değil. Adamlar bugün zaten tembeldi. Kızlarını kaldırıp bacıklarını esnetmeleri gerekiyor." Bana gülümsüyor ve bu samimi görünüyor. Hiçbir hile, gerginlik ya da tehdit belirtisi yok.

Adamlardan biri, "Seyahat etmek pek güvenli değil, buralarda bile," diyor. Saçları dağınık ve sakalı göğsünün yarısına kadar sarkıyor. "Birkaç mil için bile birkaç ekstra silah yardımcı olur."

Zed'in gözleriyle karşılaşıyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. Ben de ona başımı sallayarak sessizce onaylıyorum. Bu insanlara güvenmemek için hiçbir neden yok. Mack, Anna, Rachel ve Cal'a güvendik ve bu güven bizi buraya kadar getirdi.

Yolculuğumuz neredeyse bitmek üzere ve sonunda daha iyi bir yere varacağız gibi geliyor. Daha güvenli. Gelecek için daha umut verici.

Üç adam ve bizimle konuşan kadın yola çıkarken yanımıza düşüyorlar. Rina yürüyordu ama Zed onu sırtlayıp arabanın üstüne çıkardı.

Yaklaşık bir mil yürüyoruz, geldiğimiz yer, oradaki koşullar ve buradaki çeşitli topluluklar hakkında rahat bir sohbet yapıyoruz.

bu bölgede. Bu insanlar sanki uzun zamandır burada yaşıyorlarmış gibi konuşuyorlar ve silahımı hiç bırakmamama rağmen daha da rahatlamaya devam ediyorum.

Zihnimde küçük uyarı zillerinin çalmasına neden olan ilk şey, Mack ile tanıştığımdan bahsettiğimde kimden bahsettiğimi bilmemeleridir.

Belki de mantıklı değildir. Bu bölge şu anki kadar seyrek nüfuslu olsa bile, birinin herkesi tanımasını beklemek için bir neden yok. Ancak Givens'ta dördüyle konuştuğum saatler boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da Mack'in bölgedeki yardım ağının merkezinde yer aldığı, dolayısıyla orada yaşayan neredeyse herkesin onu tanıdığı.

Omuz silkip geçebilirdim ama kadın şaşkınlığımı görmüş olmalı ki aceleyle kimden bildiğini düşündüğü bir bahaneyle devam etti.

Beni endişelendiren ilk sürprizden çok bu bahane.

Şüphelerimi belli etmemek için konuşurken gülümsüyorum ama birdenbire daha önce olmadığım şekilde tetikte oluyorum.

Zed ağır arabayı ittiği için grubun arkasına yakın, ben de yavaş yavaş onunla aynı hizaya gelene kadar yavaşlıyorum.

Konuşmayı duyup duymadığından ve benim yaptığımı yapıp yapmadığından emin değildim, ama yüzüne bir bakış bunu kanıtlıyordu.

Kadın hâlâ dostane bir şekilde sohbet ediyor ve ben de elimden geldiğince sohbeti kendi açımdan sürdürüyorum.

Ama artık onlara güvenmiyorum. Dakikalar geçtikçe daha da gerginleşiyorum.

Zed, Rina, Buddy ve benim uzaklaşmamız gerek.

Zed ile yüz ifadeleri ve gizli el hareketlerinden oluşan birkaç sessiz konuşma yapıyorum.

Bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Güçlendirilmiş bir pozisyonumuz olmadığı sürece onlardan uzaklaşmaya çalışmanın bir anlamı yok. Onlar dört kişi ve biz iki kişiyiz. Onlarla şimdi savaşmaya kalkarsak ölürüz.

Ama bir şeyin peşindeyseler, bizi bir yere götürmeye çalışıyorlar demektir. Ve muhtemelen hiçbirisi zarar görmeden bizi pusuya düşürebilecekleri bir tür tıkanma noktası olacak. Bunu daha önce yapmış olabilirler. Belki birçok kez. Sadece yolcuları bekleyin ve onlara saldırın ve önce dost gibi davrandıktan sonra tüm eşyalarını çalın.

Belki de düşündüğümüz gibi değildir. Belki de kaygım aşırıya kaçıyor ve olmayan tehditler uyduruyorum.

Ama Mack, Anna, Cal ve Rachel'a güvenme kararımdan hiç şüphe etmedim. İçgüdülerim her zaman ilk izlenimimi doğruladı.

İçgüdülerim şu anda deli gibi bağıyor, tehlike uyarısı yapıyor.

Zed yavaş yavaş hızını azaltıyor, arabayı yokuş yukarı itmekte zorlanıyormuş gibi davranıyor. Diğerlerinin öne geçmesini umuyorum ama geçmiyorlar. Onlar da yavaşlıyor, hep yanımızda duruyorlar.

Bu yanlış.

Bu çok kötü.

Bundan kurtulmamız gerek.

Ama nasıl yapacağımızı

bilmiyorum.

Ateş etmeye başlarsam, diğerleri tepki vermeden önce belki ikisini indirebilirim, ama diğer ikisi ateş edecek ve muhtemelen ıskalamayacak. Zed ve ben ölürüz, sonra da Rina onların pençesine düşer. Bu riski göze alamam.

Tepeyi aştığımızda, yolun yarısında tekerlekleri olmayan terk edilmiş bir minibüs görüyorum. Bu yolla kesişen daha küçük bir yolu yarı yarıya kapatan bir açıyla park edilmiş.

Muhtemelen alabileceğimiz en iyi güçlendirilmiş pozisyon bu.

Zed'e gizli bir bakış atıyorum ve onun da aynı şeyi düşündüğünü görüyorum.

Bir planımız yok, ancak burada bizim için tek bir gerçek seçenek var.

Rina'yı alıp minibüsün arkasına geçmeli, ateş etmeye başlamalı ve en iyisini ummalıyız.

Bekliyorum, hâlâ kadının konuşmasına neşeyle karşılık veriyormuş gibi yapıyorum. Sinirden neredeyse titrerken rahat konuşmak inanılmaz zor.

Şimdi yokuş aşağı yürüyoruz. Minibüsün birkaç metre yakınına geldiğimizde, Zed arabaya tutunmayı bırakıyor ve Rina'ya uzanıyor. O daha Rina'yı yakalamadan ben ateş etmeye başlıyorum ve muhtemelen grubun en büyük tehdidi olduğuna karar verdiğim adamın arkasına nişan alıyorum.

Nişanımı bir diğerine çevirip aynı minibüse doğru koşmaya başladığımda öne doğru düşüyor.

Zed bir adım önümde, bir koluyla Rina'yı tutarken diğeriyle ateş ediyor. Atışları boşa gidiyor ama en azından bize

Kapak. Buddy peşimizde ve şiddetle hırlıyor, belli ki ruh halimizi hissediyor ve yaklaşan bir tehlike olduğunu biliyor.

İkinci atışım sadece birini yaraladı ama minibüsün arkasında pozisyon almamıza fırsat verecek kadar şaşırttı onları.

Diğer üçü geri ateş ediyor. Sayıları daha fazla ve bizim tek avantajımız minibüsün sağladığı siper. Ateş edip eğiliyoruz. Ateş edip eğiliyoruz. Sanırım bir tanesini daha hakladım, ama yine öldürücü bir atış olmadı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye sesleniyor kadın. "Gidebileceğiniz hiçbir yer yok. Tepenin aşağısında bekleyen arkadaşlarımız var. Silah seslerini duyup yardıma gelecekler. Farkına bile varmadan etrafınız sarılmış olacak Sadece dışarı çık, sana zarar vermeyeceğiz."

Ona inanmıyorum, Zed de inanmıyor. Başını sallıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Eğilmeden önce birkaç kez ateş ediyor.

"Hâlâ ayakta iki kişi var," diye mırıldanarak tekrar yanıma çömeldi. "Ve daha fazlası geliyor." Bir elini Rina'nın sırtına koydu. Top gibi kıvrılmış, biri silah sıktığında ona hep öğrettiğimiz gibi başını saklıyor.

Küçük bir inilti duyuyorum ve o zaman ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Zed bana "Onu ve Buddy'yi al," dedi. "Şu yoldan olabildiğince hızlı koşun." Bulunduğumuz yolla kesişen daha küçük yola doğru başıyla işaret ediyor. "Ben onları burada senin kaçmana yetecek kadar oyalarım." Sesi kırıldı. "Sadece ona iyi bak. Lütfen."

Titriyorum. Çaresizce. Dişlerimin takırdamaması için mücadele etmek zorundayım. Ama başımı sallıyorum. "Hayır. Sen daha güçlüsün. Daha hızlı koşuyorsun. Kaçmak için benden daha çok şansın var."

"Hayır lanet olası-"

"Evet!" Kelimeyi tıslayarak söyledim, gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Tam da böyle bir durumda kalırsak bana söz vermiştin! Sen onun babasıydın. Sana ihtiyacı var." Tabancamı kaldırıp birkaç kez tetiği çekiyorum, dikkatlerini dağıtmak umuduyla çılgınca ateş ediyorum. Muhtemelen menzile dışına çıkmışlardır ve etrafımızı sarmak için arkadaşlarının gelmesini bekliyorlardır diye düşünüyorum. Kaçmaya çalışırsak daha erken ilerlerler.

"Seni burada ölüme terk etmeyeceğim," diye homurdanıyor Zed. "Bunu asla yapmayacağım. Hiçbir şey için."

"Başka seçeneğin yok." Yanağımdan birkaç damla yaş süzülüyor ama gerçek anlamda ağlayamayacak kadar kasvetli bir adrenaline kapılmış durumdayım. "Rina'yı güvende tutmak zorundayız ve bunu en iyi yapabilecek kişi sensin. *Bunu* yapabilirim." Silahımla minibüse doğru bir işaret yapıyorum. "Yapmam gereken şey bu. Onun için ve senin için. Artık biliyorum. Bu tek şeyi yapmak için bu kadar uzun süre hayatta kaldım. yüzden lütfen yapmama izin ver."

"Esther," diye mırıldanıyor, boştaki eliyle uzanıp çenemi ve yanağımı kavlıyor.

"Burada benim kahramanım olamazsın." Birkaç damla gözyaşını daha sabırsızca siliyorum. "Ama onun kahramanı olabilirsin. Onun için öyle olmalısın. Onu kurtarmalısın. Bunu benim için yap."

Yüzünde hala dile getirilmemiş bir tartışma var, bu yüzden "Bana söz verdin, Zed" diye mırıldandım.

Öyle yaptı. Ve şimdi anlıyorum ki o akşam Givens'ta yaptığımız yoğun sohbet bizi tam da şu ana yönlendiriyordu. Tam da bu ana.

Beni kurtarmakla Rina'yı kurtarmak arasında bir seçim yapmak durumundaysa, kızını seçmek zorunda.

İkimizi de seçmenin bir yolu yok.

Bu dünya böyle bir yer oldu.

Yüzündeki kederli teslimiyeti görüyorum. Garip bir boğuk ses çıkarıyor ve bana sert, kısa bir öpücük vermek için eğiliyor.

Başımı sallıyorum, görebilmem gerektiği için gözlerimi tekrar siliyorum. Rina şimdi sesli bir şekilde hıçkırıyor, hala topun içinde kıvrılmış durumda.

dağınık saçlarını okşadım. "Seni seviyorum, tatlım. Bunu asla unutmayın."

Zed kızını kucağına alırken boğuk bir ses daha çıkarır. Ayağa kalkıyor, hala minibüsün sığınağının arkasında kalacak şekilde alçakta duruyor. Her zaman bileğinde taşıdığı küçük tabancasını çıkarıp bana uzatıyor.

Gözlerimiz buluştu. Başka bir şey söylemiyoruz. Söyleyecek bir şey kalmadı.

Buddy'nin kulaklarının arkasına hızlıca bir çizik atıyorum. "Sen onlarla git. Tamam mı? Sen de onlarla git."

Köpek sızlanıyor. Ne anladığı ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Her zaman peşime takıldı ve korkarım şimdi de öyle yapacak.

"Şimdi," diyorum, iki elimde birer silah tutarak.

Zed, Rina'yı sıkıca tutarak koşmaya başlıyor. Beklediğim gibi, Buddy onu takip etmiyor. Ben ayağa kalkıp her iki silahla da ateş etmeye başladığımda yanımda kalıyor.

Zed'in kaçtığını görmüş olmalılar çünkü bana ateş ederek tekrar ilerliyorlar. Kadını yakaladım ve düştü, ama bir adam daha var ve sürekli ateş ediyor.

Yakında daha fazlası olacak. Bu son adamı yakalamayı başarsam bile, kalıp diğerlerini beklemem gerekecek, yoksa onlar da beni takip edip Zed ve Rina'ya yetişebilirler. Zed ve Rina'ya kaçmaları için mümkün olduğuunca çok zaman vermek için bu pozisyonu sonuna kadar korumalıyım.

Burada benim için hiç umut yok. Kesinlikle hiç umut yok. Belki Buddy'yi öldürmezler.

Asla eskiden hayal ettiğim gibi uzaya çıkamayacağım. Ve sonunda istediğimi fark ettiğim gibi asla Zed'e eş ve Rina'ya anne olamayacağım.

Ama en azından değerli bir şey yapmış olacağım. Yaşamaya değer bir hayatım oldu.

Onları kurtarabilirim.

Eğilip ateş etmeye devam ediyorum, sadece Zed ve Rina'ya daha fazla zaman kazandıracağı için dikkatli davranıyorum.

Sesler duyduğumda, ne biliyorum. Kaç kişi olacakları hakkında bir fikrim yok ama amaçlanan pusu için yeterli sayıda olmalılar. Tek başıma başa çıkabileceğimden çok daha fazla.

Mümkün olduğuunca çok alacağım ve uzun süre dayanacağım. Zed güçlüdür. Hızlı. Zeki. Rina'nın yaralanmasına izin vermeyecektir. Onlara ne kadar zaman verebilirim yeterli olacaktır.

Öyle olmalı.

Daha fazla ateş edilmeye başlandığında şaşırmadım. Yeniden ateş etmek için elimden geleni yapıyorum, sadece ara sıra isabetli nişan almayı başarıyorum. Dört silahtan geriye kalan bir tanesine ek olarak en az beş yeni silah daha var.

Altıya karşı bir.

Beni kuşatmaya başladılar.

şanslıysam üç ya da dört dakika daha dayanabilirim diye düşünüyorum.

Sağ tarafımdaki ağaçlar hışırđıyor, bu yüzden minibüsün etrafında bana doğru hareket eden birini görene kadar bekliyorum. Ateş ettim. Her kimse yere düştü.

Ama şimdi sağımda ve solumda daha fazla hışırtı var. Kendilerine geliyorlar.

bu olacak.

Mantıklı bir beklentiyle öyle olması gerekirdi. Uzun zaman önce mucizeler için dua etmeyi bıraktım.

Silahımı hazır tutup solumdan gelene nişan alıyorum. Belki sağımdaki beni yakalamadan önce onu yakalayabilirim.

Sonra soldaki kişi ben ateş edemedi yere . Sağdakini vurmak için dönüyorum ama o da düşüyor.

Minibüsün diğer tarafından başka çekimler de var ama öncekilerden farklılar.

Bana ateş etmiyorlar. Saldırganlarıma ateş ediyorlar.

Her şey iki dakika içinde oldu. Saldırganlarımdan her biri düştü.

Her şey bitti. Tamamen bitti. Ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yol ve etrafımızdaki orman aniden kadınlarla doldu. Hem de sürü. Hepsi iyi eğitilmiş ve becerikli ve birkaçı bana gülümsüyor.

"İyi misin?" diye soruyor içlerinden biri. "Artık güvendesin. Hepsini yakaladık."

Zar zor bir kelime . Kriz sonrası matematik, rahatlama ve saf kafa karışıklığı yüzünden çaresizce titriyorum. "Ne?"

"Bitti." Artık farklı bir kadın konuşuyor. Uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı ve bronz tenli. "Güvendesiniz. Haftalardır bu çetenin izini sürüyorduk. Yüzlerce kilometrelik bir alanda yolculara saldırıyorlardı. Seni kurtarmak için onlara zamanında ulaştığımızı sevindim."

"Çok teşekkür ederim." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama dizlerim çalışmak istemiyor. Rachel ve Anna'nın bana bu bölgedeki kadın savaşçı grubu hakkında anlattıklarını hatırlıyorum.

Bu onlar olmalı.

"Ben Maria. Bu kadınlarla birlikte dolaşıp yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım ediyoruz. Sen tek başına mısın?"

Başımı sallıyorum ve , Zed ile Rina'nın kaybolduğu yola doğru bakıyorum. Buddy kaval kemiklerime sürtünüyor, ben de eğilip onu okşuyorum. "Yalnız değilim. Benim... benim... benim ailem var."

"O zaman onlara geri dönmene yardım edeceğiz."

SONRASINDA OLANLAR ÇOĞUNLUKLA BULANIKTIR.

Minibüsün arkasında tek başıma geçirdiğim o dakikalar kadar uzadı ve hafızama lazer keskinliğinde kazındı. O anda, tam olarak ne olacağını biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Önceden belirlenmişti. Geri alınamaz. Ve bu bir son olacaktı.

Ama değildi. Sadece... değil. Yani dünya artık pek bir anlam ifade etmiyor.

Beni kurtaran gruptan birkaç kadınla birlikte Zed'in Rina'yı götürdüğü yola doğru gittiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Buddy hâlâ peşimde. Olabildiğince hızlı hareket ediyoruz ve çok geçmeden nefes nefese kalıyorum, onlara tekrar yetişmek için neredeyse koşuyorum.

Ancak Zed'in uzun bir başlangıcı vardı. Yolun sonuna , hala görünürde yoktu. Tabii ki görünmüyor. O suçluların takip etmeye çalışan tek insanlar olduğunu düşünecektir. Onlardan mümkün olduğunca uzak duracaktır.

Onu ve Rina'yı asla bulamayabilirim.

kadar yorgunum, duygusal olarak bunalmışım ve kaotik olaylar dizisinden dehşete düşmüşüm ki kasvetli kavşakta durup onun adını haykırıyorum. Tekrar tekrar.

İşe yaramasını hiç beklemiyorum. Bu son bir çaresizlik eylemi. Bu yüzden bir ya da iki dakika sonra bir incir-

sık bir ağaç kümesinden topallayarak çıkıyor. Bir adam. Büyük bir adam. Ve küçük bir kız taşıyor.

Alçalan güneş onun arkasında, yüzden bir siluetten başka bir şey değil. Onu tanıyabileceğim kadar yaklaşıp kadar boş boş bakıyorum.

Sonra kız bağırır, "Essie! Essie!" diye bağırır ve adam onu kollarından bırakana kadar kıvranır.

Bana doğru son sürat koşuyor. Onu yakalamak için kendimi hazırladım. Onu kucaklamak için kollarıma aldım.

Çaresizce titriyorum. Belki ağlıyorum. Belki bir şey söylüyorum. Hiçbir fikrim yok.

"İyisin!" Rina sonunda kollarını gevşettiğinde boğuk bir sesle "İyisin" diyor. "Çok korkmuştum ve babam ağlıyordu ve neler olduğunu bilmiyordum!"

"Yapmadığını biliyorum." Sesim tuhaf geliyor. Kendi kulaklarıma zar zor tanıdık geliyor. Zed hâlâ yaklaşıyor, Rina'dan çok daha yavaş hareket ediyor. Normalden çok daha yavaş. Sol bacağını destekliyor. Hâlâ yüzünü net olarak göremiyorum. "Senin için çok korkutucu olduğu için üzgünüm. Sanırım şimdi her şey yolunda."

"Babam kendini yaraladı ve biz de saklanmak zorunda kaldık." Rina'nın mavi gözleri kocaman, yüzü kıpkırmızı ve gözyaşı lekeli, bir yanağından aşağıya kir bulaşmış. Arkasından Zed'e bakıyor. "Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor baba."

Kızı tekrar sıkıyorum, zorlukla bırakabiliyorum ama omzunun üzerinden Zed'e bakıyorum. Sonunda onu daha iyi görebileceğim kadar yaklaştı.

O da en az kızı kadar kızarmış ve kirli. Ter hâlâ yüzünün kenarlarından aşağı damlıyor. Yüz ifadesi şaşkın. Şaşkın. Araştırıyor ama belirsiz, odaklanmamış bir şekilde.

O da en az kadar bulanık.

"Bu kadın grubu beni kurtarmaya geldi," diye açıklıyorum, Rina'ya olduğu kadar ona da. "Anna ve Rachel'ın bana bahsettikleri. Sanırım uzun zamandır o kötü insanları arıyorlardı ve onlara tam zamanında ulaştılar."

Rina kıvranarak, "Benimle ve babamla koşmalıydın," diyor, ben de onu tekrar ayaklarının üzerine yatırıyorum. Zed'in bacaklarına sarılmak için koşuyor. "Çok hızlı koşuyorduk. Babam bileğini incitti."

"Kaçtığını biliyorum. Baban seni kötü insanlardan uzaklaştırıyordu. Ama artık gittiler, bu yüzden artık kaçmamız ya da saklanmamız gerekmiyor. Umarım babanın bileği çok kötü yaralanmamıştır."

"İyi misin baba?" Rina Zed'in yüzüne bakıyor, belli ki babasının şaşkınlığını fark etmiş ama anlamamış.

"Ben iyiyim." Sesi benimki kadar kısık ve gergin. "Artık hepimiz iyiyiz."

Tekrar bacaklarına sarılıyor ve sonra bana sarılmak için uzanıyor. Onu kucağıma aldım ve taşıdım.

Henüz onu bırakmaya hazır değilim.

Günün geri kalanı daha da bulanık geçiyor. Maria ve diğer kadınlar bize Halbrook kasabasına kadar eşlik ediyor. Eskiden küçük bir kırsal kasabaymış gibi görünüyor, ancak yıllar içinde çevrelerini bir duvar ve silahlı muhafızlarla güçlendirmişler. Bir topluluk çiftlikleri, düzenli bir iş rotasyonu ve günlük tayınları var.

Etrafta böyle kasabalar olduğunu bilmiyordum. Uyum sağladılar. Değişmişler. Hayatta kaldılar. Ve toplumlarının üyeleri için bir hayat kuruyorlar.

Gardiyanlar Maria'yı tanıyor, bu yüzden içeri alınmakta sorun yaşamıyoruz ve bu bölgeye nasıl geldiğimizi açıkladığımızda, hepsinin Mack, Anna, Cal ve Rachel'i da tanıdığı anlaşılıyor. Konuştuğumuz kişiler hakkımızda bilgi edinmek istiyor ama sorgulama düşmanca bir havada geçmiyor. İşbirliği yapmaya ve iş yükünü paylaşmaya istekliyse, kasabada kalabileceğimizi söylüyorlar. Burada yaşayabileceğimizi. Kalıcı olarak.

Bu kadar kolay. Kalmamıza izin verdiler. Böylece bu kasabayı yeni evimiz yapabiliriz.

Haftanın günlerini unutalı çok oldu ama Cuma günü olmalı çünkü o akşam kasaba meydanında müzik ve dans var, belli ki bu her Cuma yaptıkları bir şey. Yemek var -patates ve kızarmış domuz eti ve kızarmış elma- ve yıllardır yediğimiz her şeyden o kadar iyi ki tadını zar zor alabiliyorum. Meydan düzinelerce meşale tarafından aydınlatılıyor ve karanlık gecede ısıltılı parlıyorlar.

İnsanlar bizi karşılamaya geliyor. Bizimle tanıştıkları için mutlu görünüyorlar ve kimse nasıl ya da neden geldiğimizi sorgulamıyor. Buraya evsiz ve çaresiz gelenler sadece biz değiliz.

En güzeli de birkaç küçük kızın gelip kendilerini Rina'ya tanıtması. Yaşları dört ile yedi arasında değişiyor.

Rina beş yaşına girmek üzere olduğuna göre, tam da onların yaşlarında.

Rina diğer kızlara karşı utangaç. Diğer çocuklarla birlikte olmaya alışması biraz zaman alacak. Ama bu bir başlangıç.

Gitarlar, davullar ve kemanlarla çalınan country şarkılarının çoğunu tanımamıza rağmen müzikle dans edemeyecek ya da şarkı söyleyemeyecek kadar yorgun ve bunalmış durumdayız. Yatma vakti geldiğine karar verdiğimizde şenlik hala tüm hızıyla devam ediyor.

Kendimize ait bir ev bulana kadar kasabadaki pansiyonlardan birinde kalmamıza izin veriyorlar. Birinde iki adet ikiz yatak bulunan iki küçük yatak odamız var, bu yüzden Rina'nın odasındaki ikinci yatağa uzanıyorum, böylece durum kız için olabildiğince tanıdık gelecektir.

Zed diğer yatak odasındaki büyük yatağı alır.

Işığı kapattıktan sonra Rina birkaç dakika konuşuyor, yarın ne olacağını ve o kızların ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını soruyor. Sonunda sessizleşiyor ve ben uyanık bir şekilde yatıp karanlığa bakıyorum. Başım hâlâ dönüyor. Bugün olan her şeyi sindirmekte zorlanıyorum. Ve titrememi durduramıyorum.

Buddy benimle birlikte yatağa atladı ve yatağımın usulca horluyor. Rina'nın nefes alışının yavaşladığını ve derinleştiğini duyana kadar bekliyorum. Sonra tamamen uyuduğundan emin olmak için yaklaşık yirmi dakika daha bekliyorum.

Sonunda olabildiğince sessizce kalkıyorum ve yalınayak odadan çıkıp Zed'in evine giriyorum.

Birkaç kez tökezliyorum çünkü karanlık ve bu evin düzenini çok iyi bilmiyorum. Ama Rina'yı uyandırmamayı başarıyorum ve yatağa çarpana kadar Zed'in odasına doğru ilerliyorum.

"Esther?" Sesi yumuşak. Biraz sert. Ama halsiz değil. O da benden daha fazla uyumamış.

"Evet."

"Tanrı'ya şükür." Kolumu kavrayana kadar uzandı ve onunla beni yatağa, yanına çekti. "Gelmeyeceksin diye korkuyordum."

"I..." Ne söyleyeceğimden emin değilim. Şu anda zihnim Zed'le birlikte olmanın verdiği derin rahatlama dışında başka bir şeyle dolu değil. Onun sert kokusu. Vücudunun sıcaklığı. Beni güçlü boyuna doğru çekerken kollarındaki aciliyet. "Buna ihtiyacım vardı."

Pozisyonumuzu ayarlıyor, sırtüstü yatıyor ve ben çoğunlukla üstünde oluyorum. Benim işime yarıyor. Yüzümü onun atletinin içine gömebiliyorum.

giyiyorum. Hızlı ve derin nefes alıyorum, bırakmaya çalışıyorum, bu kadar uzun süre bir arada tuttuktan sonra gevşetmeye çalışıyorum.

O da yüksek sesle nefes alıyor ve ellerinden biri yatmadan önce tarayıp gevşek tuttuğum saçlarıma dolanmış durumda.

İkisinden biri tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti.

Sonunda mırıldanıyor: "Bunu bana bir daha *asla* yapma."

Tam olarak neyi biliyorum. O anın keskin acısı hâlâ içimi titretiyor. "Ben istemedim... Başka seçeneğimiz yoktu."

"Bunu biliyorum. *Biliyorum*. Ama seni ölüme terk etmek zorundaydım." Sesi zımpara kağıdı gibi hışırtılı çıkıyor. Şu anda bile duygularını tam olarak kontrol edemiyor. "Seni... bırakmak zorundaydım."

"Rina'yı kurtarmak için."

"Evet, Rina'yı kurtarmak için. Başka seçenek olmadığını biliyorum. Muhtemelen yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama doğru gelmedi. Kendimi parçalara ayırmışım gibi hissettim. Seni terk etmek zorundaydım. Ve sonra ölmüş olacaktın. Ve ben de bunun olmasına izin verecektim." Vücudu aniden çaresizce titremeye başladı. O kadar dramatik ki beni korkutuyor.

Onu sıkıca kavriyorum ve boynuna sarılıyorum. "Böyle bir şey olmadı. Olmadı, Zed. Ben iyiyim. Rina da öyle. Sen de iyisin."

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ben de öyle. Hâlâ orada ölmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ve şimdi akıntıya kapılmış durumdayım. Denizde başıboşum. Ve ne olduğu, ne olacağı ya da ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle hissediyorum." Titremesi azalmaya başladı. Nefes alıp vermesi yavaşlıyor. Muhtemelen kasıtlı olarak vücudunu gevşetmeye çalışıyor.

Benim kalp atışlarım yavaşlayana ve onun gerginliği yumuşayana kadar birkaç dakika daha birbirimize sarılarak yatıyoruz.

"Bence bu kasaba oldukça iyi görünüyor," diyorum sonunda. "Ama beğenmezsek kalmak zorunda değiliz. Etrafta bizi kabul edebilecek başka topluluklar da var."

"Burası muhtemelen Rina için en iyi yer. Daha önce bir adamla bölgedeki diğer topluluklar hakkında konuşuyordum. Burada daha çok çocuk var ve daha düzenli bir okul var. Ve bana Givens gibi geliyor. Aynı türden küçük bir kasaba. Şimdiye kadar gördüklerim hoşuma gitti. Ama beğenmediysen-"

"Hoşuma gitti. Şimdiye kadar harika görünüyor. Ama bence ihtiyacımız olursa bazı seçeneklerimiz olabilir. Biz... biz sıkışmış değiliz."

"Evet. Sıkışmış değiliz." Kolları nihayet gevşedi ve elleri hareket etmeye, saçlarımı ve sırtımı okşamaya başladı.

O kadar iyi hissettiriyor ki sesli bir şekilde iç çekiyorum. Neredeyse bir inilti.

Hâlâ onun üstünde yattığım için, sikişinin ortama doğru seğirdiğini hissediyorum.

Bacaklarımın arasında cevap veren bir ağı hissediyorum. Seks için çok yorgun olmalıyım, ama şu anda inanılmaz derecede muhtacım. İçimdeki her şey onun kim olduğuna ihtiyaç duyuyor.

"Belki birkaç hafta deneriz. Sonra gerçekten burada kalmak isteyip istemediğimize karar verebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Bu çok garip. Güvende hissetmek. Duvarların arkasındayız. Ve silahlı muhafızlar. Bir topluluğun ortasında. Bu çok garip."

"Benim için de." Eli daha da aşağıya indi ve popomu avuçluyor. Hâlâ kasıtlı olmaktan çok boş bir hareket gibi geliyor. "Sanırım eninde sonunda buna alışacağız."

"Evet." Onun üzerinde kayıyorum. Daha da sertleşiyor. Ona sürtünmek istiyorum. "Zed."

"Canın istemiyorsa sorun değil. Yaşadığımız günden sonra. Günler. Aletimin kendi aklı olduğunu biliyorum, ama canın istemiyorsa anlarım-"

"Öyleyim." Bir elimi bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum, böylece pazen pijama pantolonunun içinden sikini okşayabiliyorum. "Ben de istiyorum."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor kalın bir sesle, bizi yuvarlayarak üstte kalmamızı sağlıyor.

Sonra beni derin, sert ve muhtaç bir şekilde öpüyor. "Esther."

Birkaç dakika öpüşüyoruz ama bu gece ikimizin de uzun bir ön sevişme için enerjisi yok. Kısa süre sonra kıyafetlerimizi karıştırıyoruz ve sonra ben bacaklarımı ayırıyorum ve o da girişime doğru sıralanıyor.

Uzun, sınır tanımayan bir iniltiyle amıma giriyor. Bacaklarımı ona doluyorum ve birlikte hareket ediyoruz, hızlı, çığ ve sakar. Omuzlarına tutunuyorum. Sonra orgazm hızlı ve derin bir şekilde patlarken tırnaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum. Sanırım iç kaslarım onun etrafında kenetlenirken dayanmaya çalışıyor ama yapamıyor.

Ritim tutturamıyor, "Esther", "Evet" ve "Lütfen" gibi kaba kelimeler homurdanıyor.

Son saniyede acı dolu bir sesle geri çekildi ve onun yerine karnıma boşaldı. Sonra da üstüme yığılıyor. Dağınık ama tam da ihtiyacım olan şey.

Onun ağırlığı benim için güç, güvenlik ve sığınaktır. Eve. "Esther."
Hâlâ soluk soluğaydı, yüzünü bir elin kıvrımına gömmüştü.
boynum ve omzum.

Başını okşamak için ellerimi yukarı kaydırıyorum. "Evet. Benim."
Vücudu artık tamamen rahatlamıştı. Aslında birkaç dakikalığına uyukladığını düşünüyorum, sonra tekrar sarsılarak uyanıyor ve üzerimden yuvarlanıyor, kalkıp bir havluyu ıslatarak karnımı ve bacaklarımın arasını siliyor.

Yatağa geri döndüğünde beni tekrar kendine doğru çekiyor, bu sefer daha gevşek ve rahat bir şekilde. Tekrar uykuya dalmasını bekliyorum. Benim de uyumam gerekiyor ama zihnim hâlâ koşturuyor.

Bilmediğim çok şey var. Kafamda işlemem ve düzene sokmam gereken çok fazla şey var. Endişelerimi sıraya koymalı ve onlara yerlerini vermeliyim. Zihinsel kaosumu kontrol altına almalıyım ki sakinleşebileyim.

Daha yeni başlamıştım ki Zed odanın karanlığında, "Ben... Yani, ben iyi olacağım." dedi.

"İyi mi?"

"Dikkatli ol. Bencilce değil."

"Bencil değil misin?" Kafam o kadar karıştı ve aniden o kadar korktum ki kendimi yukarı itip ona göz kırpmaya başladım.

Karanlıkta onu yeterince net göremiyorum. Yeterince net değil.

"..." Boğazını temizliyor. "Artık seçeneklerimiz var.
Sıkışmış değiliz. Ne bu şehirde ne de ..."

O kadar acıyor ki, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi nefessiz bir ses çıkarıyorum.

"Bu gecenin farklı olduğunu biliyorum," devam ediyor, sanki kelimeleri tükürmek için kendini zorluyormuş gibi. "İkimiz de biraz... muhtacız. Olanlardan sonra. Ama ben senin yoluna çıkmayacağım. Etrafta bir sürü bekar erkek gördüm. Belki içlerinden biri hoşuna gider."

"Evet." Tek kelimeyi söyleyebilmek için harcadığım çaba boğazımı ağrıtıyor.

İşte bu kadar. Sonunda aramızda olanlardan bahsediyor.
Ve bu, gerçek duyguların mucizevi bir itirafı değildir.

Beni bırakmaya çalışıyor. Göğsümü de kesip açabilirdi.

"Bu yüzden dikkatli olmalıyız. Şehir dışına çıktığımızda. İnsanlar bizim bir çift olduğumuzu düşünecek ve buna izin vermediğimizden emin olmalıyız."

Tutarlı bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Söyleyemiyorum.

Huzursuzca yer değiştiriyor. Yine bir avuç saçımı tutuyor. "Biliyorum ikimiz de ne hissettiğimizi açıkça söylemekten hoşlanmıyoruz. Ama bilmeni istedim. Elimden geldiğince. Senin mutlu olmanı istiyorum. İyi bir hayatın olsun. Bu yüzden gerçek bir çiftmişiz gibi davranmamamız gerektiğini düşünüyorum." Garip bir boğuk ses çıkardı. "Ama değiliz."

Acısı göğsümde, boğazımda, kulaklarımda, gözlerimin arkasında zonkluyor. Dünya, bugün beklenmedik bir şekilde yeniden ortaya çıktıktan sonra olduğu gibi yeniden bulanıklaşıyor.

Ancak bu kez mucizevi bir erteleme söz konusu değil.

Tutunduğumu zar zor fark ettiğim hayallerimin sonu.

Ama şimdi onları kaybettim. Onu ne kadar istediğimi bile itiraf edemezken kaybettim.

"Tamam," diyebilirdim sonunda çok uzun bir aradan sonra. "Bu mantıklı."

Söylemesi saçma bir şey ama ben hep böyle yaptım. Hiçbir şey istemem. Hayat iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranmak. Kendimi gerçek olmayan bir soğukkanlılığın arkasında korumak. Zayıflığımı kabul etmemek.

Asla başka biri olamayacağım.

Yavaşça kucağından çekiliyorum ve yatağın kenarına doğru yuvarlanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kolumu tutmak için uzandı.

Karanlığın içinden ona bakıyorum. "Bir çift gibi davranmamamız gerektiğini söylemiştin. Ben kendi yatağıma gidiyordum."

"Bu gece kal," diye mırıldanıyor kalın kalın. "En azından bu gece benimle kal."

O kadar çok istiyorum ki gözlerim doluyor, ama düşmelerine izin vermemeyi başarıyorum. Henüz değil. "Hayır." Sesimin bu kadar sakin çıktığına inanamıyorum. "Sen haklıydın. Eğer başka... başka insanlar bulmak istiyorsak, daha iyisini yapmalıyız."

Şimdi her şeyi anlıyorum ve nasıl olduğunu çok net görebiliyorum. Hiçbir zaman istediği gibi bir evlat olmadığım halde Zed'in neden benimle aynı yatağa girdiğini. yüzden kendime hepsini söyletiyorum. "Sırf oradayız diye birbirimizi becermemeliyiz."

Sesim son kelimedede kesiliyor, bu yüzden kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Kapıya doğru birkaç adım atıyorum.

"Esther."

Tek bir kelime beni durduruyor. Bir kez daha, kalbim inanmaktan daha iyi bildiğim umuda doğru uzanıyor.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Rina ve ben sensiz bunu asla başaramazdık."

Gözyaşlarım şimdi yüzümden aşağı akıyor. Ama karanlık ve sırtım ona dönük olduğu için belki görmez. "Ben de. Teşekkür ederim."

Bununla birlikte, nihayet odadan çıkabiliyorum.

Yorgun olduğum için birkaç saat uyuyorum ama ertesi sabah kendimi dinlenmiş hissetmiyorum. Sevdiğim biri öldükten sonra her sabah hissettiğim gibi hissediyorum.

Sessizce elimi yüzümü yıkayıp giyiniyorum. Rina hâlâ yatağında mışıl mışıl uyuyor ve odadan çıkmadan önce eğilip alnından öpüyorum. Buddy de benimle geliyor, kuyruğu sallanıyor ve gözleri parlıyor.

En azından güne heyecanlı başlıyor.

Zed çoktan kalkmış, ön verandadaki Adirondack sandalyelerden birinde oturuyor. Ön kapıdan çıktığımızı görünce doğruldu. "Hey."

Buddy onu selamlamak için koşar ve Zed köpeğin kulaklarının arkasını tırmalar.

"Selam." Gülümsemeyi başarıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum.

"Yemek salonunda kahvaltı veriyorlar. Aşağıda, ana meydanın yanında. İstersen gidip biraz alabilirsin, ben de birazdan Rina'yı kaldırıp onunla birlikte yemeğe giderim."

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Başını salla ve gülümse. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Başka bir şey söylemeden -kalbimin ne kadar kırıldığını yeniden ortaya çıkaracak bir şey- ya da tekrar gözyaşlarına boğulmadan önce uzaklaşıyorum.

Zed, birlikte olduğumuz izlenimini vermemek için kahvaltıyı bu şekilde yapmayı önerdi. Yemeğe hep birlikte gidersek, insanlar bir aile olduğumuzu düşünecektir.

Ama şimdi daha iyi anlıyorum ki sadece Zed'i kaybetmekle kalmayabilirim. Rina'yı da kaybedebilirim.

Belki de başka bir kadının ona annelik yapmasını istiyordur. O hiçbir zaman benim olmadı.

Yemekhane olarak kullandıkları büyük binaya gidip sıraya giriyorum ve bir tabak yumurta ve domuz pastırması alıyorum. Etrafta oturacak bir yer arıyorum. Kimseyi tanımıyorum. Dost canlısı bir kadın bana sallayıp masalarına oturmam için davet ediyor. Ailesiyle ve onlarla birlikte oturan diğer birkaç kişiyle tanışıyorum. Sohbeta katılmaya çalışıyorum ve hatırlıyorum isimler ve yüzler.

Ama odaklanamıyorum. Soğukkanlılığımı zar zor koruyabiliyorum. Ruh halimi görüyorlar ama bunun uzun yolculuktan sonra yorgunluk ve yönelim bozukluğu olduğunu varsayıyorlar.

Bu yeterince iyi bir bahane.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Zed ve Rina gelir. Rina büyük odaya ve tüm insanlara kocaman ve geniş gözleriyle bakıyor. Her şeyi anlamaya çalıştığını varsayıyorum, ama bakışları sonunda beni buluyor ve doğan güneş gibi parlıyor. Beni arıyordu. Mutlu bir şekilde el sallıyor ve selam veriyor.

Ben de ona el sallayıp gülümsüyorum. Beni görmek için koşacağını sanıyordum ama Zed onu yemek sırasına soktu.

Tabaklarını aldıklarında, Rina'nın kulağına bir şeyler söylemek için eğiliyor. Gelip yanımdaki boş sandalyelere oturmak yerine, odanın diğer ucuna geçip başka bir masaya oturuyorlar.

Dün gece bana ne yapacağını söyledi. Başka bir şey bekleyemem. Ayrıca, Rina'nın dün gece tanıştığı küçük kızlardan biri de katıldıkları masada. O kız Rina'ya arkadaş olabilir.

Arkadaşa ihtiyacı var.

Ve ihtiyacım var... Önemli değil. Tek iyi olacağım.

Tanıştığım insanlarla dostça sohbeta devam etmeye çalışıyorum ama odanın diğer ucunda, benden uzakta oturan Zed ve Rina'nın farkındalığı zihnimde büyüyerek görebildiğim tek şey haline geliyor.

Bu çok fazla.

Yara gibi acıyor.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Dünyada benim için anlamı olan her şeyi kaybettim ve şimdi tamamen yalnızım.

Buddy hariç. İyi bir köpek gibi yanımda oturuyor ve aldığım her lokmaya gözlerini dikeyiyor, ben de ona son pastırma lokmamı veriyorum.

En azından beni terk etmedi.

Gözyaşlarımı tutamadığımda aniden ayağa kalkıyorum ve bacaklarımı esnetmem gerektiğine dair bir bahane mırıldanıyorum.

Normal bir tempoda yürümeye çalışıyorum ama boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. En azından herkesin önünde gözyaşlarına boğulmamak için kapıya doğru yarı koşuyor, yarı tökezliyorum.

Dışarı çıktığımda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Girdiğimden farklı bir kapıdan çıktım ve kasabanın planını henüz kafamda canlandıramadım. Küçük misafirhanenin hangi yönde olduğunu bilmiyorum.

Burayı hiç bilmiyorum.

Kısa bir mesafe ötede bir bank var ve boş. Bacaklarım artık beni taşımıyor, bu yüzden banka doğru ilerliyorum ve oraya yığılıyorum. Buddy beni takip etti ve ayaklarımın dibinde inliyor.

Ben ağlayan biri değilim. Hiç olmadım, hele ki toplum içinde hiç. Ama evim yok. Gidecek hiçbir yerim yok. Ailemi kaybettim ve yabancılarla çevrili.

Eğildim ve dizlerime doğru hıçkırdım.

Kasabanın uyanma ve sabah görevlerini yerine getirme seslerinden belli belirsiz bir arka plan mırıltısı var, ancak bunun üzerinde yaklaşan ayak sesleri var. Hızla ilerliyor ve sesleri yükseliyor. Sonra burnuma tanıdık bir toprak kokusu çarpıyor.

Sonra onun sesini duydum. "Esther. Esther!"

Lanet . Zed beni buraya kadar takip etmiş olmalı.

"Ben iyiyim," diye boğuluyorum, hâlâ eğilmiş ve yüzümü saklıyordum. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. ."

"Hayır, değilim!" Başımı kaldırıp gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. ". "

Tepemde dikilmiş, aşağıya bakıyor, yüzünde şaşkın, acıyan bir ifade var. "Kes şunu," diye patladı.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bana yalan söylemeyi bırak ve ne olduğunu söyle."

"Sorun ne? Neyin *var*?"

"Evet." Çömeliyor ve bir eliyle yüzümü tutarak gözyaşlarımın bir kısmını parmaklarıyla uzaklaştırıyor. "İsteddiğini sanıyordum... burada olmak istediğini."

". Yani, bence sen ve Rina için en iyi yer burası." Birden ne kadar duygusal bir karmaşaya dönüştüğümü fark ettim. Zed benim için üzülecek ve bu dünyada isteyeceğim son şey. Elini ve gözyaşlarımın geri kalanını silkeleyip şöyle diyebildim,

"Ben gerçekten iyiyim. Sanırım yorgunluktan. Ve tüm değişiklikler. İyi olacağım."

"Kes ," diye tekrar homurdanıyor, bu sefer alçak sesle ve neredeyse şiddetle.

Nedense bu beni çok kızdırıyor ve kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. "Bana durmamı kes! gelenin en iyisini yapıyorum. Her şeyimi kaybettim. Sevdiğim herkesi ve hayatta istediğim her şeyi. Bununla ancak yapabildiğim şekilde başa çıkabilirim!"

Zed . Bana birkaç kez göz kırptı. "Ne-ne?"

"İyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranmak istiyorsam, bunu yapmaya hakkım var! Benimle birlikte olmak istemiyorsan, sana gerçeği söylemem gerekiyormuş gibi davranamazsın."

"Eğer istemiyorsam..." Kelimeleri kaba bir fısıltıyla tekrarlıyor. Donmuş durumda, sadece gözleri hareket ediyor ve aceleyle yüzümü inceliyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Ne olduğunu sanıyorsun?" Karşılık veriyorum. Onun tepkisini anlamıyorum ve bu beni daha da üzüyor. "Anlıyorum. Anlıyorum. Beni becerdin çünkü başka kimse yoktu ve bu kimseyi becermemekten daha iyiydi. Duygularım olduğunu ve her şeyi mahvedeceğimi bilmiyordun. *Anlıyorum*. Ama sen ve Rina bu dünyada sahip olduğum tek insanlarsınız. Ve ben..." Lanet olsun. Gözyaşlarım yine yanaklarımdan aşağı akıyor. "Ve ben ikinizi de seviyorum. Sen şimdi başka bir kadın bulmak için özgür olmak istiyorsun diye tüm bunları bir kenara bırakamam..."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, ayağa kalkıyor, önce bir adım geri sonra ileri gidiyor ve sonra önümde yere diz çöküyor. Yüzümü ve gözlerimi silmek için kullandığım ellerimi tutmak için uzandı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Onun bu dramatik tepkisi karşısında öylesine şok olmuş bir halde yere bakıyorum ki, patlamam bir tuğla duvara çarpıyor. "Neden aşağıdasın ki?"

Tam önümde, dizlerimin arasında duruyor. Ve yüzünde umut gibi görünen bir ifade var.

Umut.

Yüzünü aydınlatıyor. Her şeyi aydınlatıyor.

"Az önce... az önce beni sevdiğini mi söyledin?" diye mırıldanıyor. Kaşlarımı çatıttım. "Hem seni hem de Rina'yı sevdiğimi söyledim."

"Aile gibi mi?"

Kafam o kadar karışık ki ona açıkça cevap veriyorum. "Rina aileden biri gibi. Sen daha çok... daha çok..."

"Daha çok ne gibi?"

"Bir erkek gibi." Kulağa saçma geliyor. Ne diyorum lan ben? Ben böyle değilim. Hiç böyle olmadım.

"Beni bir erkek gibi mi seviyorsun?"

"Neden sürekli tekrarlamak zorundayız? Bunu zaten biliyordun, değil mi? Yoksa neden dün geceki o korkunç konuşmayı beni rahat bırakarak ve sonra işlerin nasıl olması gerektiğini söyleyerek geçiresin ki? Anlıyorum ama bu işleri kolaylaştırmıyor. Ve eğer dağılmak istiyorsam, dağılmaya hakkım var. Eğer iyiymişim gibi davranmak istiyorsam, bunu yapmaya da hakkım var. Eğer gerçekten birlikte olmak istemiyorsan, birlikteymişiz gibi davranamazsın."

Utanç verici gevezeliğimi bitiremiyorum çünkü beni öpebilmek için uzanıp başımı aşağı çekti.

Beni , "Bekle. Ne?" dedim.

Kıkırdıyor, yüz ifadesi nihayet o ur- gent gerginliğinden uzaklaşarak yumuşuyor. "Sanırım bazı kabloları karıştırmış olmalıyız. İşte burada. Seni seviyorum Esther. Sana aşığım. Sana deli gibi aşığım. En az iki yıldır sana aşığım."

Garip bir gıcırtilı ses çıkarıyorum. "Bekle. Ne? Bekle. Bekle. Ne?"

Tekrar gülüyor ve iki büyük, sıcak eliyle yüzümü tutuyor. "Seni seviyorum."

Kelimelerin ve anlamlarının şaşkın kafamdan geçmesi tam bir dakika sürüyor.

Sonra, "Neden bana daha önce söylemedin?" Soru oldukça yüksek sesli bir patlama olarak ortaya çıkıyor.

"Çünkü benden hoşlanmadın bile."

"Ben de-"

"Oh, hayır yapmadın. Ben aptal değilim. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Benimle sıkışıp kalmıştın ve bu durumdan en iyi şekilde faydalanmak zorundaydık. Ve eğer yıllar içinde bir şekilde sana aşık olduğumu ağzımdan kaçırıyordım, bu her şeyi daha da kötüleştirirdi. Bu kadar baskıya ihtiyacın yoktu. Birbirimize karşı garip ve doğal olmamamız gerekmiyordu. Duygularıma karşılık veremediğin için kendini garip ve kötü hissetmene gerek yoktu. İlk aşık sana söyleyemedim ve sonra sanırım bunu saklamaya alıştım."

"Ama eminim benim duygularımın da sonunda değişmeye başladığını görebiliyorsunuzdur. Yani, ilk kez seksi başlatan bendim."

"Elbette." Hâlâ gülümsüyor. Hâlâ bacaklarımın arasında yere diz çöküyor. Rahat olmasa gerek, ama kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor. "O zaman umutlanmaya başladım, ama seks yaptığımız zamanlar dışında pek farklı davranmadın. Ben de bunun... hiç yoktan iyi bir şey olduğunu düşündüm."

"Benim hakkımda böyle düşündüğünü varsaymıştım."

"Şey, öyle değil. Impact'ten önce pek çok kadınla çıktım ama hiç aşık olmadım. Bu şekilde değil. Sana kadar değil."

Gözyaşlarım durdu ama boğazım hâlâ çok sıkı. Birkaç derin nefes alıyorum. "Yani... yani bir çift olmamızı mı istiyorsun?"

"Elbette istiyorum. Benim... ortağım, sevgilim, karım, nasıl adlandırmak istersen öyle olmanı istiyorum. Seninle bu kasabada bir hayat kurmak ve kaybettiklerimizin bir kısmını geri kazanmaya çalışmak istiyorum. Sen zaten Rina'nın tanıdığı tek annesin ve öyle kalmanı istiyorum. Bizimle gerçek bir aile olmanı. O da bunu istiyor."

Kokluyorum. Başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Ben de bunu istiyorum." "Öyle mi?"

"Evet. Benim... benim erkeğim olmanı istiyorum ve hem senin hem de Rina'nın benim olmanızı istiyorum. Gerçekten benim."

Sonunda ayağa kalkıp bankta bana katılıyor ve beni kollarına alıyor. Beni tekrar öptükten sonra, "İkimiz de zaten öyleyiz" dedi.

Birkaç hafta sonra, topluluk bahçesindeki bir sabah vardiyasını bitirdiğimde küçük konukevimize dönüyorum.

Haftada dört gün orada çalışıyorum. Diğer iki iş günümde ise çeşitli çocuklara temel bilim öğretmek okula yardımcı oluyorum. Okulun ihtiyaçlarını karşılayabileceklerini düşünmüştüm ama benim kadar üst düzey fen dersleri almış birini buldukları için çok heyecanlandılar çünkü bu onların uzmanlık alanlarındaki büyük bir boşluktu. Henüz tam zamanlı görevim olacak kadar öğretmenlik yapmıyorum ama bahçede çalışmaktan da çekinmiyorum.

Katkıda bulunabileceğim ve burada bir hayat kurmanın parçası olabileceğim bir iş olduğu için her iki iş de beni heyecanlandırıyor. Eminim eninde sonunda yorucu ve sıkıcı olacaklar ama henüz öyle olmadı. Çoğu zaman güvende hissetmek çok farklı. Bir topluluğun parçası olun. Be-

Bu nedenle, geçtiğimiz haftalarda yaptığım neredeyse her şey bana taze ve heyecan verici geldi.

Zed, Rina ve ben hâlâ misafirhanede yaşıyoruz ama kasabadaki boş evler arasından bir ev seçtik. Yıllarca ihmal edildikten sonra pek iyi durumda değil ama enkazı temizlemeye ve hasarı onarmaya başladık bile. Birkaç hafta içinde, taşınmamız için yeterince iyi durumda olacak.

Küçük ama Rina'nın bir gün küçük bir erkek ya da kız kardeşi olması ihtimaline karşı üç yatak odası var.

Öğleyi yaklaşık yarım saat geçiyor ve ben öğle yemeğini çoktan yemiştim, bu yüzden elimi yüzümü yıkayıp kirli kıyafetlerimi değiştiriyorum, üzerime bir çift yıpranmış eşofman ve büyük boy bir tişört . Bütün sabah el işi yapmaktan yorgun düşmüştüm ve Rina okuldan çıkmadan önce dinlenmek için birkaç saatim var.

Kız başlangıçtaki utangaçlığını üzerinden attı. Şu anda en az beş en iyi arkadaşı var ve onu hiç görmediğim kadar mutlu.

Buddy bahçede benimle takılıyordu; işe katkıda bulunmak yerine gölgede uyuyordu. Ama geri döndüğü için mutlu. Bir tas dolusu suyu kana kana içiyor ve kasabadaki boş evlerden birinden kurtardığımız eski köpek yatağında sıkı bir top gibi kıvrılıyor.

Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Bir elimi karnıma koyuyorum.

Geçen hafta bir ara, yıllardır içime yerleşmiş olan endişe düğümünün çalkalanmayı bıraktığını fark ettim. Onu zar zor hissediyordum bile.

Tamamen geçmedi. Gelecek hakkında endişelendiğimde veya bilinmeyenden korktuğumda hala ara sıra geriliyor. Ama eskisi gibi sürekli bir varlık değil. Artık hissetmiyorum. İyi hissediyorum. Uykulu ve rahat.

Zed ve Rina'yı düşünürken gülümsüyorum ve birkaç dakika içinde uyuyorum.

Yaklaşık bir saat sonra, yatak değiştiğinde uyanıyorum ve Zed'in tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

" kaç?" Mırıldanıyorum.

Beni gevşek bir kucaklamanın içine çekiyor. "Rina'yı almadan önce hâlâ bir saat kadar vaktimiz var."

"Oh. Bu iyi." Ona yaslanıyorum. "Vardiyan nasıldı?"

Vardiyelerinin yarısını yakındaki bir nehirde balık tutarak, diğer yarısını da çevre duvarında nöbet tutarak geçiriyor. Yeni olduğu için en kötü nöbetleri o tutuyor. Sabahın erken saatlerinde başlıyor ve şu ana kadar da çıkmıyor.

Bu da garip bir günlük programa neden oluyor ama hiçbirimiz bundan şikayetçi değiliz. Eninde sonunda daha iyi vardiyalara geçecek, böylece daha düzenli bir program izleyebileceğiz.

"İyiymiş. Uzun ve sıkıcıydı ama en iyisi buydu."

"Evet." Derin bir nefes alıyorum, hâlâ omzuna sokuluyorum. Yatağa girmeden önce o da benim gibi elini yüzünü yıkamış olmalı. Her zamankinden daha fazla sabun kokuyor ve üzerinde boxer ve atlet var.

Şimdiden sertleşmeye başladı. Ereksiyonunu alt karnımda hissedebiliyorum.

"Uyuyordum," diyorum, bir elimi aşağı kaydırıp sikini sıkmak için.

Elimin baskısı karşısında ofluyor ama sesinde bir gülümseme var. "Öyle olduğunu biliyorum. Eğer uyumaya devam etmek istiyorsan, bunu yapabiliriz."

"Başka bir şey yapmak istiyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz."

"Her zaman başka bir şey yapmak istiyorum." Beni öpüyor, yumuşak ve tatlı. "Ama ben sadece sen istediğinde istiyorum."

Kıkırdıyorum ve onu tekrar sıkıyorum. "Havamda olabilirim."

Üstüme doğru yuvarlanıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Öğleden sonralarımızı seviyorum."

İkimizin de mesaisi bittikten sonra ama Rina okuldan dönmeden önce bu saatlerde sık sık seks yapıyoruz. Evde birlikte yalnız olmak garip ve özgürleştirici. Sadece ikimiz. Ve her zaman bu kadar sessiz olmak zorunda olmamak güzel.

"Senin için seksi giyindim," diyorum ona kuru bir sesle.

Bol eşofman altımı indirmeye başladı bile. "Giydiğin her şey bana seksi geliyor. Hiç kimse beni senin kadar çıldırtmamıştı."

"Hiç seni delirtiyormuşum gibi davranmadın. O zamanlar yani."

"Bilmemen gerekiyordu. Ama bu demek değil ki seni arzulamıyordum." Konuşurken boynumdan aşağı bir çizgi öpüyordu ama şimdi duraklıyor ve başını kaldırıyor. "Seni arzulamıyordum."

Bütün zaman boyunca. Sadece açık olmak için. Yani, sen gençken değil. Seni o şekilde düşünmemiştim bile."

Bana dokunuşuna, bana bakışına karşılık verirken bile kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Bu biraz ürkütücü olurdu. O zamanlar çok fazla alay ediyordun."

"Seni kabuğundan çıkarabilmemin tek yolu buydu."

"Kabuğumdan çıkmak istemedim, bu yüzden çoğunlukla beni sinirlendirdi."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden devam ettim. Deliliğin kendi içine saklanmaktan daha iyi olduğunu düşündüm. Senden daha fazlasını istemeye başlamam çok sonraları oldu. Bana *başka* şekillerde açılmanı istemeye başladım. Senin de bunu istediğine inanamıyorum. Tüm bunların gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum." Şimdi tüm kıyafetlerimi çıkardı ve beni tekrar öpüyor. Sonra göğüslerime doğru ilerliyor.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, meme ucumdaki dudaklarının verdiği hazzın çekimiyle doğruluyorum. "Ben de bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Beni tahrik etmek için zaman harcıyor ve parmaklarını amıma pompalayarak birkaç kez boşalmamı sağlıyor.

Nefesimi tuttuğumda, kıyafetlerini çıkarabilmek için onu sırt üstü yatırıyorum. Ağzımı sikinin etrafında kaydırana kadar her yerini öpüyorum. Yolun bir kısmını bu şekilde almama izin veriyor ama boşalmadan önce beni durduruyor. Kalçalarına sarılıyorum ve kendimi ereksiyonunun üzerine indiriyorum. Ona binerken kendimi seksi, özgür ve garip bir şekilde güçlü hissediyorum.

Benim hızım arttıkça o da içime giriyor. Kendimizi o kadar kaptırıyoruz ki yatağı sallıyor ve yatak başlığını duvara çarpıyoruz. Onun üzerinde zıplıyorum, vücudum sallanıyor ve normal çekingenliğimi bıraktıkça çığlıklarım daha da yükseliyor. Çılgınca boşalıyorum ve o bir böğürtü koparıp boşaldığında daha yeni inmişim.

O çekilmiyor, ben de onun içimde serbest kaldığını hissediyorum. Sonra onun üstüne düşüyorum ve beni kollarıyla sarıyor.

Adetlerim hala tutarsız, bu yüzden ne kadar doğurgan olduğumdan emin değilim. Ama bunu konuştuk. Her iki durumda da mutlu olacağız, ancak bizim için gerçekleşirse başka bir bebek için hazırız.

Uzun bir süre çırılçıplak birbirimize sarılmış yatıyoruz. Zed uyuyakalıyor ama ben uyumuyorum. Zamanı geldiğinde kollarından kurtulup yataktan çıkıyorum ve Rina'yı almaya gidebilmek için üzerime bir şeyler giyiyorum.

Okul dokuz buçukta başlıyor ve birkaç dakika içinde bitiyor. Tüm zaman boyunca yoğun dersler yok - özellikle de Rina'nın yaşındaki çocuklar için. Bol bol oyun oynuyor, biraz uyukluyor, eğlenceli sanat projeleri yapıyor ve biraz öğreniyor. Bunu çok seviyor.

Okul binasına doğru birkaç blok yürürken Buddy de benimle geliyor. Oyun alanında birkaç arkadaşıyla oynuyor ama beni görür görmez heyecanla yanıma koşuyor. Önce bana sonra Buddy'ye sarılıyor. Elimi tutuyor ve yol boyunca o gün yaptığı her şey hakkında konuşuyor.

Çocuklar gerçekten dirençli. Sosyalleşmeye ve yeni bir yaşam ortamına adapte olmasının aylar alacağından korkuyordum, ancak Rina sadece birkaç zorlukla uyum sağladı ve çözemediğimiz hiçbir şey olmadı.

Eve girdiğimizde "Babam uyuyor mu?" diye soruyor. "Evet, dün gece duvarda o kadar uzun süre çalıştığı için yorgun."

"Oh. Tamam." Kokluyor ve etrafına bakınıyor. Babasını görmek için koşmak istediğini söyleyebilirim ama onu bu konuda cesaretlendirmeyeceğim. Birincisi, Zed'in gerçekten biraz uykuya ihtiyacı var. İkincisi, onu yatakta tamamen çıplak bıraktım.

Dikkatini dağıtacak bir şeyler ararken koridorun sonundan boğuk bir ses geliyor. "Gelip bana merhaba demek varsa burada uyanık durumdayım!"

Rina gülerek ellerini çırpıyor ve koridorda koşarak yatak odasına girmeden önce izin almak için bana bakıyor.

Buddy ve ben odaya vardığımızda, Zed'in atletini ve pijama pantolonunu görünce şaşırmadım. Rina yatağın ortasında oturuyor ve ona da bana anlattığı günün olaylarını uzun uzun anlatıyor.

Buddy yatağa atlıyor, Rina'nın varlığının onlara katılması için yeterli bir bahane olduğuna karar veriyor. Ben de dışarıda kalmak istemediğim için başımı yastığa koyup uzanıyorum.

Zed, Rina'yı dinlerken gülümsüyor. Onun gözleri yumuşak ve sersemlemiş, Rina'nın gözleri ise ciddi bir heyecanla dolup taşıyor.

İkisini de o kadar çok seviyorum ki, hepsini yutabilirim.

Günün ayrıntılarını anlatmayı bitirdiğinde Rina soruyor: "Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz baba? Sen, ben, Essie ve Buddy?"

Zed ciddiyetle başını sallıyor. "Evet. Eğer beğenirsek sonsuza dek burada kalabiliriz."

Rina ciyaklıyor ve ona sarılabilmek için yana kayıyor. Sonra sırayla bana ve Buddy'ye sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum ve Buddy de kuyruğunu uzun süre acı çekercesine sallayarak onunkini kabul ediyor.

Sonra dedim ki, "Tamam. Babamın biraz daha dinlenmesine izin vermeliyiz. Aşağı gelip erzaklarımızla akşam yemeği için ne yapabileceğimizi bulmama yardım etmek ister misin?"

Bu Rina'nın hoşuna gider ve yataktan fırlayıp koridordan mutfağa doğru koşmaya başlar.

Zed eliyle bir işaret yaparak beni yanına çağırıyor. Eğildiğimde, "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve bana kısa bir öpücük veriyor.

"Ben de seni seviyorum."

Kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatırken gülümsüyorum.

EPILOG

BEŞ AY SONRA, BU KONUDA VERDİĞİM BİR DERSİ BITİRMEK ÜZEREYDİM.

Yaşları yedi ile on iki arasında değişen on beş öğrenciye güneş sistemi.

Kasabada henüz her sınıf için ayrı sınıflara sahip olacak kadar çocuk yok, bu yüzden onları ilkokul, ortaokul ve lise sınıflarına ayırıyoruz ve elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Dersleri sınıflara bir bütün olarak öğretiyoruz ve becerileri daha bireyselleştirilmiş bir şekilde öğretiyoruz.

Mevcut boyutumuz ve kaynaklarımız göz önüne alındığında yapabileceğimizin en iyisi bu ve genel olarak çocuklarımız bu yeni dünya için muhtemelen ihtiyaç duyacakları kadarını öğreniyorlar. Bazı ebeveynler, şu anda kapsadığımız temel yaşam becerilerinin daha da fazlasını içeren, tamamen uygulamaya yönelik bir müfredat istiyor. Ancak eğitimin amacı hiçbir zaman sadece hayatta kalmak olmamıştır. Çocuklar düşünme, kendilerini ifade etme, yaşadıkları dünya hakkında bilgi edinme, sorgulama, merak etme ve güzellikleri fark etme fırsatına sahip olmalıdır.

Belki büyüdüklerinde yapacakları işler için güneş sistemimizdeki diğer gezegenleri isimlendirmeleri ve tanımlamaları gerekmeyecek ama yine de onlar hakkında bilgi edinme şansına sahip olmalılar.

Hâlâ haftada sadece üç gün fen dersi veriyorum. Ancak kasabada her ay daha fazla bebek doğuyor ve okulumuz bölgedeki en köklü okul olduğu için çevre bölgelerden insanlar çocuklarını bizimle okula göndermeye başladı. Bir ya da iki yıl içinde, mesailerimi okul ve bahçe arasında bölmek yerine muhtemelen tam zamanlı öğretmenlik yapabileceğim.

Çocuklar gezegenler hakkında bir sürü soru soruyor ve ben de onları heyecanla yanıtlıyorum. Belki çok heyecanlanıyorum. Belki de yıllar önce öğrenmeyi sevdiğim pek çok şey aklıma geldikçe çok fazla saçmalıyorum.

Ama belki de astronomi konusunda açıkça tutkulu olmak kötü bir şey değildir. Burada bile. Şimdi bile.

Çocukların çoğu da benim kadar derse ilgi duyuyor ve zaman hızla geçiyor. Bitirirken, Chuck adında on yaşında sessiz bir çocuk elini kaldırarak "Hiç kimse oraya gitmediyse Mars ve Venüs hakkındaki tüm bu şeyleri nasıl biliyoruz?" diye soruyor.

"Çünkü insanlar yıllarca gezegenleri inceledi. Süper güçlü teleskoplarla baktılar ve mümkün olan tüm gezegenlerden ölçümler almak için uzaya sondalar gönderdiler. Impact'ten önce bazı insanlar tüm hayatlarını bizim gezegenimiz ve diğerleri hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek için çalışarak geçirdiler. Sırf artık hayatlarımız farklı diye onların keşfetmek için bu kadar çok çalıştıkları şeyleri kaybetmek istemiyoruz. Onların öğrendiklerini biz de öğrenebiliriz. Bunun zihnimizi daha da geliştirmesine izin verebiliriz."

Belki benim ses tonumdan kaynaklanıyor ama bu son cümle çocukların birçoğunu gözle görülür bir şekilde etkiliyor. Gözlerini kocaman açarak ağırbaşlı bir şekilde başlarını sallıyorlar ve ben beklenmedik bir şekilde duygulanıyorum.

Daha fazla takip edemedim, dışarıdan eski bir inek çanı çalıyor ve okul gününün bittiğini işaret ediyor. Çocuklardan birkaçı bana daha fazla soru sormak için oyalanıyor, bu yüzden eve her zamankinden daha geç dönüyorum.

Gittiğim her yerde insanlar beni selamlıyor. Kasabadaki herkes bizi tanıyor artık. Bu kadar çabuk olması çok garip.

Altı ay önce, üçümüz hala küçük kulübemizde yaşıyorduk, dünyada tamamen yalnızdık ve hayatta kalmaya zar zor tutunuyorduk. Sonra dört gezginle tesadüfen karşılaşmamız her şeyi değiştirdi.

Yeni gerçekliğimizi zihnime yerleştirmek hâlâ zor. Artık her sabah uyandığımda günü nasıl geçireceğimizi merak etmeyeceğim. Elbette hala bir sürü endişem var. Hayatım boyunca endişeli biriydim ve bu dünya her zaman Impact'ten önce olduğundan daha tehlikeli olacak.

Ama artık hayatta günü geçirmekten çok daha fazlası var.

Eve yaklaştıkça, üç yatak odalı küçük evimizi görmeden önce Rina'nın kahkahalarını ve Buddy'nin hap- py havlamasını duyuyorum.

Ses beni gülümsetiyor ve ön bahçemize ulaştığımda hâlâ gülümsüyorum.

Zed ön verandayı yeniden inşa etmeyi bitirirken Rina ve Buddy bahçede getir götür oynuyorlar. İkisi de beni selamlamak için koşuyor, Rina kendini kucaklamaya atıyor ve Buddy kulaklarının kaşınmasını beklerken kendinden geçmiş bir şekilde nefes nefese kalıyor.

Rina'nın okul günü büyük çocuklardan daha kısa, bu yüzden Zed benim öğretmenlik yaptığım günlerde nehirde balık tutma vardiyasından sonra onu alıyor.

"Öğretirken eğlendin mi Essie?" diye patladı kucaklaştıktan sonra. "Buddy topu arka arkaya on kez yakaladı! Ve okulda bütün bir kitabı okudum!"

"Vay canına, ikiniz de etkileyici bir iş çıkarmışsınız. Bugün daha sonra bana ne kadar iyi okuduğunuzu göstermeniz gerekecek."

"Yapacağım." Ağırbaşlı bir tavırla başını sallıyor ama güneşli gülümsemesi yüzünde patlamaya devam ediyor. "Bu işte çok iyiyimdir."

"Öyle olduğunu biliyorum. Beş yaşına göre harika gidiyorsun." Hala verandada bir tahtayı çekiçleyen Zed'e doğru bakıyorum. Ancak gözleri bizim üzerimizdeydi ve yüzünde sevecen bir gülümseme görüyorum.

Son zamanlarda çok mutlu. Ailemizin ve hayatımızın gidişatından gözle görülür, açık bir şekilde mutlu.

"Okuma konusunda harikayım." Rina elimden tutup beni verandaya doğru çekti. "Jenny annem olmadığını söyledi, ben de ona Essie'm olduğunu söyledim, o da bunun aynı şey olmadığını söyledi, ama ben aynı şey *olduğunu* söyledim. Beni dinlemedi! Sen benim annem gibi değil misin, Essie'm?"

Konuları o kadar hızlı değiştirdi ki -herhangi bir geçiş yapmadan- kelimeler uyarı vermeden bana çarptı. Bir an durup kıza bakıyorum, boğazımda bir sıkışma oluyor.

Rina endişeyle kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne oldu? Bunu söyleyerek kötü mü yaptım? Babam sorun olmadığını söyledi çünkü beni tıpkı bir anne gibi seviyorsun."

"Elbette sorun değil," diye boğulmayı başarıyorum ve dizlerimin üzerine çökerek onun seviyesine yaklaşıyorum. "Seni bir anne gibi seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Rina'nın sırtışı yeniden patlar. "Ben de seni seviyorum!" Bir kez daha sarılmak için kendini bana doğru attı.

Kollarımı kıza doluyor ve onu sıkıca sarıyorum, çabayla sakinliğimi yeniden kazanıyorum.

Bakışlarım Rina'nın omzunun üzerinden Zed'takıldığında, çekiçle vurmayı tamamen bırakmıştı. Gözlerinde kalbiyle bize bakıyor ve bu beni neredeyse tekrar ağlatıyor.

Rina geri çekilir. "Jenny'ye yanıldığını ve senin de bir anne kadar değerli olduğunu söyleyeceğim. Bugün babam eğer evet dersen seninle evleneceğini söyledi ama önce sana sorması gerekiyormuş. Ve çok güzel bir yüzüğü var! Sorduğunda evet diyeceksin, değil mi Essie?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, hâlâ yerde dizlerimin üzerindeyim. Bakışlarım yavaşça Zed'e doğru kayıyor.

Bir eliyle gözlerini kapatmış. Omuzları sessiz bir kahkahayla titriyor. "Bunun bir sır olması gerekiyordu, Rina."

Rina'nın gözleri ve ağzı yuvarlaklaşır. "Oops! Özür dilerim, baba."

Garip bir ses çıkarıyorum. Yarı kahkaha yarı hıçkırık.

Zed, Rina ve benim durduğumuz yere geliyor ve diz çöküyor. Gözleri yumuşaktı. Duygu dolu. Yıpranmış kot pantolonunun cebine uzanıp küçük, bir yüzük çıkarıyor ve yüzünde sessiz bir soruyla bana doğru uzatıyor.

"Evet mi diyorsun, Essie?" Rina babasıyla benim aramda sırtarak soruyor.

Küçük bir hıçkırıkla daha boğuluyorum. "Evet, evet diyorum."

"Yaşasın!" Rina ellerini çırpıyor ve etrafımızda bir halka oluşturuyor. Bud- dy de ona katılıyor ve heyecanla havlıyor.

Zed yavaşça uzanıp elimi tutuyor ve yüzüğü parmağıma . "Bu konuda romantik olmaya çalışacaktım."

Yüzüğü öptüm. Sonra eğilip onu da öpüyorum. "Bu benim için romantik. Başka bir şey istemezdim."

Yazarın Notu: Bu seriye en az birkaç kitap daha devam edeceğim. Bir sonraki kitap yeni bir çift hakkında olacak (muhtemelen Mayıs veya Haziran'da yeniden yayınlanacak) ve altıncı kitap Mack ve Anna'nın kitabı olacak.

CLAIRE KENT HAKKINDA

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. Birkaç yıl üniversite düzeyinde İngilizce öğretmenliğı yaptıktan sonra, iki farklı takma adla tam zamanlı olarak yazmaya başladı. Virginia'da yaşamaktadır.

İlk kitapları sıcak ve gerçek duygularla dolu seksi çağdaş romanlardı, ancak Hold serisi ile bilim kurgu romantizmine geçiş yaptı. Şu anki kitapları, küresel bir felaketin ardından yakın gelecekte geçen buharlı kıyamet sonrası romanıdır. Yeni kaotik bir dünyada hayatta kalmaya çalışan ve güçlü, huysuz, suskun erkeklere aşık olan akıllı, dirençli kadınlar yer alıyor.

Claire ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) adıyla daha yumuşak çağdaş romanlar yazmaktadır ve ona ulaşmanın en iyi yolu Noelle Adams adresine ([noelle.s.adams@gmail](mailto:noelle.s.adams@gmail.com)) e-posta göndermektir. Ayrıca Noelle' [Facebook](#)'i' ta takip edebilir veya Claire Kent kitaplarıyla ilgili güncel bilgileri almak için [okuyucu grubuna](#) katılabilirsiniz. Daha fazla bilgi almak isterseniz, lütfen [web sitesine](#) göz atın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.